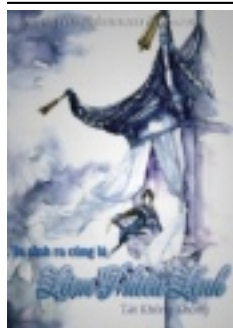

Ta Sinh Ra Cũng Là Phiêu Linh

Contents

Ta Sinh Ra Cũng Là Phiêu Linh	1
1. Chương 01 + 02	1
2. Chương 03 + 04	9
3. Chương 05 + 06	17
4. Chương 07 + 08	25
5. Chương 09 + 10	33
6. Chương 11 + 12	40
7. Chương 13 + 14	48
8. Chương 15 + 16	55
9. Chương 17 + 18	63
10. Chương 19 + 20	71
11. Chương 21 + 22	79
12. Chương 23 + 24	87
13. Chương 25 + 26	94
14. Chương 27 + 28	102
15. Chương 29 + 30	110
16. Chương 31 + 32 (hết)	117

Ta Sinh Ra Cũng Là Phiêu Linh

Giới thiệu

Ngày nào cũng vậy, Lâm Phiêu Linh sáu giờ rời khỏi giường. Mặc quần áo rửa mặt chải đầu, soạn sách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-sinh-ra-cung-la-phiêu-linh>

1. Chương 01 + 02

Ngày nào cũng vậy, Lâm Phiêu Linh sáu giờ rời khỏi giường.

Mặc quần áo rửa mặt chải đầu, soạn sách giáo khoa, chuẩn bị cơm trưa.

Nhanh chóng mà có trật tự làm xong những chuyện này.

Vừa ra khỏi cửa, cô đi ngang phòng của mẹ, đột nhiên dừng bước, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Mùi rượu cay nồng ập đến, mẹ đang ngủ mặt nằm ngả xuống giường. Tối hôm qua lại say rượu.

Phiêu Linh đi vào mở cửa sổ.

Không khí trong lành tràn vào, thoáng hòa tan không khí vẫn đục trong phòng. Ánh mặt trời chậm rãi chiếu xuống, trong không khí rất nhiều hạt bụi tự do bay lượn.

Phiêu Linh hơi nhúm mày.

Có lẽ bóng tối không hoàn toàn xấu, ít nhất nó che giấu đi những gì ta không muốn thấy.

Phiêu Linh đi tới trước giường, nhìn mẹ vì say rượu trường kỳ mà khuôn mặt bị sưng, ánh mắt phức tạp.

Trên xe bus, rất nhiều người cùng nhìn về một hướng.

Ngay vị trí cửa sổ, một cô gái đang chăm chú đọc sách giáo khoa trên tay

Tóc dài lưng thẳng, ngũ quan thanh lệ động lòng người, ánh mắt tựa như mặt hồ thoáng chút u buồn, làn da như trong suốt dưới ánh mặt trời. Đồng phục hơi cũ nhưng sạch sẽ ôm gọn dáng người gầy.

Phiêu Linh chuyên chú đọc sách, không để ý đến xung quanh mọi người đang nhìn vào mắt mình.

“Đây không phải là bạn cùng lớp với cậu, Lâm Phiêu Linh, sao?” Hai người mặc đồng phục giống cô ở phía sau xì xầm bàn tán.

“Đúng đó. Oa, chăm chú như vậy, thảo nào luôn luôn đạt hạng nhất, nhiều lần lấy học bổng.”

“Ôi chao, lớp mình có rất nhiều anh chàng thích cậu ấy, nhưng tớ thấy cậu ấy lạnh lùng quá, thật khó gần.”

“Thật ra cậu ấy rất tốt, bình thường có bài nào không hiểu đi hỏi cậu ấy, cậu ấy rất kiên trì giảng giải, không giống những người khác, hỏi một câu giống như là đi lấy mạng của họ vậy. Nhưng mà, cậu ấy bình thường rất ít nói chuyện, cũng không kết giao với ai.”

“Nghe nói mẹ cậu ấy là một người nghiện rượu?”

“Đúng vậy, toàn bộ sinh hoạt phí đều dựa vào tiền làm thêm buổi tối của cậu ấy. Nghe nói mẹ cậu ấy có đôi khi say khướt còn đánh cậu ấy.”

“Đây không phải thực đáng thương sao?”

“Haiz a... Đúng rồi, tối hôm qua cậu có xem tập cuối không, rất đặc sắc nha!”

“A, tớ về trễ, không có xem, mau kể cho tớ nghe đi!”

Chủ đề về Phiêu Linh đến đó là kết thúc.

Chẳng ai có thể không liên quan mà thương tâm thay cho cô.

“Ở chỗ này làm tiếp tuyển sẽ tốt hơn.” Nghỉ giữa giờ, Phiêu Linh kiên nhẫn ngồi giảng giải đề Toán cho Ưông Đình Đình.

“Ai, tớ sao lại ngốc như vậy, không nghĩ tới cái này!” Ưông Đình Đình tự cốc đầu, sau đó yêu thích và ngưỡng mộ nhìn Phiêu Linh: “Phiêu Linh, nghe nói kỳ thi lần này cậu lại đứng đầu, thật gan tị nha! Cậu nhất định có khả năng đậu Đại học A. Đúng rồi, cậu chuẩn bị ghi danh vào hệ nào?”

Không đợi Phiêu Linh trả lời, giấy mời họp phụ huynh đã đưa đến trước mặt cô. Phiêu Linh ngẩng đầu, thấy ánh mắt lớp trưởng Từ Viện đầy ý tốt nói: “Cuối tuần tới họp phụ huynh sẽ thảo luận về thi tuyển đại học, nếu mẹ của cậu không thể tham dự, thì gặp giáo viên chủ nhiệm giải thích lý do, tránh phải Quên đi, tôi không nói cậu cũng biết.”

Phiêu Linh tự nhiên hiểu được Từ Viện ám chỉ điều gì. Lần trước họp phụ huynh, mẹ cô say rượu tới, đại say khướt, lại còn nôn đầy ra sàn thật không sạch sẽ. Ngày thứ hai, chuyện này truyền đi ai cũng biết.

Phiêu Linh yên lặng nhận giấy mời, Từ Viện thấy cô cũng không lộ ra gương mặt khó chịu thì tức giận bỏ đi.

“Cậu ta rõ ràng là đồ kị!” Ưông Đình Đình kẻ sát bên tai Phiêu Linh nhỏ giọng nói: “Cho dù cố gắng như thế nào, cậu ta cũng không vượt qua nỗi cậu.”

Phiêu Linh âm thầm cười, có thể bị người khác ghen ghét đồ kị, với tình cảnh của cô có thể nói cũng tốt.

“Cô giáo.” Một tiếng khe khẽ gọi kéo Chu Ý từ đồng sách bài tập như núi của học sinh ngẩng đầu, cô nhìn người đến, cười hỏi: “Phiêu Linh, có chuyện gì sao?”

Phiêu Linh cúi đầu nhìn giấy thông báo trong tay, trang giấy đã bị cô nắm chặt trở nên nhăn nhúm, do dự mãi, cô rốt cục mở miệng: “Họp phụ huynh cuối tuần tới, mẹ của em có thể không đi họp được không?”

Chu Ý trầm ngâm chốc lát, ôn hòa nói: “Lần này họp phụ huynh chủ yếu là thảo luận về vấn đề đăng kí nguyện vọng của các em, rất quan trọng, cô cần phải cùng phụ huynh bàn bạc. Như vậy đi, tìm một ngày thích hợp cô sẽ đến nhà thăm hỏi mẹ em có được không?”

Phiêu Linh nhẹ nhàng cắn môi dưới, nhìn vào mắt chủ nhiệm nói: “Cô giáo, về chuyện này, em nghĩ em có thể tự quyết định.”

Nhìn Phiêu Linh nhất định kiên quyết, Chu Ý cũng không kiên trì nữa: “Được rồi, cô tin tưởng em... Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa, nắm chắc thời gian cố gắng ôn tập, em chính là niềm hy vọng của cô.”

“Cám ơn cô.” Phiêu Linh cảm ơn xong xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Phiêu Linh, Chu Ý cũng không khỏi thở dài, cô bé này lúc nào cũng vậy, nhìn qua dịu dàng nhu nhược, nhưng có lúc kiên nghị, thật là người khác đau lòng.

Lần trước họp phụ huynh, mẹ của Phiêu Linh say rượu, trong phòng học tranh cãi, lại còn liên tục nôn mửa, tất cả mọi người kinh ngạc tại chỗ. Lúc này, Phiêu Linh lại chạy đến, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ những gì mẹ nôn ra, xin lỗi tất cả mọi người rồi yên lặng dìu mẹ đi ra.

Khi bọn họ đi ngang qua Chu Ý thì cô thấy tuy rằng Phiêu Linh sắc mặt trấn định, nhưng tay cô bé nắm chặt, còn hơi run run.

Mà Chu Ý lúc này mới biết được, cô bé dịu dàng ít nói ưu tú như vậy, lại có một người mẹ như thế.

Sau khi tan học, học sinh tập năm tập ba đi ra trường học. Hoặc về nhà nghỉ ngơi, hoặc cùng bạn học hẹn nhau vui chơi.

Nhưng những điều này không phải lựa chọn của Phiêu Linh, cô phải vội đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt.

Lúc này, một chiếc xe máy ngăn trước mặt Phiêu Linh, một người con trai tháo mũ bảo hiểm xuống, trên tay có hình xăm lớn, tóc nhuộm màu nâu, quần jean cổ ố làm cho rách rưới, cả người nhìn qua sất lảo không chịu được: “Phiêu Linh, anh đưa em về.”

“Không cần.” Phiêu Linh nhận ra đó là hàng xóm trên lầu nhà mình, Hàn Tư: “Tôi còn phải đi làm thêm.”

“Anh đưa em đi.” Có lẽ là đã quen với việc bị Phiêu Linh cự tuyệt, Hàn Tư không để tâm, vẫn không từ bỏ.

“Thực sự không cần.” Phiêu Linh lướt qua hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Tư đuổi theo, hai tay chống lên trên tường, ngăn lối đi của Phiêu Linh, có một chút tức giận nói: “Vì sao mỗi lần đều cự tuyệt anh?”

Phiêu Linh bị hàn Tư vây hãm ở trong tay, không thể động đậy, đơn giản nhìn trực tiếp vào mắt hắn, nói thẳng: “Hàn Tư, anh đến tột cùng muốn làm gì?”

“Anh vẫn luôn thích em, em cũng biết mà. Đừng tiếp tục cực khổ học hành nữa, có cái quái gì đâu? Chỉ cần em ở cùng anh, anh sẽ đối xử tốt với em, sau vài năm chúng ta kết hôn, khi không làm gì em có thể đến xem anh đua xe...” [PL: đây là cái lý lẽ gì a

...]

“Nói cách khác, tôi cả đời này phải tiếp tục sống ở nơi tràn đầy mạng nhện, phòng ốc lung lay sắp chịu không nổi mà sụp đổ? Xin lỗi, đó không phải cuộc sống mà tôi muốn.” Phiêu Linh cắt ngang lời Hàn Tư: “Nếu tương lai của tôi chỉ có thế, sáng sớm ngày hôm nay tỉnh dậy tôi còn không có dũng khí mở to mắt.”

Nghe vậy, tự tôn của Hàn Tư bị đâm một nhát thật sâu, hắn cố gắng kiềm nén xấu hổ và giận dữ, một quyền đánh vào trên tường, liều chết nhìn chằm chằm Phiêu Linh, cắn răng nói: “Thì ra cô bất quá cũng chỉ là một người đàn bà ham tiền.”

“Yêu tiền có gì sai sao?” Phiêu Linh không hề sợ hãi, bình tĩnh nghênh đón ánh mắt của Hàn Tư: “Không muốn mỗi đêm phải lo lắng tính kế sinh nhai cho ngày mai là sai sao? Muốn sống ở một nơi không có rắn rết chuột bọ, là một gian phòng sạch sẽ là sai sao? Muốn có một cuộc sống riêng tư chân chính là sai sao?”

Hàn Tư bị ngữ khí kiên định của Phiêu Linh làm cho sợ hãi, sững sờ tại chỗ.

Phiêu Linh ngữ khí dịu lại, giọng ôn hòa nói: “Hàn Tư, tôi không thích hợp với anh. Cho dù anh dốc toàn lực tôi cũng thấy không thỏa mãn. Tôi còn có con đường của riêng mình, anh không nên tiêu tốn sức lực vì tôi nữa.”

Hàn Tư yên lặng nhìn Phiêu Linh bước đi, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn và Phiêu Linh từ bé đã ở tại cái nhà cũ trong cái hẻm nhỏ, đó là căn nhà gạch già nua một cách phi thường, cầu thang do những tấm ván gỗ cao thấp không đều ghép thành, vừa đặt chân bước lên, liền nghe tiếng “kèo kà kẻo kệt” kinh khủng vang lên, làm cho trong lòng run sợ. Trên vách tường vôi hầu hết đã sặc sỡ bóc ra, lưu lại khối lớn khối nhỏ màu vàng nâu vết bị hỏng. Gian phòng góc sáng sủa thì có thể đếm được những con chuột cùng con gián, tùy thời cơ mà chạy ra chạy vào. Nơi có ít ánh sáng mặt trời, trong không khí luôn luôn tràn ngập một luồng hơi thở ẩm ướt âm u, mà nhóm người ở đây đều là những người không có học thức, bọn họ là tầng lớp thấp nhất xã hội, mỗi ngày khúm núm khom lưng khuyu gối, đổi lấy chút tiền mặt gần đủ sống qua ngày. Về đến nhà thì uống rượu đánh bài, hoặc là đánh đập vợ con, dùng cách này để tìm kiếm chút tâm lý cân bằng.

Hàn Tư cùng đám bạn ở chỗ này lớn lên, bọn chúng không hẹn mà cùng bước đi trên con đường đã bày sẵn trước mắt ấy, tốt nghiệp sơ trung liền bỏ học, đi làm côn đồ, bình thường luôn mang theo một thân vết thương về nhà. Con gái thì mười bốn tuổi liền đem không về nhà, sống chung với người ta, sẩy thai, hoặc dựa vào bán thân để kiếm tiền.

Chỉ có Phiêu Linh là không như vậy. Cô rất ít cùng người khác nói chuyện, luôn luôn chờ đợi ở trong nhà đọc sách. Người duy nhất mà cô chú ý là mẹ của mình mỗi ngày đều mượn rượu làm càn, ném đồ đạc khắp nơi. Lúc này Phiêu Linh sẽ cuộn tròn ở góc, nhắm mắt lại. Chờ mẹ đi ngủ, sau đó yên lặng dọn dẹp những mảnh vỡ.

Hàn Tư đột nhiên tỉnh ngộ, Phiêu Linh cuộn tròn ở góc nhắm chặt mắt, không phải là ngủ say, cũng không phải là nhẫn nại, mà là đang suy nghĩ, tưởng tượng cuộc sống tương lai của mình sẽ không như vậy.

Chỉ có như vậy, cô mới có dũng khí lần thứ hai mở hai mắt.

Có lẽ Phiêu Linh nói đúng, hắn không có dũng khí càng không có năng lực đi thay đổi thực trạng, bọn họ vĩnh viễn đi không thể cùng nhau.

Hàn Tư nhìn bóng lưng Phiêu Linh khuất ở góc đường, hắn rút cục đội mũ bảo hiểm lên, chạy về hướng ngược lại.

Mười giờ tối, Phiêu Linh mang theo cả người mệt mỏi về đến nhà.

Vẫn như trước không thể nghỉ ngơi, cô còn phải ôn tập. Còn mấy tháng nữa, chỉ cần cố gắng vượt qua, đậu vào đại học cô có thể vĩnh viễn đi khỏi nơi này, không bao giờ muốn trở về nữa. Từ nay về sau, vượt qua toàn bộ, bắt đầu cuộc sống mới.

Phiêu Linh an ủi chính mình như vậy.

Mở cửa, trong phòng một mảng tối đen.

Phiêu Linh bỗng cảm thấy khấn trương, trong lòng mơ hồ thấy bất an. Cô bình tĩnh ấn xuống công tắc ngay cạnh cửa, “Ba” một tiếng, ngọn đèn rơi sáng hết thấy trong nhà.

Chính là mẹ của cô đang nằm hấp hối trên đất, bên cạnh là vũng máu lớn đỏ sẫm.

Ung thư dạ dày thời kỳ cuối.

Những lời này từ miệng bác sĩ nói ra Phiêu Linh bỗng nhiên cảm thấy quay cuồng muốn ngất đi, nhưng cô biết, bên người sẽ không ai đỡ lấy mình. Cho nên cô nắm chặt một góc bàn để bản thân đứng vững lại.

“Tuy nhiên đừng quá tuyệt vọng, chỉ cần tiến hành phẫu thuật cắt bỏ dạ dày và sử dụng phương pháp hóa trị, xác suất lành bệnh đại khái khoảng 30%.” Bác sĩ an ủi. [PL: lúc QT xong nguyên văn là “Bác sĩ thoải mái nói”, nhưng để như vậy thì thấy có vẻ vô lương tâm quá nên để theo bản CV của Sâu là an ủi =))]

Phiêu Linh thoáng thở phào nhẹ nhõm, lập tức hỏi: “Phí trị liệu cần phải trả bao nhiêu?”

“Phỏng chừng khoảng 10 vạn.” [PL: 10 vạn khoản 3 tỉ đ đấy ợh..]

“10 vạn.” Phiêu Linh thì thào lặp lại: “10 vạn.”

Nhà chỉ có bốn bức tường, các cô đi đâu mà kiếm nhiều tiền như vậy?

“Trong còn người thân nào không?” Bác sĩ đề nghị: “Nhờ người thân hỗ trợ đi.”

Phiêu Linh lắc đầu, bởi ngày ngày đó mẹ cô cùng ba bỏ trốn, cũng đã đoạn tuyệt quan hệ với người thân. Mà ba... Chính hắn từ lâu cũng đã vứt bỏ mẹ con cô.

Phiêu Linh lặng lẽ nhìn người mẹ đang mê man trên giường bệnh.

Kỳ thực, năm ấy sau khi ba bỏ đi, bà không còn tỉnh táo nữa, suốt ngày chôn vùi bản thân trong men rượu, năm rộng tháng dài, mặt bị phù thũng, sắc mặt đen tối, tìm không thấy dung nhan xinh đẹp trước kia nữa.

Hồng nhan cứ như vậy héo rũ một cách nhanh chóng.

Mà trước đó, Phiêu Linh thực sự hạnh phúc.

Khi đó mẹ cô thực dịu dàng, rất yêu thương cô. Mỗi khi Phiêu Linh bị oan ức cái gì, đầu tiên à trốn trong lòng của mẹ, tựa đầu chôn trong cổ bà, thản nhiên ngửi mùi thơm, lắng nghe mẹ ngâm lên không biết bao nhiêu bài ca dao không biết tên bên tai, chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Khi đó Phiêu Linh có thể thoải thích khóc, thoải thích cười, bởi vì biết có người bên cạnh quan tâm cô.

Vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, cuộc sống sẽ có một ngày đen tối như vậy.

Năm ấy Phiêu Linh 9 tuổi, có một ngày tan học về nhà, phát hiện trong phòng tất cả đồ đạc của cha đều theo hần biến mất không tung tích. Mà trong góc phòng, mẹ cô thất thần nhìn về phía trước, ngơ ngẩn ngẩn rơi lệ. Phiêu Linh nhào đến ôm lấy bà.

Nhưng lần này, bà không có ôm cô lại.

Sau này cũng không bao giờ có một lần từng ôm lấy cô nữa.

Sau đó, Phiêu Linh nghe hàng xóm nói chuyện với nhau.

“Người đàn ông kia mê đắm người phụ nữ khác, bỏ cả vợ con.”

“Đáng đời cô ta, bày đặt thiên kim tiểu thư không lo làm, lại cùng đàn ông bỏ trốn, hiện tại trở thành cái dạng này.”

“Cho nên mới nói, xinh đẹp thì có ích gì? Còn không bằng chúng ta, tôi nói có đúng không?”

Trong giọng nói tràn ngập vui sướng đất ý khi người khác gặp họa.

Người người đều thích bỏ đá xuống giếng, chỉ cần sâu trong giếng không phải là mình, không ngại phá hủy nhiều một chút, không cần rõ người khác cùng mình có quan hệ máu mủ gì.

Như bọn họ mong muốn, mẹ cô không bao giờ leo lên (khỏi giếng) nữa.

Phiêu Linh bắt đầu thường xuyên bị đói bụng. Một lần đói đến chóng mặt, liền bắc ghế đứng cạnh bếp lò, học người lớn điều bộ chiên trứng gà, không nghĩ là làm đổ chảo dầu, dầu nóng bắn một ít lên mu bàn tay, đau nhức khiến Phiêu Linh gào khóc.

Nhưng mà không ai đến đây xem đã xảy ra chuyện gì.

Phiêu Linh rất cục biết, từ nay về sau cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chỗ dựa của Lâm Phiêu Linh, chỉ có thể là Lâm Phiêu Linh.

“Mẹ cậu thế nào rồi?” Một người con gái tóc thẫm màu đi vào phòng bệnh, mắt to, sống mũi cao, ngũ quan trên dưới theo phong cách âu hoá, trang điểm thật đậm, càng có vẻ ngỗ ngược yêu mị.

Đó là A Tiêu, là người bạn thuở nhỏ duy nhất của Phiêu Linh, cùng ở cái nơi ngõ nhỏ ấy, cha là một kẻ cờ bạc, lúc thua liền về nhà đánh đập vợ con.

Khi còn bé, một khi A Tiêu phát hiện cha tâm tình không tốt, liền lập tức chạy đến nhà Phiêu Linh. Hai đứa trẻ chăm chú ở cùng một chỗ, nghe ngoài cửa người đàn ông cường tráng kia rống giận đập cửa, lạnh run.

Ba năm trước đây, A Tiêu bị cha dùng chai rượu đập vào đầu, phải may chín mũi.

Ngày xuất viện, A Tiêu nói với Phiêu Linh, cô quyết định đến hộp đêm làm việc: “Tớ đã nghĩ thấu rồi, nếu còn như vậy tớ nhất định bị ông ta đánh chết. Phiêu Linh, đây là con đường duy nhất của tớ.”

Phiêu Linh nhìn vết thương thật dài trên trán A Tiêu, thật lâu sau, rốt cục hỏi: “Nói cho tớ biết, tớ có thể vì cậu làm cái gì?”

A Tiêu nhìn vào mắt Phiêu Linh, nhẹ nhàng nói rằng: “Đừng coi thường tớ.”

Trong giọng nói cất dấu sợ hãi cùng khẩn cầu.

Phiêu Linh cầm tay A Tiêu, mỗi chữ mỗi câu chắc chắn nói: “Vĩnh viễn sẽ không.”

Rất nhiều thời điểm, chúng ta đều biết mình đi sai đường, nhưng lúc ấy đó là con đường sống duy nhất.

“Ung thư dạ dày thời kì cuối.” Phiêu Linh thở sâu: “Cần 10 vạn trị liệu phí.”

A Tiêu lấy trong túi xách tờ chi phiếu đưa cho Phiêu Linh: “Đây là tất cả những gì tớ có, chỉ có khoảng hai vạn, cậu cầm trước, tớ sẽ nghĩ cách lo số còn lại.”

Phiêu Linh không nhận.

“Thế nào, ngại ít?” Lòng mi A Tiêu dựng lên.

“Bản thân cậu còn nợ bọn cho vay nặng lãi, sao có thể lo cho tớ?” Phiêu Linh nhét tờ chi phiếu vào túi xách của A Tiêu

“Vậy nên làm cái gì bây giờ? Lẽ nào...” A Tiêu im lặng, không biết nói gì nữa.

Phiêu Linh quay đầu nhìn về phía mẹ mình, bình tĩnh mà hỏi thăm: “Tớ có thể trị giá 10 vạn không?”

A Tiêu nhú mày: “Cậu điên rồi!”

“Tớ không thể mở to mắt nhìn mẹ chết đi. Tình cảnh cũng như cậu ba năm trước, lúc này cũng là con đường duy nhất của tớ.” Phiêu Linh trên mặt lộ ra một tia nhu mì bi thương khẩn cầu: “A Tiêu, giúp tớ đi.”

A Tiêu đi tới trước cửa sổ, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, ánh lửa ánh đỏ cổ tay chỗ có hình xăm, đó là mấy dòng văn tự, chính là một câu trong kinh Coran: “Bọn họ vĩnh viễn sa hỏa ngục, không được giảm hình phạt, càng không bao giờ được thư thái.”

Có một lúc nào đó, A Tiêu nửa đùa nửa thật nói đây là cô vẽ hình người.

A Tiêu hút xong điều thuốc, rốt cục chuyển hướng Phiêu Linh nói: “Chờ tin của tớ.”

Người mua rất nhanh tìm được, hẹn tại phòng 802 khách sạn Nghi Hào.

Đó là một thương nhân Hoa kiều, mới về nước xử lý chuyện làm ăn, lập tức sẽ quay về Singapore định cư, trước khi đi quyết định tự tặng mình một món quà, là một thân thể trẻ trung thuần khiết. [PL: cái đồ biến thái @@]

Tới giờ hẹn, Phiêu Linh đứng ở cửa phòng, muốn nhấc tay gõ cửa, lại phát hiện tay mình đang run rẩy kịch liệt.

Không chỉ là tay, mà thân thể Phiêu Linh mỗi tế bào đều lạnh run.

Cô muốn chạy trốn, muốn chạy trốn xa thật xa, nhưng chân lại không mảy may nhúc nhích được.

Không có đường trốn, chỉ có khả năng làm tới cùng, chính là phải đi về phía trước.

Cô thầm thở sâu, gõ cửa.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc Tây trang đi giày da, tuổi có lẽ bằng với cha cô, cũng may coi như tao nhã.

Trong toàn bộ quá trình, Phiêu Linh tận lực không đi nhớ kỹ dáng dấp của người đàn ông đó, cô nghiêng đầu, thấy trên cổ tay trái của hắn có hai khối trĩ. [PL: cái này...PL ko hiểu lắm]

Hồng tự tiên huyết. (Hồng như máu tươi)

Ngày thứ hai, Phiêu Linh tỉnh lại, người đàn ông kia đã không còn.

Mà đầu giường, lẳng lặng nằm hé ra tờ chi phiếu 10 vạn nguyên.

Phiêu Linh cầm lấy chi phiếu, vuốt ve cái tên nằm trên đó.

Văn Thừa Tự.

Phiêu Linh đột nhiên phát sinh một trận cười, có chút sắc nhọn, có chút đau đớn.

Ra khỏi khách sạn, Phiêu Linh chậm rãi đi trên đường.

Đột nhiên một trận mưa trước đây chưa từng có ập đến, Phiêu Linh ngồi vào suối phun bên cạnh đường. Nhìn chùm nước giống như bạch long hướng lên trên cao, sau đó hóa thành từng giọt bọt nước trong suốt rơi quay về trong hồ, làm thành một mảnh mênh mông sương mù, cứ như vậy vòng đi vòng lại bị con người khổng chế, biến hóa ra rất nhiều hình dáng.

Đây là trung tâm đô thị phụ phẩm, ngay cả nước cũng không có tự do.

“Crắc, rắc.” Một tràng âm thanh sắc bén khiến Phiêu Linh phục hồi tinh thần, chỉ thấy đứng trước mặt là một người thanh niên cao to anh tuấn, cầm trên tay là máy chụp ảnh chuyên nghiệp, bỗng nhiên ở trước mặt Phiêu Linh chụp ảnh.

“Thật ngại quá.” Người thanh niên ấy tiến đến, lấy ra danh thiếp đưa cho Phiêu Linh: “Tôi là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của tạp chí Fascinator, cô có thể gọi là Joe. ”

Phiêu Linh khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Chúng tôi thường xuyên tuyển người mẫu, vừa rồi tôi quan sát thật lâu, cô tuyệt không e ngại màn ảnh, rất có tiềm chất, có hứng thú đến chỗ chúng tôi làm việc không?”

Thấy Phiêu Linh định cự tuyệt, Joe lập tức khuyên nhủ: “Kỳ thực công việc này có đãi ngộ, tiền đồ cũng không tệ... Cô biết ngôi sao đỉnh cao Từ Tử Linh chứ, cô ấy trước đây từng là người mẫu chuyên dụng của chúng tôi. Cô về nhà suy nghĩ kỹ, không cần lập tức trả lời.”

“Được, tôi sẽ suy nghĩ.” Phiêu Linh tiếp nhận danh thiếp, lễ phép cười cười: “Xin lỗi, tôi đi trước.”

Joe nhìn bóng lưng của Phiêu Linh, trong đầu không ngừng hồi tưởng cảnh tượng vừa nhìn thấy, cô ngồi ở bên cạnh hồ phun nước, xuất thần nhìn về phía trước, ánh mắt mê man mà tịch liêu, ánh dương quang bao phủ cả người cô, càng nổi bật lên làn da mỏng như trong suốt.

Xinh đẹp thông thường hay có tính chiếm hữu, mà cô gái này lại có nét đẹp ôn hòa như vậy.

Lại càng đặc biệt.

.

Giải phẫu xong cũng không thành công, tế bào ung thư đã di căn.

Chỉ có thể nhìn bất lực nhìn tử thần tới gần.

Một ngày kia, Phiêu Linh trợn mắt, thấy mẹ mình đang ngồi ở bên cửa sổ, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mẹ gặp cha con, cũng là vào một ngày tháng tư như thế này. Hắn rút sách, mẹ nhặt lên, liền đuổi theo đi vào vổ vổ bờ vai của hắn.” Mẹ cô bình tĩnh nhớ lại ký ức: “Hắn quay đầu lại nhìn mẹ cười, đón ánh dương quang, khoe mắt đuôi lông mày đung tuấn dật... Sau đó, cuộc sống của mẹ cứ như thế mà trôi qua.”

Giọng nói của mẹ cô thản nhiên có chút nhu tình: “Tuy rằng chỉ là một đoạn nghiệt duyên, nhưng vô luận như thế nào, cái cảnh tượng ấy lại khiến mẹ ám áp cả đời.”

Phiêu Linh nhìn thấy mẹ mình chìm đắm trong ký ức, không khỏi xúc động.

Mẹ cô bỗng nhiên quay đầu lại, mềm nhẹ kéo Phiêu Linh ôm vào lòng, một chút một chút vuốt ve lưng cô, hồ thẹn nói rằng: “Phiêu Linh... Mẹ cả đời này mắc nợ con nhiều lắm.”

Thình lình nhận được yêu thương khiến thân thể Phiêu Linh cứng đờ, chớp mũi cảm thấy chua xót. Cô cũng không nhịn được nữa, giống như khi còn bé vậy, ghé vào vai mẹ, tùy ý nước mắt vỡ òa, đem những oan ức những năm gần đây tất cả đều khóc ra.

Đó là một lần cuối cùng mẹ cô ôm lấy cô.

Vào lúc ban đêm, mẹ cô qua đời.

Chạn thức ăn ở giữa phòng khách đặt hé ra di ảnh, bên trong một người con gái xinh đẹp tuyệt trần, thản nhiên tươi cười.

“Mẹ cậu lúc còn trẻ rất đẹp.” A Tiêu lấy một điều thuốc, thành thạo đặt lên môi: “Nhưng vì một người đàn ông mà như vậy....thật không đáng.”

Phiêu Linh nhìn về phía di ảnh, có chút suy nghĩ nói rằng: “Có đáng hay không đáng, chỉ có thể do người trong cuộc quyết định.”

Trầm mặc chỉ chốc lát, A Tiêu lần thứ hai mở miệng: “Phiêu Linh, tớ phải đi. Có một người đàn ông đồng ý giúp tớ trả hết nợ nần, chỉ cần tớ theo hắn.”

“Đi đâu?” Phiêu Linh hỏi.

“Nước Mỹ, hắn là một thương nhân, cùng tuổi với cha tớ.” A Tiêu đột nhiên cười mỉa: “Không, tớ làm gì có người cha như vậy.”

Phiêu Linh nhìn gương mặt A Tiêu, biết cô đã quyết định, chỉ có thể hỏi: “Hắn đối với cậu tốt không?”

A Tiêu hít vào một hơi thuốc, chậm rãi phun ra: “Đãi ngộ của hắn có thể nói là tốt nhất với loại phụ nữ như tớ rồi.”

Phiêu Linh đang muốn nói, dạ dày lại dâng lên một trận không khỏe, cấp tốc đứng dậy chạy đến toilet, kịch liệt nôn mửa liên tục.

A Tiêu đuổi theo, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Phiêu Linh ngẩng đầu nhìn A Tiêu, vẻ mặt phức tạp. A Tiêu bỗng tỉnh ngộ: “Phiêu Linh... Cậu mang thai?!”

Phiêu Linh cắn chặt môi, mãi cho đến khi một mùi máu tươi ập đến, rốt cục gật đầu.

A Tiêu bình tĩnh lại: “Cậu định làm sao bây giờ?”

Phiêu Linh nhắm mắt lại, thê lệ cười: “Tớ còn có lựa chọn khác sao?”

2. Chương 03 + 04

Mở cửa ra, trong căn phòng chỉ là một khoảng mù mịt, Phiêu Linh trong lòng không rõ nguyên nhân mà lo lắng không yên, chỉ có thể đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non, Phiêu Linh bất giác run lên, cố gắng trấn áp sự sợ hãi mà đi về phía tiếng khóc.

Thanh âm kia càng lúc càng rõ, Phiêu Linh thấy trên giường có một đứa bé sơ sinh chân đạp loạn đang khóc lớn. Phiêu Linh đau lòng không thôi, ôm lấy bé dỗ dành.

Đứa nhỏ chậm rãi ngưng khóc, Phiêu Linh vì vậy mà buông lỏng tâm tình, phút chốc lại cảm thấy được trên tay một mảng ướt át, vừa cúi đầu nhìn liền phát hiện tay dính đầy máu tươi. Lại nhìn xuống đứa nhỏ, khuôn mặt tái xanh, đôi mắt trống rỗng đã ngừng thở.

Phiêu Linh thét chói tai mở mắt ra, nhìn thấy những đồ gỗ cũ quen thuộc, lúc này mới phát hiện thì ra chỉ là ác mộng.

“Đều đã qua cả rồi, không cần nghĩ đến nữa!”

A Tiêu bưng bát canh gà đến bên giường, ý muốn giúp Phiêu Linh uống hết.

Phiêu Linh ánh mắt thất thần nhìn về phía trước, đột nhiên hỏi:

“Cậu nói xem, liệu đứa nhỏ có cảm thấy đau không?”

“Cho dù là có vẫn còn tốt hơn so với việc sinh ra phải chịu khổ.”

A Tiêu nhìn vào trong mắt Phiêu Linh nói:

“Phiêu Linh, chúng ta đều không có đủ tư cách để làm mẹ. Hai năm trước, nếu mình không bỏ đi đứa bé đó thì hiện giờ nó cũng đã có thể gọi mình một tiếng mẹ!”

A Tiêu vuốt ve hình xăm trên tay:

“Nhưng nếu thực sự là như thế..... chúng ta cùng nó đã không thể sống được tới ngày hôm nay.”

Phiêu Linh im lặng, cô hiểu được những lời A Tiêu nói đều đúng.

Cho dù giữ lại đứa nhỏ cùng sống một cánh miến cưỡng, cuối cùng cũng chỉ cho nó một tuổi thơ đầy dơ bẩn và tuyệt vọng giống mình đã từng trải qua, sau đó lại để nó tự tìm con đường sống cho bản thân, rồi đẩy nó vào xã hội với hai bàn tay trắng, vì kiếm miếng ăn mà thương tích đầy mình, máu chảy đầm đìa.

Dặn lòng cố nhẫn nại. Phiêu Linh nhắm mắt lại che dấu đi cơn đau hơi âm ỉ ở bụng.

Không phải ai cũng có tư cách để làm cha mẹ.

Trong sân bay, Phiêu Linh cùng A Tiêu nói lời chào từ biệt.

“Chú ý mọi việc, hãy tự lo cho bản thân mình!” Phiêu Linh dặn dò.

“Người như chúng ta thì cũng chỉ yêu có bản thân mình.” khloe miệng A Tiêu giương lên một tia cười tự giễu, sau đó giọng nói mềm lại:

“Cậu đã bỏ qua kì thi tuyển đại học năm nay, cũng đừng có nản lòng, sang năm hãy cố gắng lên.”

Phiêu Linh như không có chuyện gì, nhẹ nhàng băng quơ mà nói:

“Mình đã quyết định từ bỏ, không học nữa.”

A Tiêu cả kinh:

“Cái gì, mấy năm nay cậu chịu nhiều khổ ải như vậy, chẳng phải vì muốn thi được vào một trường đại học lớn sao? Cậu tình nguyện từ bỏ dễ dàng như vậy?”

Phiêu Linh thản nhiên nói:

“Vất vả như vậy không phải vì để vào được một trường đại học lớn, mà vì để thoát khỏi tình cảnh hiện tại, được chạm đến ước mơ tha thiết nhất của mình. Mà hiện tại đã có con đường ngắn hơn bày ra trước mắt, hấp dẫn như vậy, mình không thể bỏ qua cơ hội này.”

A Tiêu chớp chớp lông mi :

” Đi đường tắt, đó không phải cách làm của cậu. “

Phiêu Linh nhẹ nhàng nói :

” Bởi vì hiện tại mình cuối cùng đã thấy rõ, cho dù có đạt được ước nguyện, thi vào được trường đại học thật lớn, có được một công việc thật tốt chẳng nữa, đến bao lâu sau mới có thể kiếm được 10 vạn. “

“Vẫn không quên được chuyện đó sao ?” A Tiêu hỏi.

“Cũng không phải hối hận.” Giọng Phiêu Linh bình tĩnh mà trầm thấp “Nhưng mình thường xuyên suy nghĩ, nếu như mình có đủ tiền thì cũng không có buổi tối hôm đó, không có đứa bé đó..... Có đôi khi, tiền quả thật có thể mua được rất nhiều thứ.”

A Tiêu ngược mắt nhìn Phiêu Linh :

” Phiêu Linh, cho dù lựa chọn thế nào vẫn đều tốt. Cái chính là phải nhớ kỹ, không được hối hận. Dù sao thì tại thời điểm đó đây là con đường duy nhất.”

“Mình hiểu !” Phiêu Linh nghiêm túc gật đầu.

A Tiêu cúi đầu nhìn đồng hồ hít sâu :

“Được rồi, mình phải đi thôi !”

Sau đó rời đi, không hề quay đầu lại.

Tại phòng chờ trong sân bay, Phiêu Linh nhìn qua cửa kính thấy máy bay chậm rãi chuyển động, cất cánh, sau đó dần biến mất khỏi tầm nhìn.

Cuối cùng, chỉ còn lại chính mình.

Phiêu Linh hít một hơi thật sâu, hướng cửa sân bay đi tới.

Ngoài sân bay, Phiêu Linh đang chờ xe buýt thì bỗng nghe thấy phía sau có một tiếng kêu thảm thiết :

“Cậu muốn làm gì.....A !”

Quay lại, hóa ra là một thanh niên đang cố giật lấy chiếc túi da trong tay một người phụ nữ.

Thấy người phụ nữ đó ra sức phản kháng liền vội vàng đẩy người đó ngã nhào trên mặt đất, đoạt lấy túi da chạy trốn.

Lập tức, Phiêu Linh không kịp suy nghĩ liền đuổi theo giữ chặt lấy tay tên cướp.

Tên cướp đầu tiên là cả kinh, sau đó phát hiện ra người giữ mình chỉ là một cô gái cao gầy và yếu ớt liền thở phào nhẹ nhõm, dùng sức hất mạnh, Phiêu Linh lao đảo lùi về phía sau, chỉ chút nữa thôi là ngã nhào ra mặt đất. May mà có một đôi tay vững chắc ôm lấy cô từ phía sau. Không đợi Phiêu Linh kịp định thần, người phía sau đã vội lao lên phía trước chặn lại tên cướp.

Tên cướp tức giận đánh về phía người kia, cũng may người đó thân thủ mạnh mẽ, xoay người tránh được đòn tấn công, đồng thời nắm được tay tên côn đồ bẻ ngoặt về phía sau, tên đó bị đau vội quỳ sụp xuống đất luôn miệng cầu xin tha thứ.

Phiêu Linh chạy lại bên người phụ nữ nọ, lúc này mới phát hiện ra cô ấy đang mang thai, bụng đã nhô cao, lúc này máu tươi đang chảy ra ồ ạt giữa hai chân, Phiêu Linh trong lòng không khỏi rung mình.

Người phụ nữ mang thai sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh tuôn ra, giọng nói yếu ớt khê cất lên:

“Con của tôi.... Con của tôi...không!”

Phiêu Linh cầm tay cô ấy mạnh mẽ an ủi:

“Sẽ không sao! Bác sĩ sẽ tới ngay bây giờ, cô và đứa trẻ nhất định sẽ bình an!”

Nghe vậy, người phụ nữ kia thoáng an tâm.

Nhưng máu tươi không ngừng chảy xuống kia giống như những cái gai đập vào mắt Phiêu Linh. Trong lòng cô khẽ run lên từng trận.

May mắn sao nhân viên bộ phận phục vụ mặt đất (ở sân bay) đã nhanh chóng đi tới giúp Phiêu Linh đưa người phụ nữ kia lên xe cứu thương.

Sau một hồi vật lộn với tên cướp, người thanh niên mang chiếc túi đến trước mặt Phiêu Linh. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mặt trời mùa hè chiếu lại từ sau lưng anh ta, làm khuôn mặt nhất thời không thể nhìn rõ được, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời rất đặc biệt đang nhìn thẳng vào Phiêu Linh.

Phiêu Linh rất chân thành nói:

“Cám ơn!”

Người thanh niên kia sững sốt một hồi rồi đáp lại:

“Không có gì.”

Phiêu Linh cảm kích cười với anh ta, sau đó lên xe cứu thương cùng đi với người phụ nữ có thai.

Người thanh niên kia vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo chiếc xe cứu thương đã đi khuất.

” Này! Nhìn cái gì đó?”

Bả vai thanh niên kia bị một người bạn vỗ nhẹ.

“Máy bay sắp cất cánh, nhanh đi thôi!”

“Không có gì!” Người thanh niên kia phục hồi lại tinh thần.” Chúng ta đi thôi.”

Do bị tên cướp xô ngã khiến đứa bé bị sinh non, thế nhưng hai mẹ con đều bình an vô sự.

Phiêu Linh đứng ở bên ngoài quan sát, thấy đứa trẻ kia da nhăn nheo, đôi mắt nhắm chặt, rất nhỏ. Phiêu Linh nhẹ nhàng vuốt ve tấm kính cửa, tưởng tượng chính mình đang được chạm vào đứa bé kia.

Nếu không phải..... con của chính mình cũng đã sớm được sinh ra.

Phiêu Linh bắt giác đưa tay xoa bụng, cổ họng chột nẹn ngào.

Con à, con phải đến muộn một chút vậy, mẹ sẽ chuẩn bị tất cả thật tốt.

Đến lúc đó mẹ sẽ cho con tất cả, chiếc nôi mềm mại, những món đồ chơi thật xinh đẹp.

Còn có..... rất nhiều tình yêu thương.

Vào lúc đó, người qua lại trong bệnh viện đều thấy một cô gái đứng thẫn thờ bên ngoài phòng trẻ sơ sinh, nước mắt trong suốt rơi rơi.

” Joe, có người tìm.”

” Đến đây!” Joe nói xong xoay người, lại thấy một bóng dáng trong mộng, lập tức vui mừng:

” Cuối cùng cô cũng đến!”

Phiêu Linh cười tươi.

“Biểu tình của anh làm cho tôi thụ sủng nhược kinh.”

“Đợi tới lúc cô hiểu được tôi giao cho cô công việc mà cô xứng đáng có nó.” Joe nheo mắt lại, vẻ mặt cười xấu xa. “Nếu muốn lừa cô tới đây, tôi đã nói thẳng ra, công việc này cũng không có đơn giản như vậy.”

“Xin hỏi hiện giờ tôi có cơ hội chạy thoát không?” Phiêu Linh cố ý nhìn quanh mọi nơi. “Anh sẽ không âm thầm thông báo cho bọn họ phong tỏa hết các lối thoát hiểm đấy chứ?”

“Đúng là như thế, vậy nên cô cũng đừng tính đến chuyện ăn ở hai lòng, ngoan ngoãn xuống làm đi.” Nói xong đem Phiêu Linh giao cho stylist.

Không đợi Phiêu Linh kịp phục hồi tinh thần, bên cạnh đã có rất nhiều người vây lại giúp cô trang điểm, làm tóc, chọn quần áo vô cùng bận rộn.

Phiêu Linh không nói gì nữa, lẳng lặng ngồi yên để mặc cho bọn họ sửa soạn.

Từ trước tới giờ đều là tự mình làm tất cả, hôm nay hưởng thụ cảm giác được người khác phục vụ một chút cũng không sao.

Hơn một giờ sau, Phiêu Linh đã đứng trong studio.

Thắt lưng màu vàng nhạt kết hợp với váy trắng bông bênh đêr lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc thẳng buông khiến Phiêu Linh thêm phần nhẹ nhàng thanh lịch.

Joe không dấu được ý khen trong ánh mắt:

“Tốt lắm, ngoại hình hoàn toàn phù hợp..... Cô tên là gì?”

“Lâm Phiêu Linh”

” Phiêu Linh, Phiêu Linh..... Quả nhiên tên cũng như người. Tốt! Phiêu Linh, việc cô phải làm bây giờ là xem như không có sự tồn tại của tất cả mọi thứ, xem như không có camera, không nhìn thấy chúng tôi, cô hiện tại đang ở trong ngôi nhà của chính mình, thật thoải mái, thật tự nhiên, hiểu chưa?”

Phiêu Linh gật gật đầu, đối diện với ánh đèn sáng rọi, bên tai không dứt tiếng bấm máy, cô vẫn mỉm cười, dựa theo yêu cầu trước đó của Joe mà tạo ra các tư thế thoải mái.

Phiêu Linh hiểu rõ nhất, mình đã không còn đường lui, chỉ mình cô mới có thể hiểu được.

” Rất tự nhiên.” Nhân viên công tác đứng một bên tán thưởng “Cô ấy rất có tiềm năng.”

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.” Trên mặt Joe tràn đầy vui vẻ.

Dựa vào ngoại hình xuất chúng, lối diễn xuất tự nhiên trước màn ảnh, Phiêu Linh thực sự có thể trở thành người mẫu chuyên nghiệp.

Joe thực sự không nói dối, mức lương thực sự không tồi giúp Phiêu Linh có thể chuyển ra thuê nhà bên ngoài.

Rời khỏi căn nhà đó, Phiêu Linh từ đầu tới cuối đều không có quay đầu lại nhìn. Rất nhiều chuyện cũ, ngay cả nghĩ tới cũng có thể dễ dàng gặp ác mộng.

Nhà mới tuy chỉ rộng chưa tới 20 mét vuông nhưng cũng khiến cho Phiêu Linh vô cùng hài lòng, chỉ ít thì nơi này còn có những vách tường lằng bồng, có sàn nhà bằng phẳng, chỉ ít, nơi này không có cái hơi thở tuyệt vọng được tích tụ lâu năm như trong con hẻm ấy.

“Phiêu Linh, bữa cơm nào cô cũng ăn nhiều như vậy, không sợ béo sao?”

Trong giờ nghỉ giải lao khi chụp ảnh, những người mẫu khác thấy Phiêu Linh cầm Hamburger trong tay thì không khỏi ngạc nhiên.

” Đây là suất ăn trong một ngày của tôi.” Phiêu Linh kiên nhẫn giải thích.

Đợi mọi người đi hết, Joe chớp chớp lông mi:

“Một ngày ăn một bữa? Tôi nhớ là những người mẫu khác một ngày chỉ trông vào một vài lá rau diếp cùng mấy viên vitamin tổng hợp, còn cô ngày ăn ba bữa cơm, đến ăn khuya còn không muốn buông tha cơ mà?”

” Chẳng nhẽ muốn tôi nói với các cô ấy là bản thân trời sinh ra đã không mập, các cô có ghen tị không? ” Phiêu Linh mỉm cười “Tôi nghĩ tôi sẽ bị tẩy chay ngay lập tức nha.”

Con người ghét nhất ai không làm mà hưởng, trừ khi người may mắn đó là chính mình.

“Cũng là, lòng dó kỵ của đàn bà là thứ đáng sợ nhất thế gian, cũng may là tôi thích đàn ông.” Joe vỗ vỗ ngực. [HA: hì hì, đọc mà buồn cười quá ^^]

Joe chưa bao giờ phủ nhận mình bị đồng tính, sau khi bọn họ quen biết Joe đã nói điều này cho Phiêu Linh.

“Cô có cảm thấy ghê sợ chuyện này không? Vì tôi rất muốn cùng cô làm bạn, mà đã là bạn thì phải hiểu rõ về nhau.”

Nhớ rõ lúc ấy Phiêu Linh không có chút gì tỏ ra ngạc nhiên, ngược lại còn tươi cười vui vẻ:

“Một này nào đó trong tương lai, ngay tại nơi chúng ta đang đứng, có thể sẽ là một thư viện lớn, bên trong sẽ có một thiếu niên hướng bạn bè mình mà nói “thực đáng sợ, hồi thế kỷ 21, đa số các quốc gia cấm người đồng tính kết hôn, thật đúng là lạc hậu dã man luôn!” Tôi không muốn trở thành người cổ đại dã man đó.” [HA: ^^ ý kiến hay]

Joe không khỏi bật cười:

” Phiêu Linh, cô thật đặc biệt!”

Phiêu Linh ngẩng đầu, nhìn thấy những tia nắng xuyên qua đám lá cây, những làn gió ấm áp thổi qua, những nhánh cây khẽ rung lên. Dường như mặt trời được bao bọc bởi vô số những ô kính xinh đẹp, làm cho người ta nhất thời không tự chủ được mà đứng dậy.

Thật lâu sau, Phiêu Linh mới nhận ra A Tiêu đã rời đi được một năm.

Cũng vào thời điểm này năm ngoái dường như đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Cũng tại cái buổi trưa mùa hạ này, hồi tưởng lại chỉ cảm thấy như một giấc mơ: “Phiêu Linh, đang nghĩ cái gì vậy?” Một tiếng nói đột nhiên vang lên đưa Phiêu Linh về thực tại.

Bạn của Joe là một nhà sản xuất nổi tiếng, bộ phim của anh ta đang thiếu một nữ diễn viên phụ, Joe liền đề cử Phiêu Linh.

Kịch bản và nội dung đều cũ, nam nữ diễn viên cũng chỉ là diễn viên hạng hai ba, có thể đoán trước được không có nhiều điều để phản ánh, nhưng vẫn có nhiều người tìm đến thử vai.

Dù sao thì có đôi khi một cơ hội nhỏ bé cũng có thể thay đổi cuộc sống của một con người.

Buổi thử vai hôm đó, Phiêu Linh rất trấn tĩnh, không nói sai lời thoại, diễn xuất tự nhiên, cuối cùng cũng có được vai diễn.

Vai diễn đó cũng không phải vai tốt, là một thiên kim tiểu thư có tâm địa rắn rết, mục đích luôn muốn phá hoại tình yêu của nam nữ nhân vật chính.

Diễn viên chính của vở kịch này là Vương Tử Tuấn, một thân âu phục tao nhã. Thường đóng những vai nhã nhặn, hành động bình thường, là kiểu diễn viên thần tượng điển hình.

“Trời nóng như vậy mà phải đi quay ngoài cảnh, nếu không phải do đạo diễn hết lần này đến lần khác năn nỉ thì tôi nhất định không bao giờ đồng ý” Vương Tử Tuấn dùng khăn tay lau đi mồ hôi rồi vỗ lên tay Phiêu Linh “Đi, vào trong xe của tôi có điều hòa nhiệt độ”

Phiêu Linh khéo léo tránh cánh tay của Vương Tử Tuấn, lễ phép từ chối:

“Cảm ơn anh, không cần đâu, tôi không sợ nóng.”

Đạo diễn năn nỉ hần sao. Phiêu Linh thấy nực cười, thực ra cô đã từng thấy hần a đua nịnh hót đạo diễn mấy lần, hơn nữa còn có hành động thấp kém đầy rẫy mị hoặc, khiến người ta không muốn thấy lại lần nào nữa.

“Tôi mới đổi một chiếc xe hơi mới, tính năng rất tốt. Tối nay chúng ta đi hóng gió, cô thấy thế nào?” Vương Tử Tuấn vỗ như không thấy mà nói với Phiêu Linh.

“Thật ngại quá, tối nay tôi có việc bận rồi!” Phiêu Linh tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản.

Nhưng Vương Tử Tuấn lại không dễ từ bỏ như vậy, hần tới gần Phiêu Linh mơ hồ nói:

“Nếu như cô không đến thì chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Kia không phải phóng viên tờ Khám Tinh Xã sao?” Phiêu Linh đột nhiên hỏi [H.A: Nghe kì quá, hiểu là khám phá đời tư ngôi sao đó]

Vừa dứt lời, Vương Tử Tuấn nhảy dựng lên, vẻ mặt kích động theo hướng tay Phiêu Linh chỉ mà nhìn xung quanh.

“Không xong rồi, sẽ không chụp đến hai người chúng ta chứ..... được rồi, chuyện đó,Phiêu Linh tôi đi lên xe trước.” Nói xong, Vương Tử Tuấn vội vàng rời đi.

Phiêu Linh nhin cười, làm gì có tay phóng viên nào cơ chứ, chẳng qua chỉ muốn bịa chuyện cho tên Vương Tử Tuấn đáng ghét đó rời đi thôi. Chỉ có điều không dự đoán được là tên họ Vương này lại khẩn trương đến như vậy.

Cũng khó trách, một ngôi sao nếu muốn dựa vào scandal để nổi tiếng, nhất định sẽ tìm một đối tượng có địa vị cao hơn mình. Ngược lại, nếu cùng với một người mới như Phiêu Linh qua lại, chắc chắn sẽ chỉ thiệt cho bản thân hắn. Trăm hại mà không một lợi.

Bởi vậy Vương Tử Tuấn mới hoảng hốt chạy một mạch đi chỗ khác, tránh việc bị Phiêu Linh làm liên lụy.

Khó trách hầu hết tất cả mọi người đều phải liều mạng mà leo lên trên cao, Chỉ cần hơi tụt hậu một chút là người ta có thể khinh thường và chọc tức bạn.

Để đạt mục tiêu nhất định đêm nay không thể nghỉ ngơi. Kết thúc công việc không bao lâu, Joe liền gọi điện tới, nhất định muốn Phiêu Linh cùng anh ta tham gia buổi tiệc tối.

“Nhưng mà sáng mai còn phải đi diễn, chỉ sợ không được.”

“Làm ơn, đi cùng tôi một lát thôi mà, sẽ không quá muộn đâu.”

Đã nói đến như vậy thì Phiêu Linh chỉ có thể gật đầu.

Vì vậy, tới giờ hẹn, Phiêu Linh liền ngồi ở một góc sáng sủa của ghế lô (ghế trong nhà hát ý), nhìn thấy đám người trước mặt chơi đùa dưới ánh đèn huyền ảo, lẳng lặng ngồi đến ngáy giấc.

“Tối một mình?” Không lâu sau, một người đàn ông đến gần chỗ Phiêu Linh ngồi, tay tự động đặt vào bờ vai trần của cô nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt ánh lên tia sáng.[PL: óa...yêu râu xanh....!]

Phiêu Linh không khỏi nhú mi. Nhưng không đợi cô mở miệng, Joe đã trở lại gần cản người đàn ông kia.

“Hạ công tử, nhân lúc tôi không ở đây đã đi lừa một cô bé. Tay chân cũng hoạt động quá nhanh đó.”

Người đàn ông không chút nào để ý đến lời trêu chọc của Joe, miệng cười hắc hắc, đôi mắt vẫn dán lên người Phiêu Linh như cũ.

“Joe, giới thiệu chút đi chứ, dù sao thì anh cũng đâu có quan tâm đến người đẹp đâu.”

“Thật ngại quá, đây là em họ của tôi, anh cũng không nên có suy nghĩ sai lệch.”

Joe ngăn ánh mắt của Hạ công tử lại, rõ ràng là có ý bảo vệ.

Thấy vậy, Hạ công tử cũng chỉ đành nhún vai, xoay người đi tìm mục tiêu khác.

“Sau này nếu đi trên đường gặp hắn phải lập tức tránh đi.” Joe dặn dò “Hắn chính là một tên công tử bột khét tiếng.”

“Tôi cũng đâu phải một cô gái ngây thơ chứ.” Phiêu Linh uyển chuyển cười.

“Người ta nói phụ nữ có hai loại: Làm bộ trong sáng và giả vờ không trong sáng, tôi nhìn thế nào cũng thấy cô thuộc loại thứ hai.” Joe ra vẻ chắc chắn nói.

“Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ hiện hay lưu hành loại lấy giả vờ không trong sáng để biểu hiện sự trong sáng sao?” Phiêu Linh hé miệng cười khê

Đang nói chuyện phiếm, Phiêu Linh trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông tiến vào.

Ánh đèn mờ ảo trong bóng tối khiến cho gương mặt của người đàn ông đó trở nên mơ hồ. Nhưng mà nhìn về phía ánh mắt kia trong bóng tối lại sáng dị thường [H.A: tả như siêu nhân gao ý nhỉ]. Chỉ một thoáng, Phiêu Linh có cảm giác như đã quen biết ở đâu rồi.

“Cô đang nhìn ai vậy?” Joe theo ánh mắt của Phiêu Linh nhìn qua, lập tức kích động đứng lên nói lớn “Hey! Diệc Sinh, ở bên này!”

Người đàn ông nghe thấy Joe đón tiếp liền hướng phía bọn họ mà đi tới.

“Phiêu Linh, hôm nay tôi dùng cương vị của một người bạn để giới thiệu cho cô một người tốt nhất.” Joe bắt đầu xoa tay.

Phiêu Linh đột nhiên tỉnh ngộ:

“Đây là mục đích khiến anh sống chết lòi tôi tới đây?”

Joe thản nhiên nói:

“Đương nhiên, cô trước hết đừng có cau mày chứ, tôi nói cho cô biết. Diệc Sinh là một người đàn ông tốt ngàn năm có một. Đáng tiếc không phải là người đồng tính, nếu không tôi đã sớm nâng tay trên rồi.”

Lúc này, theo bước chân người đàn ông kia tới gần, Phiêu Linh có thể thấy rõ khuôn mặt thật của người đó: mặt như bạch ngọc, ngũ quan tinh xảo, tuấn tú hơn người, rất thanh tú, có lúc khoe miệng khẽ cười khiến người ta dễ sinh hảo cảm.

Nhưng điều khiến người ta chú ý nhất là ánh mắt của người đó, sạch sẽ và trong suốt, giống như một hồ nước trong xanh khiến người ta không khỏi bị cuốn hút vào đó....

“Diệc Sinh, ngồi xuống đây. Xin giới thiệu đây là Nhậm Diệc Sinh. Hành nghề luật sư tại văn phòng luật sư New York. Mới hai mươi bốn tuổi đầy triển vọng. Diệc Sinh, đây là ngôi sao mới của nền điện ảnh, Lâm Phiêu Linh, rất xinh đẹp.”

Joe cười đem hai người giới thiệu với nhau.

“Phiêu Linh” Nhậm Diệc Sinh lẩm nhẩm “ Một cái tên rất đẹp.”

“Hey, tôi có nghe nhầm không vậy? Đại công tử của chúng ta từ khi nào học được những lời đường mật khiến chị em phụ nữ vui vẻ vậy chứ?” Joe cười trêu nói.

Nghe vậy, Diệc Sinh bỗng ngượng ngùng nở nụ cười, để lộ ra hàm răng đều và trắng, nhưng ánh mắt đen nhánh mà xinh đẹp vẫn nhìn vào Phiêu Linh.

Phiêu Linh đột nhiên trong lúc đó có chút khó xử, trong lòng dâng lên cảm giác lạ thường không thể diễn tả.

“Diệc Sinh, chúng ta không gặp nhau cũng được gần một năm rồi đó.” Joe hỏi “ Trở về cũng không nói cho tôi một tiếng, nếu không phải là tôi chủ động hẹn gặp, chắc cậu sẽ lặn mất tăm chứ gì?”

“Thật ngại quá, tôi cũng mới trở lại, còn nhiều chuyện phải thu xếp lắm.” Diệc Sinh cười cười xin lỗi “Hay là hôm nào mời cậu đi ăn cơm coi như là tạ lỗi.”

“Ăn cơm thì miễn cũng được, hiện tại tôi đang trong tình trạng thất tình đây. Hay là cậu giới thiệu cho tôi một người bạn trai đi.” Joe nói xong nhìn Phiêu Linh chớp chớp mắt “Dù sao thì hôm nay tôi cũng đã giới thiệu cho cậu một tiểu mỹ nhân nha!”

Phiêu Linh cúi đầu dấu đi sự xấu hổ.

Lúc này, những người khác đưa ra ý kiến chơi trò xoay chai, lập tức mọi người ngồi thành một vòng tròn, lần lượt quay vỏ chai rượu ở chính giữa. Khi chai rượu dừng lại ở đâu, người quay cái chai cùng người bị miệng chai hướng vào sẽ phải hôn môi, bất luận là nam hay nữ.

Mọi người nhất trí tán thành, cũng nhanh chóng ngồi xuống. Phiêu Linh tuy có chút không được tự nhiên, nhưng nếu từ chối tham gia thì lại có vẻ quá mức chính trực. Mèo khen mèo dài đuôi thời nay không ai làm nữa, việc gì lại làm cụt hứng của mọi người.

Cái chai chuyển động một vòng, một đôi đang hôn môi trước mặt. Giữa họ không có chút cảm tình nào, có lẽ bởi vì như thế nên không khí mới có vẻ thoải mái.

Bất luận là chuyện gì, chỉ cần không có cảm tình gì thì sẽ thoải mái rất nhiều.

Rất nhanh đến phiên Diệc Sinh, chỉ thấy anh nhìn Phiêu Linh, trong mắt hiện lên một tia sáng, cổ tay khẽ động, bình rượu quay tròn rồi chậm rãi dừng lại.

Miệng bình nhằm thẳng hướng Phiêu Linh đang ngồi.

Joe đi đầu vỗ tay, mọi người cũng ồn ào vỗ tay, Diệc Sinh mỉm cười nâng cầm Phiêu Linh lên.

Nhất thời, Phiêu Linh toàn thân cứng đờ. Nhìn thấy hàng lông mi dày và xinh đẹp trước mặt, chiếc mũi thẳng tắp tuấn mỹ cùng đôi môi duyên dáng kia chậm rãi tới gần mình.

Ngoài ý muốn chính là Diệc Sinh cũng không có thật sự hôn đến cô mà lặng lẽ đưa tay đặt trên môi cô, hôn vào chính ngón tay của mình.

Dù vậy, Phiêu Linh tựa hồ cũng cảm giác được hơi ấm của Diệc Sinh, mang theo hơi rượu nhàn nhạt vẫn quanh quẩn ở trên môi mình không tan.

Phiêu Linh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực, có chút không thở nổi, vì thế nhân lúc mọi người không để ý lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Vừa đi đến chỗ ngoặt, bỗng nhiên có người bước ra chặn trước mặt, Phiêu Linh lấp bấp kính hãi, nhìn kĩ hóa ra là Vương Tử Tuấn.

Chỉ thấy hắn người đầy mùi rượu, lão đảo lôi kéo tay Phiêu Linh:

“Còn nói cái gì mà buổi tối không rảnh, rõ ràng là nói dối mà. Đi, đi uống rượu với tôi.”

Phiêu Linh chán ghét nhăn mặt nhũn mày:

“Thật xin lỗi, tôi phải về nhà.”

Vương Tử Tuấn dung sức ép Phiêu Linh vào tường, đột nhiên va chạm mạnh khiến sau lưng Phiêu Linh dấy lên cảm giác đau nhức.

“Đừng không biết phân biệt, cô chẳng qua là người mới, đẩy cái gì?” Vương Tử Tuấn bộ mặt dữ tợn đứng lên “Nói cho cô hay, chỉ cần tôi nói với đạo diễn một tiếng, cô sẽ phải cuốn gói ra đi.”

Phiêu Linh nén chịu đau, lạnh lùng nhìn hắn nói:

“Thì ra ngài đây cũng có bản lĩnh lớn như vậy, vậy thì cần gì phải trước mặt đạo diễn cúi mặt khom lưng cả ngày chứ?”

Vương Tử Tuấn tức giận đứng lên, giơ tay chuẩn bị hướng Phiêu Linh giáng xuống đột nhiên bị người nào đó giữ lại.

Phiêu Linh tập trung nhìn xem, thì ra là Nhậm Diệc Sinh. Chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm Vương Tử Tuấn, hàm dưới cắn chặt, sắc mặt âm ảm nói:

“Anh muốn làm gì cô ấy?”

“Liên quan gì đến mày?” Vương Tử Tuấn đánh giá Diệc Sinh một hồi rồi sâu đó cười ha hả, chỉ vào Phiêu Linh hỏi “Hay là mày cũng cùng cô ta lên giường? Tao nói ày biết, tiện nhân này....”

Không đợi hắn nói xong, một đấm của Diệc Sinh đã đánh xuống, khiến Vương Tử Tuấn ngã nhào trên mặt đất, lớn tiếng nói:

“Lau sạch miệng rồi hắn nói”

Vương Tử Tuấn nằm co quắp trên mặt đất, khoe miệng chảy ra máu tươi, như cũ vẫn không buông tha:

“Tao mắng cô ta là tiện nhân đó, thì sao?”

Diệc Sinh tức giận tột độ, hướng chỗ hiểm của hắn mà tới, lại bị Phiêu Linh ngăn lại:

“Chỗ này rất đông người, tôi không muốn gây chuyện ồn ào.”

Phiêu Linh lập tức kéo Diệc Sinh ra ngoài cửa lớn, hai người đứng ở ven đường, lâm vào trầm mặc.

Gió lạnh thổi mạnh, Diệc Sinh nguôi dần cơn giận, bắt đầu quan tâm Phiêu Linh:

“Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao, vừa rồi cảm ơn anh!” Phiêu Linh giải thích nói “Anh ta là bạn diễn của tôi, có thể hôm nay uống rượu say có chút thất thố.”

“Tại sao bỏ đi không nói một tiếng?” Diệc Sinh đột nhiên hỏi.

Vừa rồi anh không chú ý một chút, quay lại đã không thấy cô đâu. Chạy nhanh đuổi theo ra đến đó, lại thấy người đàn ông kia có ý muốn đánh cô. Anh liền nổi trận lôi đình, trên đời này việc anh khinh bỉ nhất là đàn ông đánh phụ nữ, hơn nữa, đối tượng lại là cô.....

“Tôi có chút không thoải mái nên muốn sớm về nhà.” Phiêu Linh buông xuống ánh mắt, chính cô cũng biết không nên không chào mà đi, nhưng trước mặt Diệc Sinh có tình cảm gì đó không thể lý giải khiến cô có chút sợ hãi.

“Tôi đưa cô về!” Diệc Sinh nói.

“Không cần đâu, tôi có thể tự đi.” Không đợi Diệc Sinh nói thêm, Phiêu Linh nhanh chóng bắt taxi, ngồi lên rồi chào từ biệt Diệc Sinh qua cửa sổ.

Cho đến khi xe chạy rất xa rồi, cô mới quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh tuần dật kia nhỏ dần nhỏ dần cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.....

3. Chương 05 + 06

Sáng sớm hôm sau, Phiêu Linh bị Joe gọi điện đánh thức.

“Cô giận sao?”

Phiêu Linh khẽ mở đôi mắt đang lim dim buồn ngủ.

“Cái gì?”

“Diệc Sinh nói tối hôm qua cô không vui.”

“Tại sao tôi lại giận chứ?” Phiêu Linh có chút nghi hoặc.

“Anh ta nghĩ trò chơi hôm qua khiến cô thấy mất hứng và khó chịu khi tham gia.”

“Làm sao có chuyện đó chứ? Anh giúp tôi nói với anh ấy rằng tôi thật sự không có giận.”

Joe cười hề hề:

“Cô tự tìm người ta mà nói, tôi không có giúp hai người chuyển lời qua lại đâu.”

Phiêu Linh nghiêm túc nói:

“Joe, tôi biết anh vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi cùng anh ấy không hợp nhau.”

“Vì sao?” Joe tỏ vẻ không hiểu “Diệc Sinh có điểm gì không tốt chứ?”

“Chính là vì anh ấy quá tốt, còn tôi thì không có tốt như vậy.”

Phiêu Linh cảm điện thoại, trong giọng nói có chút buồn xa xăm.

“Phiêu Linh, trong đầu cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?” Giọng nói của Joe tức giận vô cùng.

Phiêu Linh khôi phục lại giọng nói bình thường:

“Tôi nghĩ, nếu không chuẩn bị nhanh sẽ đến muộn. Được rồi, tôi muốn tới phim trường, bye!”

Ngắt điện thoại, Phiêu Linh đi vào trong phòng tắm, nhìn chính mình trong gương, ngón tay không tự chủ khẽ vuốt nhẹ trên môi, trên đó dường như vẫn còn cảm nhận được sự tiếp xúc của ngón tay thô ráp.

Phiêu Linh nhắm mắt lại. Đủ rồi, nhận được như vậy là đủ lắm rồi. Nếu như cứ tiếp tục tiến xa hơn thì chỉ nhận được hai bàn tay trắng.

Vừa đi đến phim trường, Phiêu Linh liền cảm nhận được không khí bất thường. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường để nhìn mình. Cô bắt đầu cảm thấy lo sợ bất an.

Lúc này, đôi mắt của nữ diễn viên chính đã hướng tới, nghiêng nghiêng đầu dò xét Phiêu Linh:

“Nhìn cô bình thường có vẻ điềm đạm nho nhã, không ngờ cũng là người có lòng tính toán, nhanh như vậy đã lên báo, lợi hại a! Có điều là tôi khuyên cô vào thời điểm này nên im lặng, cây to hứng gió!”

Nói xong ném một quyển tạp chí vào tay Phiêu Linh. Phiêu Linh nhìn kỹ, là hình của Vương Tử Tuấn chiếm gần nửa trang bìa, khóe miệng còn có vết thương rõ ràng. Tiêu đề là “Hành động đánh ghen vì nàng diễn viên mới Lâm Phiêu Linh? Vương Tử Tuấn kêu oan”

Bên trên viết, tối hôm qua Vương Tử Tuấn bị bắt gặp ở bên ngoài hộp đêm KTV trong khi đang bị một người đàn ông đánh, mà bạn diễn là nữ diễn viên mới nổi Lâm Phiêu Linh lại đứng ở một bên. Phỏng đoán có thể là hai người đánh nhau để tranh giành tình cảm của Phiêu Linh.

Nhưng theo lời Vương Tử Tuấn thì nguyên nhân là do Lâm Phiêu Linh đơn phương thích mình, muốn chia tay bạn trai, người bạn trai vì tức giận nên đã thừa dịp Vương Tử Tuấn đang say rượu để đánh lén. Còn nói Phiêu Linh tự nhận là bạn gái của hắn, hắn còn chưa thêm so đo, không ngờ lại gây ra sự việc như vậy. [H.A: khốn thật, xú nam nhân. PL: ta nói hắn nhất định sẽ có kết cục k tốt đâu a~...]

Xuyên suốt bài báo là những lời hồ ngôn loạn ngữ, đối trắng thay đen. Phiêu Linh giờ mới hiểu được thế nào là thà đắc tội với quân tử chứ không nên đắc tội với tiểu nhân.

Nhưng mà thật thật giả giả ai có thể hiểu được. Dư luận đều đồng tình cho rằng mọi tội lỗi là ở phía Phiêu Linh, nói cô tâm địa thâm trầm, muốn dựa vào danh tiếng của Vương Tử Tuấn để nổi tiếng, cũng có người “hiểu biết tình hình” thì nói đời tư của Lâm Phiêu Linh phức tạp. Thường xuyên cùng nhiều người đàn ông khác nhau qua lại trong nhà.

“Vì sao không nói rõ chân tướng sự việc cho giới truyền thông mà để cho tên khốn đó nói xằng nói bậy?” Joe cực kỳ tức giận “Người có mắt đều nhìn thấy là hắn thường xuyên làm phiền cô”

Phiêu Linh nhẹ nhàng lắc đầu. Người sáng suốt thì đã là người thông minh, làm sao lại đi giúp một người không có vai vế như mình mà đắc tội với Vương Tử Tuấn đây? Khiến cho họ đứng về phía trung lập đã là tốt lắm rồi.

Phiêu Linh hiểu được điều duy nhất cô có thể làm lúc này là im lặng. Chỉ có làm như vậy, chuyện này mới có thể nhanh chóng dịu đi.

Buổi diễn kết thúc, Phiêu Linh thu thập một vài đồ vật trong phòng hóa trang, Vương Tử Tuấn nhìn bốn phía không có người liền tựa vào cửa, đùa cợt nói:

“Nếu lúc trước cô không bướng bỉnh như vậy, cùng tôi đối đầu, kết quả có thể đến như vậy sao?”

Phiêu Linh ngoảnh mặt làm ngơ, cầm lấy đồ chuẩn bị rời đi.

Vương Tử Tuấn vẫn không chịu bỏ qua, đuổi theo nói:

“Hiện tại thì cô thảm rồi, chỉ là người mới mà đã gây ra nhiều chuyện như vậy, từ nay trở đi còn ai muốn hợp tác với cô đây. Khuyên cô một câu, sau này đừng như vậy nữa.”

Phiêu Linh đưa đôi mắt thản nhiên nhìn kẻ đang giương gương tự đắc trước mặt này, muốn châm chọc hắn vài câu nhưng lại cảm thấy không có tâm trạng.

Con người khi bị ỉn đến một mức độ nào đó sẽ khiến cho người ta đến chán ghét còn cảm thấy không muốn. Vương Tử Tuấn là một ví dụ điển hình.

Phiêu Linh vòng qua hẻm, lặng lẽ rời đi.

Khi ra đến cửa lớn, Phiêu Linh ngẩng đầu, ngược nhìn lên bầu trời xanh cao vút, tâm trạng đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm đạm. Chuyện Vương Tử Tuấn nói vừa rồi không có sai, bị sự kiện lần này ảnh hưởng, tương lai không tránh khỏi vất vả.

Bỗng nhiên, một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, kính xe chậm chậm hạ xuống, là Diệc Sinh.

Chỉ thấy Diệc Sinh cười nói với Phiêu Linh:

“Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh!” Phiêu Linh lễ phép từ chối.

Diệc Sinh xuống xe, đi lại một lát, cuối cùng hỏi thăm dò:

“Cô đang giận tôi phải không?”

“Có chỗ nào giống vậy sao?” Phiêu Linh bật cười “Tôi phải cảm ơn anh mới đúng.”

Thấy biểu hiện chân thành của Phiêu Linh, Diệc Sinh cũng yên lòng, rồi sau đó mở cửa xe, mỉm cười nói:

“Nếu có ý muốn đền ơn, vậy để tôi tiễn cô một đoạn.”

Đã nói đến nước này, Phiêu Linh không tiện từ chối nữa mà chỉ có thể làm theo.

“Ngày hôm qua tôi xem báo thấy tên khốn Vương Tử Tuấn đó một mực bôi nhọ cô.” Diệc Sinh nhíu mày “Muốn tôi giúp gì không? Tôi có thể giúp cô làm chứng.”

“Không cần.” Phiêu Linh than nhẹ một tiếng, có chút mệt mỏi nói “Hắn sẽ tìm nhiều nhân chứng, chúng ta chỉ có thể bị bôi nhọ thêm.”

“Nhưng cô không thể cứ như vậy chịu oan ức.” Diệc Sinh có chút lo lắng.

“Không sao.” Phiêu Linh nhìn ra cửa sổ, cảnh vật đang không ngừng trôi về phía sau. “Vòng quay của một ngày đều phát sinh ra rất nhiều chuyện, rất nhanh sẽ có chuyện mới phát sinh rồi che lấp nó đi.”

Diệc Sinh nhìn nửa khuôn mặt đang nghiêng của Phiêu Linh, ánh mắt trời mền mại phủ lên gương mặt rực rỡ của cô, nhìn qua có vẻ đẹp buồn mang mác.

“Hôm nay cô rảnh chứ?” Diệc Sinh bỗng chuyển động tay lái, mang theo vẻ huyền bí mà nói “Tôi đưa cô tới một nơi.”

Phiêu Linh không từ chối, cũng không hỏi. Cứ như vậy để người ta đưa đi, cho dù hiện tại đang đi về phía vực thẳm, Phiêu Linh cũng không có ý nghĩ muốn phản kháng.

Ngày hôm nay cô thực sự rất mệt.

Diệc Sinh hiển nhiên không có lao xe xuống vực thẳm, mà là đưa Phiêu Linh đến công viên trò chơi, kéo cô lên tàu lượn siêu tốc.

Máy bắt đầu khởi động, chậm rãi đi lên dốc, phát ra âm thanh ma sát thật lớn. Tâm trạng của Phiêu Linh cũng theo đó mà dần dần buông lỏng.

Đang khi tới chỗ cao nhất, xe đột nhiên dừng lại một chút, ngay lập tức chỉ nghe thấy bên tai nổ ầm một tiếng, từ trên ạnh mẽ lao xuống phía dưới. Phiêu Linh chỉ cảm thấy tim mình giống như thoát ra ngoài cùng giọng nói, bên tai là tiếng gió vù vù cùng tiếng người hét chói tai. Cô không dám mở mắt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Lúc này, Diệc Sinh ở bên cạnh bỗng nhiên cầm tay cô nói lớn:

“Hãy hét to lên đi!”

Phiêu Linh không kịp suy nghĩ, theo bản năng làm theo lời của Diệc Sinh, mở miệng thật to, dùng sức lực toàn cơ thể lớn tiếng hét lên:

“A!”

Không biết tại sao tất cả buồn khổ uất ức trong cơ thể đều theo thanh âm thoát ra ngoài cơ thể, một loại cảm giác thoải mái lan truyền khắp toàn thân.

Phiêu Linh mở mắt ra, trước mặt là cảnh vật bị tốc độ cao làm éo mó, các loại màu sắc chuyển động giữa tầm nhìn, như được trở về với cuộc sống sơ sinh, như hết thấy đau khổ đều chưa từng trải qua.

Tàu lượn nhanh chóng trở về vị trí xuất phát, Phiêu Linh lúc này mới phát hiện ra, tay của mình và Diệc Sinh từ đầu đến cuối đều nắm chặt ở một chỗ, Phiêu Linh tựa hồ có thể cảm giác được những đường vân trên tay của anh.

“Có thích không?” Bên người truyền đến giọng nói quan tâm.

Phiêu Linh ngẩng đầu, thấy Diệc Sinh mỉm cười bên cạnh, đón ánh nắng mặt trời, tia sáng trong mắt dần chuyển động. Bốn phía tỏa ra mùi kem thơm mát. Diệc Sinh nhìn cô, xuyên qua ánh mắt trong vắt mà sang ngời, liền nhẹ nhàng lau đi vệt kem bên miệng một cách cứng chiều.

Lúc này, bên tai Phiêu Linh bỗng nhiên vọng lại tiếng của mẹ trước khi mất:

“Ông ấy quay đầu lại cười với mẹ, đón ánh mặt trời, khoe mắt, đôi lông mày tuấn tú..... Sau đó, cả đời mẹ cứ như vậy trôi qua.”

Chơi thắm mệt, hai người đi đến chiếc ghế băng trên bãi cỏ ngồi nghỉ ngơi.

“Mỗi lần trong lòng không thoải mái, tôi lại ngồi lên tàu siêu tốc này. Mẹ tôi từng dạy rằng, tâm của mỗi người chẳng qua là nắm tay lớn hay nhỏ vậy. Chứa đựng buồn phiền sẽ không thể chứa được niềm vui, bởi vậy cầm phải đen ưu thương ném ra ngoài.” Diệc Sinh dựa lưng vào ghế ngồi nhìn Phiêu Linh “Thế nào? Hiện tại tâm tình khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi!” Phiêu Linh bật cười một tiếng “Chỉ có điều ngày mai e rằng sẽ bị khản giọng.”

“Nhớ rõ ngày trước ba mẹ hay đưa tôi đến nơi này, chỉ có điều mẹ tôi rất nhát gan, lần nào cũng chỉ đứng một bên xem tôi cùng ba chơi..... mỗi lần nhớ tới cũng không dám tin rằng đã nhiều năm trôi qua đến vậy.”

Diệc Sinh đột nhiên dừng hỏi:

“Trước đây cô có thường cùng ba mẹ tới đây không?”

“Lúc còn rất nhỏ, mẹ vẫn thường hay đưa tôi tới nơi này, mỗi lần đều mua cho tôi một cái kẹo bông thật lớn. Kỳ thực thì kẹo bông ăn cũng không ngon, nhưng lại rất mềm mại. Có đôi lần tôi còn ảo tưởng như mình đang cắn vào một đám mây vậy, trong lòng rất đặc ý. Nhưng sau đó lại xảy ra một số chuyện, rồi từ đó cũng không có trở lại nơi này.....”

Phiêu Linh khẽ buồn đôi mắt, vẻ mặt có chút trầm xuống.

“Đợi tôi một chút.” Diệc Sinh đột nhiên đứng dậy.

“Được!” Phiêu Linh gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía hai mẹ con đang ngồi trên mặt cỏ.

Đứa bé gái còn rất nhỏ đang ngồi xồm trên mặt đất giận dỗi, nhất định muốn được mẹ bế. Người mẹ chỉ có thể nghe theo, trên gương mặt ngoại trừ vẻ bất đắc dĩ không biết làm thế nào thì còn có vẻ yêu thương nhiều hơn.

Phiêu Linh bỗng nhiên nghĩ đến, đứa con mình sinh ra nhất định cũng sẽ được chào đón.

Sau khi người mẹ khan cả giọng gọi to là tiếng khóc thanh thúy của bé. Người mẹ liền gặt gao ôm lấy đứa trẻ vào lòng, coi như trân bảo. Đường như mỗi hành động của mình đều ảnh hưởng đến tâm trạng của bé. Chỉ cần bé khẽ cười đối với người mẹ mà nói là cả một niềm vui lớn.

Đó nên là thời gian hạnh phúc và yên bình nhất, chỉ là Phiêu Linh không nhớ....

Bỗng nhiên, một cây kẹo bông màu lam nhạt xuất hiện trước mặt Phiêu Linh.

“Không có màu trắng, thế nhưng màu lam cũng có vẻ giống bầu trời đúng không?” Diệc Sinh đem kẹo bông đặt vào tay Phiêu Linh. “Thử xem có giống với hương vị trong trí nhớ của mình không?”

Phiêu Linh cứ như vậy giống như trước đây, cắn một miếng to. Kẹo bông thực mềm mại, vừa vào miệng đã tan ngay. Nhưng không hiểu sao cổ họng như có cảm giác nghẹn lại, cổ xua đi nhưng không được.

Tới lúc thoải mái đi về cũng đã là buổi tối. Diệc Sinh đưa Phiêu Linh tới trước cửa nhà, thăm lưu luyến không muốn rời đi.

“Vào nhà tôi uống chút gì đó được không?” Phiêu Linh hỏi

Diệc Sinh có chút thụ sủng nhược kinh. Hôm đó, Phiêu Linh từ chối hẳn đưa về, lại không hề có chút tin tức, cứ ngỡ rằng đã hết hy vọng. Không ngờ tới cuộc gặp bất ngờ hôm nay lại đưa bọn họ tiến thêm một bước. Ít nhất thì hẳn biết Phiêu Linh cũng không ghét mình.

Vào trong phòng của Phiêu Linh, Diệc Sinh có chút kinh ngạc. Phòng ở rất nhỏ, chỉ có một vài đồ điện gia dụng thông thường, điều kiện xung quanh cũng không được tốt.

Cảnh tượng này đối với Diệc Sinh mà nói thì hoàn toàn xa lạ, trong lòng hẳn bỗng dâng lên một chút kìm nén.

Cô gái này sẽ sống tại nơi đây, cô đơn một mình.

Cha mẹ cô đâu?

Phải chăng nội tâm của cô cũng giống căn phòng này, tối tăm tịch mịch?

Đang phỏng đoán, Diệc Sinh bỗng nhiên có cảm giác khác lạ, quay đầu lại, thì ra là Phiêu Linh đang đứng ở phía sau. Yên lặng nhìn anh, trên mặt có chút gì đó khiến người ta nhìn không ra biểu cảm.

Không đợi Diệc Sinh kịp phản ứng, Phiêu Linh liền ôm lấy cổ anh chủ động hôn lên.....

H.A: đoạn cuối ta phải làm trong điều kiện rét lắm a~...

PL: oa...editor đáng thương của ta *ôm ôm*

Đôi môi mềm mại và ấm áp như củ ấu non khê hé mở, Diệc Sinh cũng cảm nhận được mùi hương thơm nhàn nhạt trên người Phiêu Linh, có chút không kìm lòng được.

Sau đó, Phiêu Linh không để ý đến sự ngạc nhiên của Diệc Sinh, trực tiếp đưa tay cởi bỏ cúc áo của anh.

Diệc Sinh nhận thấy sự khác thường của Phiêu Linh, vội vàng cầm lấy tay cô có chút không tự nhiên mà hỏi:

“Em sao vậy Phiêu Linh?”

“Diệc Sinh, làm người yêu của em đi.” Phiêu Linh xoa nhẹ lên mặt Diệc Sinh. “Em cũng thích anh. Đêm nay ở lại đây đi..... Chúng ta tình một đêm, không ai cần chịu trách nhiệm.”

Diệc Sinh nắm lấy hai vai Phiêu Linh khẩn khoản nói:

“Anh không muốn chỉ dừng ở đêm nay, anh muốn chúng ta tiến xa hơn.”

“Diệc Sinh, để em nói cho anh biết chuyện này.” Cô nhìn thẳng về phía anh, gần từng tiếng mà nói “Em đã từng vì tiền mà bán thân, đã từng phá thai.”

Diệc Sinh nghe xong sửng sốt một hồi.

Phiêu Linh cười thản nhiên, trong giọng nói chứa đựng sự đau thương nồng đậm.

“Thật xin lỗi, em không phải người phụ nữ như trong tưởng tượng của anh.”

Diệc Sinh mạnh mẽ ôm Phiêu Linh vào trong ngực, giọng nói trầm thấp khẽ vang lên bên tai cô.

“Không đúng, em chính là người trong tưởng tượng của tôi, luôn là như vậy.”

Phiêu Linh tránh khỏi cái ôm của Diệc Sinh, ra mở cửa, giọng nói chua xót:

“Diệc Sinh, anh đi đi.”

“Phiêu Linh.....”

“Diệc Sinh, xin anh.” Phiêu Linh khẽ xoay mặt. “Đi đi.”

Diệc Sinh không biết phải làm sao, chỉ có thể chậm rãi ra khỏi phòng.

Cánh cửa “Ầm” một tiếng đóng lại.

Phiêu Linh tựa vào sau cửa, nhìn vào bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, rất lâu sau đó cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Mấy ngày sau đó cũng không gặp lại Diệc Sinh.

Đây là kết cục tốt nhất.

Phiêu Linh tự an ủi chính mình.

Không quá tham luyến hạnh phúc, sẽ không phải chịu quá nhiều đau khổ.

Diệc Sinh chẳng qua chỉ là một bọt nước xinh đẹp, nếu không cẩn thận sẽ khiến nó tan biến.

Chỉ là trong lòng Phiêu Linh có chút gì đó phiền muộn cứ quanh quẩn không dứt.

Hôm nay, sau khi Phiêu Linh chụp hình cho tạp chí “Người đẹp”, đang chuẩn bị rời khỏi đó, trong lúc vô tình lại nghe thấy tiếng của Joe và biên tập tranh chấp vì mình.

“Từ ngày Phiêu Linh đến đây làm đã thể hiện rất tốt, tại sao lại phải thay cô ấy?”

“Joe, tôi biết anh và Phiêu Linh là bạn rất tốt, nhưng anh không thể xử trí theo cảm tính. Phiêu Linh hiện nay đang vướng vào scandal với Vương Tử Tuấn, rất nhiều độc giả cũng bắt đầu chán ghét cô ấy, có phản ứng không muốn thấy cô ấy tiếp tục xuất hiện trên tạp chí. Nhưng mà anh yên tâm đi, chỉ là tạm thời đình chỉ công tác của cô ấy thôi, nếu tình hình chuyển biến tốt đẹp thì cô ấy có thể đi làm trở lại.”

“Anh cũng biết cách đối nhân xử thế của Phiêu Linh, cô ấy là bị oan.”

“Tôi biết, nhưng độc giả thì không. Chúng ta không thể ngốc đến mức đi đối đầu với độc giả nha! Joe, hai người là bạn thân, tôi nghĩ anh nói cho Phiêu Linh biết chuyện này là tốt hơn.”

“Cái gì? Anh nghĩ tôi làm sao nói ra đây?”

“Không sao.” Phiêu Linh bước vào phòng, khuôn mặt bình tĩnh. “Đây là chuyện đương nhiên, hai người không cần khó xử.”

“Phiêu Linh, tôi biết cô luôn là người rất có lý lẽ.” Biên tập vội vàng “lựa gậy đánh rắn” [H.A: có nghĩa là thức thời đó, kiểu gió chiều nào xoay chiều đấy vậy] “Tôi còn có việc, hai người từ từ nói chuyện.”

“Phiêu Linh, vậy sau này cô phải làm sao bây giờ? Hiện tại đây là công việc duy nhất của cô nha!” Joe trong mắt tràn ngập lo lắng.

“Tôi đã là người trưởng thành, thân thể khỏe mạnh, chẳng lẽ còn sợ chết đói hay sao?” Phiêu Linh an ủi ngược lại hắn. “Cùng lắm thì trở lại cuộc sống như trước kia.”

“Phiêu Linh, là tôi giới thiệu cho cô công việc này, lại hại cô ra nông nổi.” Joe chán nản dậm xuống mặt bàn.

“Tôi cũng không nhớ anh đã từng lấy súng ép buộc tôi.” Phiêu Linh vỗ vỗ lên bả vai Joe. “Mỗi người đều có một con đường riêng đều do chính đôi chân của mình đi tới đích.”

“Có gì khó khăn nhớ phải nói cho tôi biết.” Giọng nói của Joe dịu xuống. “Được rồi, đừng nghĩ tới chuyện không vui đó nữa, đi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Trước hết tốt nhất là nên như vậy đi, anh đãi nhé, tôi hiện đang trong giai đoạn thất nghiệp.”

“Đó là điều đương nhiên.”

Ăn cơm một chút, thấy Phiêu Linh không có biểu hiện gì là đang chán nản, Joe chậm rãi yên lòng.

Tạm biệt Joe, Phiêu Linh về đến nhà, mới vừa đến cửa liền cảm thấy một chút sức lực cuối cùng cũng không còn.

Cô cởi bỏ quần áo, chậm rãi đi đến phòng tắm mở vòi hoa sen, nước trút xuống, cứ như vậy ào ạt dội lên thân thể trắng nõn của Phiêu Linh. Theo bộ ngực cao đến vòng eo mảnh khảnh, tiếp đó là đôi chân dài mà thẳng tắp của cô.

Phiêu Linh vùi mặt vào dòng nước đang chảy, nín thở, cảm nhận được cái cảm giác tuyệt vọng khi bị chìm đắm trong nước, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực, phổi trường đau như muốn nổ tung. Toàn bộ máu trong cơ thể dường như đang ngừng chảy.

Cuối cùng Phiêu Linh chịu đựng không được, cả thân mình ngồi xồm xuống, từng ngệm từng ngệm híp lấy không khí trong phòng tắm.

Thì ra chính mình cũng không hề muốn chết.

Phiêu Linh hai tay ôm chặt lấy thân mình, đợi tới khi hô hấp bình thường lại.

Vậy là tốt rồi, chỉ cần có hy vọng sống, tất cả mới có thể bắt đầu.

Chỉ cần có hi vọng sống.

Ngày hôm sau Phiêu Linh ra ngoài tìm việc, khi về tới nhà lại phát hiện có một người khách không mời mà tới.

Diệp Sinh nhắm mắt lại, ngồi dựa vào trước cửa nhà Phiêu Linh, đầu hơi hướng sang một bên, tóc trên trán khẽ lay động theo làn gió. Dưới cằm hiện lên chút râu lở mờ.

Phiêu Linh trong phút chốc cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Giống như cảm giác được có gì đang tới, Diệp Sinh bỗng nhiên mở mắt, nhìn thấy Phiêu Linh, trên mặt hiện lên kinh hỉ (kinh ngạc và mừng rỡ):

“Em đã về!”

“Có chuyện gì không?” Phiêu Linh đè nén cảm xúc trong lòng, giọng nói lạnh lùng đáp.

“Anh muốn đưa em đến gặp một người.” Diệp Sinh không chút nào để tâm đến thái độ gượng gạo của Phiêu Linh.

“Xin lỗi, tôi đang rất mệt.” Phiêu Linh lướt qua Diệp Sinh, chuẩn bị mở cửa.

Diệp Sinh nắm lấy cổ tay Phiêu Linh, giọng nói vội vàng mà khẩn thiết:

“Chỉ lúc này thôi, anh cam đoan sau này sẽ không đến làm phiền em!”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Diệp Sinh, Phiêu Linh cắn môi dưới đưa ra quyết định:

“Được, như anh nói, một lần cuối cùng.”

Chuyện khiến Phiêu Linh khó hiểu nhất chính là Diệp Sinh mua rất nhiều đồ chơi trong cửa hàng, sau đó lại đưa cô đi đến một ngôi nhà cách công viên không xa.

Hôm nay lại đúng vào ngày cuối tuần, rất nhiều phụ huynh đều mang con tới chơi đùa trong công viên.

Diệp Sinh đưa Phiêu Linh đến bên cạnh bãi cát, bên trong là một bé trai chừng một tuổi vô cùng trắng trẻo đáng yêu, trên tay đang cầm một cái xẻng nhỏ chơi đùa với cát. Động tác non nớt vung về nhưng lại vô cùng đáng yêu, trong miệng còn bi bô vài tiếng lầy lầm thích thú lắm.

“Tiểu Phong.” Diệp Sinh bỗng nhiên gọi. “Xem chú mua gì cho con này!”

Bé trai thấy bọn họ vô cùng cao hứng, nhấc đôi chân ngắn ngủn mồm mĩm bước đến. Diệp Sinh một tay nhấc bé đặt lên vai mình, treu đùa bé cười khanh khách không ngừng.

Tiểu Phong cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện Phiêu Linh, liền nghiêng đầu nghi hoặc nhìn cô.

Phiêu Linh nhìn thấy bộ dáng đang yêu của Tiểu Phong, nhin không được quay ra làm mặt quỷ với bé. Tiểu Phong vừa thấy, tỏ ra then thùng, gục đầu vào tóc Diệc Sinh, nhìn thấy hình ảnh này, Phiêu Linh bật cười, ánh mắt cong cong, miệng cười sáng sủa.

Diệc Sinh nhìn thấy cô như vậy nhất thời quên mất mục đích tới đây.

Lúc này, một thiếu phụ đi tới, tỏ vẻ áy náy nói:

“Nhâm tiên sinh, lại khiến anh tổn kém rồi. Hôm qua vừa mới mua cho bé nhiều đồ như vậy.”

“Không sao, chỉ cần Tiểu Phong thích là được rồi.” Diệc Sinh cười cười.

Bà Trần nhìn thấy Phiêu Linh, khẽ hạ mi mắt, trên mặt tràn đầy nghi ngờ, sau một lát bỗng nhiên hiểu ra:

“Cô chính là cô gái tốt bụng trong sân bay kia?”

Phiêu Linh lúc này cũng bưng tỉnh ngộ, khó trách cô cảm thấy thiếu phụ kia có phần quen mắt. Thì ra chính là người phụ nữ mang thai cô đã giúp đỡ cách đây một năm.

“Tiểu Phong chính là đứa bé may mắn đó?”

Bà Trần kinh hãi:

“Lúc đó may nhờ có cô cùng Nhậm tiên sinh giúp đỡ, vốn muốn gặp mặt để cảm tạ nhưng vẫn không có tin tức của hai người. Thì ra là hai người có quen biết nhau, thật khéo!”

Mình cùng Diệc Sinh giúp đỡ? Phiêu Linh có chút hồ đồ, nghi hoặc ngẩng đầu, lại gặp phải đôi mắt sáng lạ thường ấy, ánh chớp lóe lên, Phiêu Linh hiểu được, thì ra Diệc Sinh chính là người đàn ông đã bắt được tên cướp kia!

“Đi nào, tối nay đến nhà tôi ăn cơm, ba của Tiểu Phong vẫn rất muốn cảm ơn hai người.” bà Trần không khỏi phân bua kéo hai người về nhà.

“Lúc ấy tôi đến sân bay tiễn ba của Tiểu Phong đi công tác, khi đi ra thì bị tên kia cướp, còn đẩy tôi ngã nhào trên mặt đất.” bà Trần trên bàn ăn đang luôn miệng kể lại tình cảnh lúc đó. “Sau đó, tôi liền thấy Lâm tiểu thư chạy tới, một tay túm lấy kẻ cướp kia, quả thực là nữ anh hùng..... Nhậm tiên sinh cũng tới cùng kẻ cướp kia độ sức..... Lâm tiểu thư lúc ở trên xe cứu thương vẫn nắm lấy tay an ủi tôi....”

“Thật cảm tạ hai vị.” Trần tiên sinh tự đáy lòng nói.

“Ngày hôm qua gặp Nhậm tiên sinh, chúng tôi đã vô cùng mừng rỡ, không ngờ rằng hôm nay có thể gặp được Lâm tiểu thư.” bà Trần nháy mắt với chồng. “Khéo ở chỗ, hai người bọn họ lại là một cặp.”

Phiêu Linh vội vàng giải thích:

“Chúng tôi không phải.....”

Lời chưa nói ra đã bị Diệc Sinh chặn lại:

“Tôi đang cố gắng theo đuổi cô ấy.”

“Lâm tiểu thư, cô cùng Nhậm tiên sinh quả thực là một đôi song bích, còn đắn đo gì nữa? Đàn ông tốt như vậy bên ngoài không có nhiều lắm đâu....”

“Được rồi được rồi.” Trần tiên sinh nhìn thấy Phiêu Linh xấu hổ, vội vàng đi ra hòa giải. “Bọn họ còn trẻ, tự nhiên có cân nhắc.”

“Anh đang chê em là nhiều chuyện sao?” bà Trần cố ý nghiêng đầu nhìn trộm chồng.

“Đâu có dám chứ? Đến đây, cùng dùng bữa nào!” Trần tiên sinh vội vàng đưa tới đĩa rau, ngưng lại dáng vẻ giận dữ.

Phiêu Linh nhìn thấy bức tranh gia đình ấm áp hiện ra trước mặt này, không tự chủ mỉm cười.

Bỗng nhiên, trong chén có thêm một miếng thịt gà.

Ngẩng lên, chỉ thấy Diệc Sinh tươi cười với mình:

“Ăn nhiều một chút.”

Phiêu Linh rũ mắt, trong lòng chột chua chát.

Dùng cơm xong, hai người từ biệt Trần gia, đi vào công viên phía dưới nhà.

“Nơi đó có xích đu, chúng ta tới đó ngồi một chút đi.” Phiêu Linh chủ động đề nghị.

Hai người ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng lay động.

“Ngày trước em rất thích chơi xích đu, khi lên đến điểm cao nhất, sẽ nhắm mắt lại, ảo tượng chính mình đang bay trong không trung, vô câu vô thức.” Phiêu Linh nhìn lên bầu trời đêm, ánh trăng lạnh lẽo tỏa mát ra ánh sáng nhẹ nhàng, chiếu vào trong mắt Phiêu Linh một mảng mờ mịt. “Nhưng không được bao lâu em lại thấy chán ghét nó, bởi vì cho dù em có cố gắng thế nào thì nó vẫn trở lại chỗ cũ. Cuối cùng em hiểu được rằng, chính mình đã sai lầm khi theo đuổi một giấc mơ không có thật.”

Nói tới đây, Phiêu Linh đặt chân lên mặt đất, ngừng lay động:

“Diệp Sinh, chúng ta dừng lại ở đây đi. Thừa dịp tất cả chưa bắt đầu mà lãng lạng chấm dứt đi.....”

4. Chương 07 + 08

“Trong một năm này anh luôn suy đoán, không biết em họ gì? Tên gọi ra sao? Còn đi học hay đã đi làm? Cũng luôn luôn hồi hận vì sao lúc đó không tiến tới hỏi địa chỉ liên lạc của em, vì cái gì lại để em đi mất như vậy?” Diệp Sinh sâu sắc nói với Phiêu Linh “Phiêu Linh, trong lòng anh tất cả đã sớm bắt đầu.”

Phiêu Linh nhìn Diệp Sinh, dùng ngữ điệu chậm rãi mà nói, giống như đơn thuần đang giảng giải đạo lý cho đứa nhỏ:

“Nhưng mà Diệp Sinh, tại lúc mà anh cho là yêu thương em ấy, anh cũng không biết đến quá khứ của em. Ký ức ấy cũng không có gì đáng tự hào để nhắc lại, nó là do em lựa chọn, không thể hồi hận mà phải gánh vác nó.... Mà gánh vác một quá khứ không mấy vui vẻ như vậy là điều thống khổ nhất, em không muốn anh cũng bị kéo vào chuyện đó. Cho dù hiện tại anh đã chấp nhận hay tự cho là đã chấp nhận quá khứ của em, nhưng trước sau gì nó cũng giống như một loại áp lực vô hình, cuối cùng có một ngày chúng ta sẽ bị nó dồn ép tới mức ngột ngạt, dần thân càng sâu càng phần thân toái cốt*. Em không muốn chúng ta có kết cục như vậy.” [HA:*câu này có nghĩa là tan xương nát thịt, nhưng dùng trong trường hợp này có vẻ quá khủng khiếp. Ta nghĩ có lẽ ý của nó là câu dần vật lấn nhau]

“Ở thời điểm anh gặp em, em đã có quá khứ, cho nên anh yêu không phải là Lâm Phiêu Linh trong quá khứ... Phiêu Linh, em từng nói em không phải là người phụ nữ như anh nghĩ, điều đó không đúng. Em có biết trong mắt anh em là người như thế nào không?”

Diệp Sinh tới trước mặt Phiêu Linh, ngồi xổm xuống, trong mắt tràn đầy yêu thương:

“Trong một năm ở Mỹ, anh luôn nghĩ tới một cô gái, cô ấy thoát nhìn mềm yếu, lại có thể dũng cảm bắt lấy tên cướp cao to gấp đôi mình. Khi cô ấy nhìn thấy máu, rõ ràng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy nhưng lại vẫn trấn tĩnh đi an ủi người khác. Đây là Lâm Phiêu Linh trong mắt anh, là người anh yêu, cũng chính là em.”

Cứ tưởng rằng không bao giờ có thể gặp lại cô ấy nữa.....

Nhưng sau khi về nước không bao lâu, tại chỗ hẹn với bạn bè, vừa vào cửa Diệp Sinh liền nhìn thấy bóng dáng vừa thân quen lại vừa xa lạ ấy.

Cô gái đó chỉ yên lặng ngồi giữa đám đông, khuôn mặt trang nhã thanh lệ, nhìn qua dịu dàng nhu nhược. Nhưng có thể thấy trong đôi mắt xinh đẹp kia chứa đựng sự cứng cỏi quật cường.

Làm cho anh thất vọng nhất chính là, cô gái đó không có chút ấn tượng gì với anh.

Nhưng mà ít nhất, anh đã gặp được cô, lại biết được tên của cô – Phiêu Linh, người cũng như tên, đều mang sự xinh đẹp tịch liêu.

Sau đó, lúc chơi trò chơi anh sử dụng chút thủ đoạn nhỏ khiến miệng chai vũng vàng chỉ hướng Phiêu Linh, có được cơ hội hôn cô. Nhưng anh không làm như vậy, anh hi vọng bọn họ có cơ hội nghiêm túc để bắt đầu.

Nhưng mà sau đêm đó, Phiêu Linh vẫn cố gắng tạo khoảng cách với anh. Sau đó, Diệc Sinh lại biết Phiêu Linh gặp chuyện oan uổng, trong lòng lại bất an.

Anh cố ý tới trường quay đợi cô, lại gặp một Phiêu Linh đang ủ rũ mất tinh thần.

Tại công viên trò chơi, anh còn tưởng rằng họ đã tiến gần nhau thêm một chút.

Nhưng vào buổi tối ngày hôm đó, Phiêu Linh không khống chế được hôn môi anh, tự mình nói muốn có quan hệ, khéo môi buồn bã cười khổ khiến cho anh đau lòng không thôi.

Anh quyết định muốn cho Phiêu Linh hiểu được, cô và người con gái trong tưởng tượng của anh vốn chỉ là một.

Vì thế trong thời gian bốn ngày, anh nhờ cậy bạn bè, cuối cùng cũng tìm thấy Trần gia. Anh nghĩ muốn nói với Phiêu Linh, anh đã yêu cô từ rất lâu, rất lâu rồi.

“Phiêu Linh, em không cần phải..... Đi gánh vác cái gì, quá khứ chỉ là quá khứ, không cần thiết ép buộc bản thân bám trụ không buông. Mà anh, cũng không có tư cách để chấp nhận quá khứ của em, bởi vì đó là cuộc sống của em, không có ai từng trợ giúp em, cũng không có ai có thể trách cứ em, càng chưa nói tới chấp nhận hay không.” Ánh trắng mờ ảo phản xạ trong mắt Diệc Sinh, sáng ngời mà ôn nhu. Anh nâng khuôn mặt của Phiêu Linh lên, chậm rãi chạm vào môi của cô “Tin anh đi, chúng ta bắt đầu sẽ không là sai lầm.”

Môi Diệc Sinh ấm áp mà mềm mại, giống như lông chim nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi môi như cánh hoa của Phiêu Linh. Từng chút từng chút một, mềm mại, chậm rãi, lại tràn ngập triền mien thâm tình, Phiêu Linh từ từ chìm vào trong đó.

Diệc Sinh nói như vậy, có đúng không?

Quá khứ chỉ là quá khứ, phải không?

Ánh đèn chậm rãi lưu chuyển, hơi thở của Diệc Sinh làm cho người ta choáng váng, Phiêu Linh dần dần hoảng hốt.

Rất nhanh, một âm thanh vang lên trong lòng Phiêu Linh.

Lâm Phiêu Linh, rốt cuộc thì mày muốn cái gì?

Tiền, phải, rất nhiều tiền. Làm cho chính mình không phải ăn đói mặc rách, không hề bị người khác coi thường, không phải vì tiền mà vứt bỏ chính mình.

Đúng, chính là như vậy.

Mà những cái khác, cô hoàn toàn không muốn, không cần cái hi vọng xa vời. Phải, muốn càng nhiều, mất đi càng nhiều.

Chính mình cho tới giờ vẫn đơn độc một mình thành thói quen, có thể đem cô độc tập mãi thành thói quen.

Phần tình cảm trước mặt này quá mức nguy hiểm, một khi lạc bước sẽ hết sức thống khổ.

Nghĩ đến đây, Phiêu Linh vội vàng đẩy Diệc Sinh ra, mỉm cười hỏi:

“Diệc Sinh, anh yêu em chứ?”

Diệc Sinh nghiêm túc gật đầu.

Phiêu Linh đứng lên, trên mặt có chút u ám:

“Vậy đừng nên xuất hiện trước mặt em, khuấy động cuộc sống vốn yên bình của em.”

Đôi mắt Diệc Sinh bỗng nhiên mở lớn, vẻ mặt bỗng trở nên phức tạp.

Phiêu Linh xoay người, bước trên con đường trở về nhà.

Cô không quay đầu lại, nhưng cô biết, Diệc Sinh vẫn tiếp tục theo phía sau.

Trên con đường vắng, hai người không nhanh không chậm bước đi, ngọn đèn đường lơ mờ sáng, bóng hai người cũng dần dần ngắn lại, kéo dài, khi thì chồng lên nhau, lúc lại chia lìa.

Mặt trăng đã bị mây đen che lại, từng cơn gió lạnh thê lương kéo tới.

Nhiều lần, Phiêu Linh muốn quay đầu lại, nhưng ý chí lại nhanh chóng áp chế hành động này.

Nếu đã quyết định sẽ không thể quay đầu lại.

Cuối cùng cũng đi tới trước cửa nhà, Phiêu Linh dừng bước, nhẹ nhàng nói:

“Trở về đi.”

Phía sau vẫn không hề có động tĩnh, Phiêu Linh cắn môi dưới, một mình bước lên lầu.

Trong phòng một mảng tối đen, Phiêu Linh lại không bật đèn mà lấy ra hộp bánh bích quy, rất nhanh cầm bánh nhét vào trong miệng.

Bánh quy rất khô, không tài nào nuốt trôi được, nghẹn ở cổ họng. Phiêu Linh cảm giác khó chịu, nước mắt cũng cứ như vậy mà tuôn ra.

Nhưng cô vẫn cố gắng nuốt, cố gắng ngăn nước mắt không rơi, cố gắng nói với bản thân rằng không thể quay đầu lại.

Trong bóng đêm, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa rơi tí tách. Trời rất nhanh mưa to, Phiêu Linh dường như có thể nghe thấy tiếng mưa rơi nặng nề trên lá cây, cửa sổ, thậm chí là nện xuống mặt đường dưới kia.

Trong phòng trở nên rất ngột ngạt, Phiêu Linh trong lòng giống như bị thứ gì đó dồn nén.

Anh ấy sẽ đi, lập tức sẽ đi. Sau đó, mình sẽ lại khôi phục cuộc sống giống như trước kia.

Phiêu Linh tiếp tục chậm rãi mà khó khăn đưa đồ ăn lên miệng. Bỗng nhiên, một tia chớp lóe sáng cắt qua màn đêm. Ngay sau đó là một loạt tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Phiêu Linh mạnh mẽ đứng lên, chân vướng vào cái bàn làm vật dụng trên bàn theo đó mà rơi xuống đất, khiến căn phòng vang lên một tiếng động rất lớn.

Cô rút cuộc cũng không chịu được, mở cửa, chạy xuống dưới lầu.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô chột sững sốt. Trong trận mưa to tưởng như không ngớt, bóng lưng Diệc Sinh vẫn thẳng tắp đứng đó, toàn thân ướt đẫm, lại như đang khó khăn mở to mắt, nhìn về phía Phiêu Linh.

Phiêu Linh chậm rãi đi tới trước mặt anh, cùng anh đối diện.

Mưa to... mưa to nhanh chóng đem hai người giam cầm trong trời đất, hạt mưa lạnh lẽo lã lã trên gò má họ, theo tóc, chớp mũi mà rơi xuống.

“Anh đi đi.” Phiêu Linh cầu xin nói.

Diệc Sinh vẫn đứng tại chỗ, không chút nào nhúc nhích.

Đột nhiên, cơn tức giận tràn lên trong ngực Phiêu Linh, cô tiến tới đẩy Diệc Sinh, trong tiếng sấm hét lớn:

“Nhậm Diệc Sinh, anh đi đi! Tôi không muốn gặp lại anh, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Diệc Sinh để mặc cho Phiêu Linh đẩy, vẫn như trước không nói được lời nào.

Hai người trong mưa dầy dụa không dứt, mưa càng ngày càng lớn, giống như trên trời có bao nhiêu nước đều trút xuống đây, giống như chia rẽ, cũng giống như đang kéo hai người lại gần nhau.

Dưới cơn mưa lớn, dường như cơn giận của Phiêu Linh cũng dần tan, cô dần dần bình tĩnh lại, giọng nói mang vài phần cầu khẩn:

“Diệp Sinh, từ trước tới nay tôi đều như vậy, cuộc sống như vậy vẫn tốt lắm, thực sự Tốt lắm.”

Diệp Sinh vội nắm lấy tay Phiêu Linh, đem cô ôm vào trong ngực nhẹ nhàng nói:

“Phiêu Linh, em đã cô đơn rất lâu rồi.”

Bất chợt, nội tâm Phiêu Linh đột nhiên cảm thấy đau đớn, chớp mũi cay cay, một đường ấm nóng theo khóe mắt chảy xuống.

Diệp Sinh nói, em đã cô đơn rất lâu rồi.

Thật sự, đã rất lâu rồi không ai ôm mình, thật lâu, thật lâu không có ai cho cô mượn bờ vai, thật lâu, thật lâu không ai thật lòng yêu cô.

Thật sự, đã cô đơn rất lâu.

Diệp Sinh hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, thì thào nói:

“Về sau, anh sẽ luôn bên cạnh em, em sẽ không còn cô đơn nữa, vĩnh viễn.”

Phiêu Linh bỗng nhiên cảm giác thật mệt mỏi, giống như một du khách sau khi đi một đoạn đường xa, vượt qua núi non trùng điệp, đã đi qua cả sông Hoàng Hà và Trường Giang, đôi chân mỏi mệt, không thể tiếp tục nhúc nhích.”

Lúc này, một âm thanh ôn nhu nào đó muốn cô dừng lại, muốn cô nghỉ ngơi.

Phiêu Linh tin tưởng nó, cam tâm tình nguyện vì nó mà thỏa hiệp.

Bọn họ rốt cuộc có thể đi bao xa, bọn họ có thể có tương lai như thế nào, Phiêu Linh hoàn toàn không quan tâm.

Cô chỉ biết rằng, hiện tại mình đã rất mệt mỏi, thầm nghĩ rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Diệp Sinh.

Buổi tối hôm đó, trong căn phòng nhỏ của Phiêu Linh vang lên tiếng thở dốc cùng rên rỉ.

Bọn họ gắt gao gấn bó, cùng hôn.

Nụ hôn nóng rực lan tràn trên thân thể trắng như tuyết, hướng đến mái tóc mềm mại buông trên vai.

Anh dùng tất cả ôn nhu cùng tình cảm mãnh liệt tiến vào thân thể cô.

Giống như hai khối nam châm vốn chia lìa đã lâu nay lại được tiếp xúc.

Căn phòng chìm trong một mảng ôn diễm.

Ngày hôm sau, Phiêu Linh mở mắt phát hiện gương mặt anh tuấn của Diệp Sinh gần trong gang tấc.

Ngoài cửa sổ, bầu trời vô cùng tươi đẹp.

Phiêu Linh thấy, ánh mặt trời chậm rãi tràn ngập căn phòng, bao phủ trên đôi tay đang gắt gao nắm chặt của hai người.

Thời gian hai người vui vẻ cùng nhau, Phiêu Linh nhớ rõ, sau đó đều trôi qua thật nhanh.

Hai người cả ngày ở cùng một chỗ, mười ngón tay đan lại, dựa sát vào nhau, một khắc cũng không nguyện tách ra.

Giống như trên thế giới này chỉ tồn tại hai người bọn họ.

Phiêu Linh theo thói quen dựa vào trong ngực Diệp Sinh, nhìn thấy yết hầu anh khẽ run lên, lại kìm lòng không đậu, cắn lên trên đó. Động tác rất nhẹ, khiến Diệp Sinh phát ra tiếng cười nhẹ, ôn nhu hỏi:

“Em không phải là quỷ hút máu đấy chứ?”

“Anh sợ sao?”

Phiêu Linh ngẩng đầu lên, hé miệng cười, tóc dài rối tung trên ngực Diệc Sinh như khiêu khích giác quan, khiến tâm trí anh không thể dứt ra được.

“VẬY mau mau cắn đi, nếu vậy anh có thể thành người của em, mãi mãi không thể rời xa em được nữa.”

Tất cả tình yêu cuồng nhiệt đều lắng đọng lại, bọn họ nói xong ngáy ngốc nhìn nhau, hưởng thụ niềm vui sướng tột độ này....

H.A: chương này hay nhất trong số các chương ta đọc qua :3

Hai người cứ như vậy quần quýt mà đắc tội với nhân vật trọng yếu, chẳng bao lâu sau người kia đã tìm đến cửa khởi binh vấn tội.

“Hai người là đồ qua cầu rút ván, lén lút thông đồng với nhau ném bà mối này sang một bên.” Joe buồn bực không thôi “Bảo sao cả ngày không tìm thấy hai người, thì ra hai người lén lút sau lưng tôi trốn trong này tiêu dao.”

“Đừng tức giận, coi chừng nếp nhăn sẽ dài thêm đó.” Phiêu Linh giúp Joe rót chén trà lạnh hạ hỏa. “Ngày hôm qua chúng tôi có bàn bạc rằng đợi lúc anh có thời gian rảnh sẽ mời đi ăn cơm.”

Nghe vậy, Joe mới phần nào dịu xuống:

“Như thế cũng tính là không tệ, Hey! Hai người tiến triển tới đâu rồi?”

“Vẫn ổn.” Phiêu Linh trên mặt không dấu ý cười.

“Vẫn ổn là sao? Diệc Sinh vì cô mà từ bỏ đi Mỹ làm việc.” Joe nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Phiêu Linh có chút kinh ngạc hỏi. “Anh ấy không nói cho cô biết sao?”

Phiêu Linh lắc đầu, dường như có chút dăm chiêu.

“Diệc Sinh đối với cô nghiêm túc như vậy, tôi nghĩ cô nên kết hôn với anh ấy đi.”

Nghe vậy, Phiêu Linh giật nhẹ khóe miệng:

“Anh nghĩ quá xa rồi.”

“Có gì mà xa chứ? Tuy rằng gia đình Diệc Sinh cũng xem như là giàu có, nhưng đã ly hôn từ khi anh ấy còn rất nhỏ, đều đi tìm cuộc sống riêng của mình nên sẽ không can dự vào chuyện hôn nhân của anh ta, điểm ấy cô cần bản không cần phải lo lắng.” Joe thao thao bất tuyệt, vì Phiêu Linh mà phân tích. “Hơn nữa, con đường sự nghiệp của cô hiện phát triển không thuận lợi cho lắm, chi bằng tính đến chuyện hôn nhân đi..... Chẳng lẽ cô không nghĩ sẽ kết hôn với Diệc Sinh?”

Phiêu Linh miễn cưỡng nói:

“Chúng tôi mới yêu chưa được bao lâu, không có nghĩ đến chuyện kết hôn.”

Joe vẻ mặt không cho là đúng, nhìn xung quanh một chút, đột nhiên hỏi:

“Tại sao tới đây đều gặp Diệc Sinh? Anh ấy hiện tại ở nhà cô phải không?”

“Đúng vậy.”

Joe khó hiểu:

“Nếu đã ở cùng nhau thì tại sao không đến nhà Diệc Sinh, nơi đó so với chỗ này chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tôi vẫn quen sống tại đây hơn.” Phiêu Linh nhẹ nhàng hạ đôi mi xuống.

Diệc Sinh cũng đã từng muốn cô chuyển đến nhà anh sống, nhưng cô cũng là lấy lý do này để từ chối.

“Phiêu Linh, cô có thật lòng muốn sống chung với Diệc Sinh không?” Joe nóng lòng nói thẳng “Cô chưa từng nghĩ qua tương lai hai người sẽ ra sao, cũng không nguyện ý đến nhà anh ấy sống, luôn để ra lối thoát cho chính mình, cần bản không có toàn tâm toàn ý. Cô giống như một hoa hoa công tử [H.A: ý nói công tử bột tính tình nhăng nhặng ong bướm], Diệc Sinh lại giống một cô gái ngây thơ, một khi chia tay liền đem

anh ta đuổi khỏi nhà, làm như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.” Joe tới gần cô “Phiêu Linh, thế này cũng là quá ác đi.”

Buổi tối, Phiêu Linh một mực hồi tưởng lại lời nói của Joe.

Cũng đúng, cô là vì chính bản thân mình mà để lại đường lui. Phiêu Linh tin tưởng Diệc Sinh yêu mình, nhưng có thể để cho người mình yêu theo đuổi sự nghiệp cũng không hẳn là vì tình yêu. Cô không dám hi vọng xa vời giữa bọn họ có tình yêu thiên trường địa cửu [H.A: vững bền và lâu dài như trời đất].

Cho nên cô cần phải có chuẩn bị.

Dù sao, ai đối với tình yêu mãnh liệt thì cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, đề mất đi lý trí.

Diệc Sinh về nhà, thấy Phiêu Linh đang trong phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, trên người mặc chiếc tạp dề màu vàng nhạt. Vài sợi tóc dài tùy ý buông lơ trên cần cổ tuyết trắng.

Diệc Sinh kìm lòng không đậu tiến đến ôm Phiêu Linh từ phía sau:

“Đang làm gì vậy?”

“Anh thích thịt bò xào rau cần, còn có canh trứng cà chua, thấy được không?” [H.A: 2 món này ta đều ghét] [PL: me too >”<]>

“Rất thơm!” Diệc Sinh hôn nhẹ qua tai Phiêu Linh. “Có điều anh muốn ăn em hơn.”

“Diệc Sinh, đừng nháo..... A.” Phiêu Linh bỗng nhiên bị đau, khẽ kêu một tiếng.

“Làm sao vậy?” Diệc Sinh vội vàng khom người xem xét, đôi mày lập tức nhíu chặt. “Làm thế nào mà chân lại sưng thành như vậy?”

“À, có thể là do hôm nay đi giày cao gót lâu.” Phiêu Linh che dấu “Không sao, ngày mai có lẽ sẽ đỡ hơn.”

“Sưng thành như vậy còn nói không có gì.” Mặt Diệc Sinh ngày càng khó coi, bế Phiêu Linh đặt lên giường, vì cô mà nhẹ nhàng xoa bóp.

Tay Diệc Sinh nhẹ nhàng mà hữu lực, Phiêu Linh cảm giác được đau đớn dưới chân chậm rãi biến mất. trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng.

“Diệc Sinh, anh từ chối đi Mỹ làm việc phải không?” Phiêu Linh đột nhiên hỏi.

Diệc Sinh gật đầu, cũng không vì thế mà dừng lại động tác.

“Vì sao?”

Diệc Sinh ngẩng đầu, không khỏi cười nói:

“New York và Trung Quốc chênh nhau 12 tiếng, thử hỏi lúc anh thức dậy thì cũng là lúc em đang ngủ say, ngay đến gọi điện cũng khó khăn, em có thể chấp nhận sao?”

“Nói vậy, anh đúng là vì em mới từ bỏ công việc?” Phiêu Linh trong lòng trầm xuống “Anh không cần phải làm như vậy.”

Nghe vậy, Diệc Sinh thoáng chốc mờ mịt:

“Em không muốn anh ở lại đây sao?”

Phiêu Linh khẽ hạ mi mắt, cắn nhẹ cánh môi:

“Em sợ có một ngày..... anh sẽ hối hận.”

Diệc Sinh thở dài đem Phiêu Linh kéo vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng nói:

“Anh làm như vậy hoàn toàn vì chính bản thân anh. Anh muốn cùng em ở một chỗ nên mới quyết định lưu lại. Phiêu Linh, em không cần phải gánh trách nhiệm về mình.”

“Diệc Sinh, nơi này không có tiện nghi gì, anh ở nhất định sẽ không quen.” Phiêu Linh áy náy nói.

“Không có biện pháp, núi không dời đi thì ta liền tìm đến núi, em đã nhất định không muốn đến nhà anh thì anh đành phải tự tiễn chân mình đi ở rể. “

Diệp Sinh lập tức đưa ra một gói tiền: “Về sau tiền thuê nhà cứ để anh lo.”

“Không được.” Phiêu Linh ghì lại Diệp Sinh. “Em sống tại đây vì sao lại phải để anh trả tiền?”

Diệp Sinh nhìn thẳng cô:

“Phiêu Linh, tại sao em luôn muốn tạo khoảng cách giữa chúng ta?”

Phiêu Linh nhất thời nghẹn lời, sau đó đánh trống lảng nói:

“Em nên đi nấu đồ ăn.”

Phiêu Linh thủy chung không muốn cho hắn lo tiền thuê nhà, trong lòng Diệp Sinh có chút mất mát không nói rõ.

Đồng thời, chân của Phiêu Linh cũng không có chuyển biến tốt đẹp, vẫn tiếp tục sưng tấy. Mà khi hắn hỏi, Phiêu Linh cũng đều mập mờ nói lảng đi.

Diệp Sinh cảm giác được sự tình có chút kì quặc, nhin không được đến hỏi Joe, lúc này mới biết được Phiêu Linh đã thất nghiệp hai tháng.

Diệp Sinh trong lòng hoài nghi ngày càng lớn, quyết định muốn tìm hiểu xem rốt cuộc cô ấy làm cái gì mỗi ngày.

Hắn lặng lẽ theo Phiêu Linh nửa giờ xe chạy tới một khu phố, cư nhiên lại thấy cô đứng trước một quầy thực phẩm tiếp thị đồ uống. Chân đi giày cao ba tấc liễu mạng chịu đựng đau đớn, vẫn tươi cười đón khách. [H.A: 1 tấc = 10 phân, 3 tấc = 30phân PL: trời ơi...giày cao thế sao mà đi dc....==”]

Sau một hồi, Phiêu Linh liền cảm thấy không khí có gì đó không đúng.

Diệp Sinh đang dùng ánh mắt u ám mù mịt nhìn cô.

————— Ta là đường phân cách —————

Phiêu Linh ngồi xuống, đôi chân đang căng cứng đau nhói giờ này mới được thả lỏng, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

“Nghe Joe nói em đã sớm rời bỏ tạp chí xã, cũng không đi chụp diễn, vậy có phải em không cần phải phụ trách tiền thuê nhà nữa chứ?” Diệp Sinh đột nhiên hỏi nói.

“Em còn có bạn bè giúp đỡ, còn có thể ứng phó được.” Phiêu Linh đã sớm tìm được lý do thoái thác, rồi sau đó đứng dậy. “Em đi làm cơm chiều.”

Diệp Sinh giữ chặt lấy Phiêu Linh, ép cô đối diện với mình mà nói:

“Đến cuối cùng là công việc gì?”

Phiêu Linh miễn cưỡng cười:

“Anh hôm nay tại sao lại nghiêm túc như vậy?”

Diệp Sinh nhíu chặt mày, trầm giọng chất vấn:

“Em ở cửa hàng làm nhân viên tiếp thị phải không? Em tình nguyện mang giày cao gót đứng liên tục trên 8 giờ đồng hồ cũng không để anh giúp em đóng góp tiền nhà, chẳng lẽ anh khiến cho em chán ghét đến vậy sao?”

Phiêu Linh bất đắc dĩ thở dài:

“Diệp Sinh, vì sao anh lại vì chuyện nhỏ nhặt này mà bận tâm vậy? Ai lo đều không phải cũng giống nhau sao?”

Diệp Sinh dâng lên kích động:

“Quan trọng không phải tiền thuê nhà mà là thái độ của em! Khi anh thấy bạn gái của mình chịu đựng hai chân sưng tấy, vẫn phải đứng trước cửa hàng vui cười niềm nở đón khách, cảm giác trong anh lúc đó như thế nào em biết không? Anh không thể tin được vì anh em có thể làm cái loại công việc này.”

Phiêu Linh lặng lẽ nhìn anh, lẳng lặng nói:

“Diệp Sinh, loại công việc này cũng không phải lần đầu tiên em làm. Hồi đó đi học tiền học phí của em chính là nhờ tích cóp từ đây mà có, em cũng không cảm thấy có cái gì phức tạp. Nếu em làm công việc này khiến anh cảm thấy xấu hổ, em cũng chỉ có thể nói “em thành thật xin lỗi”.”

Diệp Sinh thất bại thở dài:

“Anh không phải vì công việc đó của em mà xấu hổ, anh chỉ không đành lòng nhìn bạn gái của mình phải vất vả như vậy.”

“Em không muốn đến nhà anh sống, không muốn tiêu tiền của anh, không muốn anh vì em làm bất cứ chuyện gì, hết thấy em đều tự mình làm tự mình chịu đựng. Em phân ra ranh giới, đem chúng ta mỗi người một đầu, cự tuyệt tiến vào cuộc sống của anh, thậm chí đem anh ngăn cản đặt ngoài cuộc sống của em. Nếu có một ngày anh đột nhiên biến mất, em cũng sẽ không cảm giác được thói quen ở bên anh. Đây là mục đích của em có đúng không?” Trên mặt Diệp Sinh lộ ra thần sắc đau thương không gì có thể biểu đạt “Phiêu Linh, em có phải không dự định cùng anh sống bên nhau?”

Càng làm cho hấn đau lòng hơn chính là mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện Phiêu Linh tránh ra khỏi vòng tay ôm ấp của mình, đưa lưng về phía hấn, cuộn mình tại một góc giường, hai tay vây trụ bờ vai, bóng dáng cô độc tịch liêu.

Hành động trong lúc ngủ chính là phản ánh nội tâm chân thực nhất.

Nguyên tưởng rằng mình có thể giúp Phiêu Linh bớt cô đơn nhưng đã dốc toàn lực mà không thể thay đổi.

Diệp Sinh cảm thấy bất lực.

Đối mặt với sự chỉ trích của Diệp Sinh, Phiêu Linh không hề nói câu gì, chỉ nhắm chặt đôi mắt, không muốn nhìn thấy sự bi thương trong mắt của Diệp Sinh.

Sau đó, Phiêu Linh nghe thấy tiếng bước chân vội vã ra khỏi phòng.

Cửa lớn “phanh” một tiếng đóng lại, thanh âm rất nhẹ nhưng lại nện vào lòng Phiêu Linh một tiếng vang lớn.

Một lúc lâu sau đó, căn phòng vẫn yên tĩnh không một tiếng động, chỉ còn vọng lại tiếng vang của cô đơn tịch mịch.

Buổi tối hôm đó, Diệp Sinh cũng không trở về.

Vài ngày sau cũng không có tin tức gì.

Phiêu Linh bắt đầu đứng ngồi không yên, trong lòng bỗng dâng lên một loại dự cảm chua xót, chẳng lẽ Diệp Sinh thực sự tức giận, thương tâm trở lại Mỹ, cứ như vậy mang theo sinh mệnh của cô biến mất?

Trong căn phòng không chỗ nào không có hình bóng Diệp Sinh. Dao cạo râu chạy bằng điện, khăn mặt, bàn chải đánh răng, quần áo,... nơi nơi đều có anh.

Phiêu Linh không hề động, vẫn để mặc chúng ở chỗ cũ. Cô biết, cho dù bỏ chúng đi rồi thì vẫn không thể bỏ được hình bóng chủ nhân của chúng. Nhớ tới cặp mắt trong suốt và sáng ngời, có khi lại nhìn thấy chính mình trong đó, lại bỗng nhiên nhiễm một chút u buồn không rõ tên.

Khi ăn cơm, vẫn như trước phân làm hai phần.

Nửa đêm bình tĩnh, phát hiện ra bên cạnh một mảng lạnh lẽo, lại vuốt ve gối đầu, buồn bã hồi lâu.

Thì ra, thói quen của một người trước sau gì đều có thể đổi, thay đổi chính là thống khổ và gian nan như vậy.

Hai ngày sau, Joe chạy tới tìm cô, không vòng vo mà hỏi thẳng vấn đề:

“Hai người cãi nhau?”

Phiêu Linh trầm mặc rồi thử hỏi han:

“Làm sao anh biết?”

“Tối hôm qua Diệc Sinh mời tôi ra uống rượu, ngồi đó không nói một lời, tôi nhắc tới tên cô anh ta liền mãnh liệt uống, cuối cùng say mềm, vẫn là tôi phải đưa anh ta về nhà.”

Nghe vậy, một khối đá lớn trong lòng Phiêu Linh được gỡ bỏ.

Thì ra anh vẫn sống tại đây.

Joe lo lắng hỏi han:

“Các người không phải là chia tay đấy chứ?”

Phiêu Linh hạ mi mắt, không biết trả lời thế nào.

Cô và Diệc Sinh có phải là đã kết thúc?

Joe thở dài một tiếng:

“Tôi có cảm giác, giới thiệu hai người với nhau là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.”

Cho dù biết là Joe chỉ vô tình nói khi bức tức, nhưng trong lòng Phiêu Linh lại có cảm giác chấn động không nói rõ.

“Tốt lắm, hôm nay tôi đến để nói với cô một tin tức tốt.” Joe lại mặt mày hớn hở lên “Giám đốc công ty giải trí Thịnh Vũ có hẹn gặp mặt cô. Thịnh Vũ chính là công ty giải trí nổi danh trong nước, nắm trong tay rất nhiều diễn viên, ca sĩ nổi tiếng, hơn nữa giám đốc Vũ Dã có con mắt nhìn người tinh tường, rất nhiều ngôi sao được ông ấy tìm ra. Lần này ông ấy muốn gặp cô, khẳng định là muốn cùng cô ký hợp đồng, Phiêu Linh, rốt cuộc thì cũng đến ngày khổ tận cam lai!”

5. Chương 09 + 10

Tới giờ hẹn, Phiêu Linh đi vào đại sảnh của công ty Thịnh Vũ, thẳng bước tới quầy lễ tân: “Xin chào, tôi là Lâm Phiêu Linh, Vũ Dã tiên sinh hẹn tôi tới.”

“Xin chờ một chút.” Cô gái làm lễ tân nhắc điện thoại lên: “Vũ tiên sinh, Lâm tiểu thư đến đây... Được, tôi đã biết.”

Lễ tân đặt điện thoại xuống, mỉm cười nói: “Lâm tiểu thư, Vũ tiên sinh mời cô vào.”

Phiêu Linh cảm ơn xong, liền lập tức lên tầng, không hề nghe thấy đoạn đối thoại phía sau.

“Ồi chào, đó là người mới mà Vũ tiên sinh vừa ý sao? ”

“Hắn là vậy đi, bộ dạng rất được, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta có cảm giác thoải mái. Ai, có vẻ đẹp ngoại hình thật tốt, có thể làm ngôi sao, không giống chúng ta cả ngày chỉ ngồi khô ở chỗ này.”

“Nhưng chúng ta ít nhất không bị phóng viên cả ngày theo dõi, chụp ảnh.”

“Nói cũng đúng, quên đi, thoải mái mới chính là hạnh phúc.”

Phiêu Linh đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, thềm thở sâu rồi gõ cửa.

“Mời vào.” Một thanh âm trầm ấm đầy sức hút vang lên từ bên trong.

Phiêu Linh chậm chậm đẩy cửa ra, phòng rất rộng, ước chừng hai trăm mét vuông. Trước mặt là cửa sổ lớn sát sàn, nhìn ra ngoài, cả thành phố thu vào tầm mắt: Người đông như kiến, xe như nước chảy, kiến trúc cao thấp chằng chịt.

Nhưng trong phòng thực sự yên lặng, tiếng động lớn rầm rĩ bên ngoài dường như ở một thế giới khác.

Phiêu Linh nghĩ nơi này hẳn là công ty phát triển nhất thành phố.

Âm thanh hấp dẫn phát ra từ TV khiến Phiêu Linh chú ý, cô quay đầu, thấy văn phòng phía bên phải có một màn hình TV Led lớn, đang phát hình Phiêu Linh quay cho bộ kịch truyền hình.

Mà một người đang ngồi trên ghế salon, đưa lưng về phía Phiêu Linh.

Bỗng nhiên đoạn phim bị ấn tạm dừng, màn hình liền dừng lại ở hình ảnh của Phiêu Linh. Nhìn khuôn mặt mình trên TV, Phiêu Linh cảm thấy không thoải mái, bèn rời tầm mắt đi.

“Diễn viên nhất định phải có thói quen xem phim của mình, như vậy mới hiểu rõ những ưu khuyết điểm trong diễn xuất.” Người kia vừa nói vừa xoay người lại.

Thân hình hần cao lớn cường tráng, toàn bộ quần áo đều màu đen, hai cúc áo phía trên không cài, mơ hồ để lộ ra vòm ngực rộng lớn.

Ngũ quan đoan chính, ngoại hình thành thực mà ổn trọng, có khí chất vương giả.

Tay đeo đồng hồ Rolex nhẹ nhàng đem xì gà đặt vào miệng, hít một hơi, xì gà ở yên trong không trung, sau đó chậm rãi nhả khói ra, tràn ngập khoảng không giữa hai người.

Phiêu Linh nhận thấy được sau làn sương khói kia, một ánh mắt thâm thúy đang đánh giá mình, không, không phải đánh giá, mà là phân tích, như muốn xuyên qua da thịt trực tiếp nhìn thấu nội tâm của cô.

Tầm mắt lướt tới, Phiêu Linh thậm chí có thể cảm thấy hơi bất an, thân mình không khỏi cứng lại.

May mà rất nhanh hần liền thu hồi ánh mắt.

“Mời ngồi.” Thanh âm rất nhẹ, mang theo vài phần ý nhường, Phiêu Linh ngồi xuống đối diện hần.

“Lâm tiểu thư, tôi là Vũ Dã.” Vũ Dã nói năng gãy gọn: “Chúng tôi đã xem qua cô diễn kịch truyền hình, nhận thấy cô là diễn viên có tiềm lực, công ty rất có hứng thú cùng cô hợp tác, cho nên muốn hỏi ý kiến của cô.”

“Có thể cùng công ty Thịnh Vũ hợp tác, tôi thấy thật vinh dự và may mắn.” Phiêu Linh chậm rãi tỉnh táo lại, trầm ổn mà không thất lễ trả lời câu hỏi.

“Chúng tôi tính cùng cô ký kết hợp đồng năm năm, trong khoảng thời gian này, hàng năm cô phải quay năm tác phẩm điện ảnh và truyền hình. Tất cả các tác phẩm điện ảnh, truyền hình hay quảng cáo đều do công ty toàn quyền phụ trách. Tiền thu vào sẽ được chia đều năm năm. Cô đồng ý không?”

Phiêu Linh gật đầu, hiểu được đối với cô mà nói, đây đã là đãi ngộ tối ưu.

“Mặt khác, cô hẳn không xa lạ gì với Vương Tử Tuấn?” Vũ đã bỗng nhiên nhắc tới: “Căn cứ tư liệu của chúng tôi, mấy tháng trước hần đã nói ra rất nhiều bất lợi của cô với giới truyền thông, khiến cho cô mất đi công việc người mẫu, phải không?”

Phiêu Linh trong lòng trầm xuống, mặt vẫn như cũ bình tĩnh đáp: “Đúng, có vấn đề gì sao?”

“Có thể cô chưa biết, công ty Minh Hâm là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng tôi, mà Vương Tử Tuấn là nghệ sĩ dưới quyền bọn chúng. Bởi vậy bọn chúng nhất định sẽ khơi mào chuyện văn kiện kia một lần nữa, chèn ép cô. Hi vọng cô có thể chuẩn bị tư tưởng trước.”

“Cần tôi làm gì sao?” Phiêu Linh hỏi.

“Không, cô cứ giống như trước, mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.” Vũ Dã ngồi trên ghế, hai tay đan chéo, nhìn thẳng Phiêu Linh: “Hần tiếp tục như thế không được lâu, cũng diễn xuất nhiều năm, địa vị cao xa hơn cô, cho nên hiện tại cũng rắn cùng hần không phải kể sách hay... Được, cứ như vậy đi, tôi sẽ cho người sớm soạn thảo hợp đồng, hai ngày nữa thông báo cho cô tới ký.”

Phiêu Linh đứng dậy cáo từ, đi tới cửa thì bỗng nhiên bị Vũ Dã gọi lại: “Lâm tiểu thư, những người thành công trong công ty của chúng tôi đều có một điểm chung, cô có biết là gì không?”

Phiêu Linh quay đầu lại, thấy Vũ đã nhướng mắt lên, ý vị thâm sâu nói: “Bọn họ đều rất nghe theo lời nói của công ty. Hy vọng cô nhớ kỹ điểm này.”

“Vũ đã, cậu quyết định thực sự cần cô ta sao?” Thành Ý nhìn ảnh Phiêu Linh trên màn hình, có chút nghi ngờ: “Quả thật là đẹp, nhưng bồi dưỡng một người như cô ta có phải rất mạo hiểm không?”

“Trong nhóm những cô gái xinh đẹp chắc chắn không thể thiếu cô ta.” Vũ đã lắc chén rượu trong tay, chất lỏng màu hổ phách như khối băng không ngừng rung chuyển: “Tuy không có kinh nghiệm diễn xuất, nhưng kỹ thuật biểu diễn lại tươi mới tự nhiên, thiên phú trời cho, có khả năng thành tài.”

Đóng phim không giống như những công việc khác, cho dù có cố gắng thế nào, nếu không có thiên phú, luôn kém vài phần lửa.

“Chắc chắn như vậy?” Đôi mắt Thành Ý có vẻ dương dương tự đắc.

“Tôi đã xem nhầm lần nào chưa?” Vũ đã khước miệng khê nhếch, toàn thân toát lên sự tự tin.

Thành Ý cẩn thận ngẫm lại, lời này thật đúng đắn. Vũ đã tiếp quản công ty gần 12 năm, tự mình lựa chọn nghệ sĩ, sau họ đều trở thành diễn viên tinh tú, trụ cột của công ty. Thịnh Vũ có thể dành danh hiệu công ty giải trí lớn nhất quốc gia không thể không kể đến công lao của Vũ đã.

“Cậu cũng nên hiểu, công ty giờ toàn diễn viên đã lớn tuổi, mà những nữ nghệ sĩ trẻ, có thể một mình đảm đương công việc cơ hồ không có. Lâm Phiêu Linh chỉ mới mười chín, tuổi cũng thích hợp, nếu gặp may, sau này cô ta thành trụ cột vững vàng của Thịnh Vũ chưa biết chừng.”

“Cần cô ta làm diễn viên chính trong bộ kịch truyền hình sao?” Thành Ý hỏi.

“Không, hiện tại cô ta đang vấp phải sự phản đối của dư luận, càng nóng vội, càng nhanh ngã. Cứ để từ từ, trước hết cho cô ta phối hợp diễn, khiến người xem dần dần tiếp nhận.”

“Còn nghệ danh thì sao?”

“Không cần, tên thường đã rất tốt rồi... Phiêu Linh, Lâm Phiêu Linh.” Vũ đã đứng ở cửa sổ đằng trước, thì thào nhớ kỹ, đem chén rượu một hơi uống cạn sạch.

Từ công ty Thịnh Vũ đi ra, Phiêu Linh không về nhà luôn, mà đến công viên gần đấy.

Chính cô cũng cảm thấy kỳ quái, khổ tận cam lai, hẳn là phải hưng phấn cùng kích động, nhưng cô bây giờ không có tâm tình kia.

Bởi vì, muốn cùng hắn buổi tối chia sẻ tin vui này nhưng người đã đi vắng, trong nhà chỉ còn vẻ hiu quạnh.

Cuối thu, lá Konoha rụng nhiều, trong công viên thêm phần im lặng, lạnh lẽo.

Lâm Phiêu Linh ngồi trên ghế đá, một đôi tình nhân đi qua chỗ nàng ngồi, hai người nắm tay thật chặt, trên mặt toát lên ánh sáng rực rỡ mà chỉ những người yêu nhau mới hiểu.

Mấy ngày trước, ở trên đường, Diệc Sinh cũng ôm chặt Phiêu Linh, đem đôi tay lạnh lẽo của cô ôm vào trong lòng.

“Sao lại lạnh đến vậy?” Còn nhớ rõ câu hỏi Diệc Sinh hỏi cô lúc ấy.

“Đến mùa đông tay em thường bị lạnh.”

“Sau này không cần lo lắng, có lò sưởi di động là anh đây rồi.” Diệc Sinh nâng tay cô lên, nhẹ nhàng hà hơi.

Lâm Phiêu Linh vuốt ve hai tay, có cảm giác nóng nóng, lại ngứa.

Một trận gió rét thổi tới, Phiêu Linh bị cảm lạnh, không khỏi rùng mình.

Đúng lúc này, có người đem áo khoác dụ dằng choàng lên người cô.

Phiêu Linh ngẩng đầu, thấy Diệc Sinh đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

“Diệc Sinh?” Phiêu Linh có chút giật mình, không nghĩ tới hai người sẽ gặp nhau ở chỗ này.

“Quá lạnh, về nhà thôi.” Diệc Sinh cầm chặt tay cô, đem đặt vào trong túi áo khoác của anh, nhẽ nhàng kéo cô đi về hướng nhà.

Hai người trên đường trầm mặc bước đi.

Lúc này, Diệc Sinh bỗng mở miệng: “Thực xin lỗi, ngày đó anh không nên nổi nóng với em.”

Phiêu Linh mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

“Lời nói ra hôm đó, là anh hồ ngôn loạn ngữ*, em đừng tưởng thật.” Diệc Sinh tiếp tục nói.

[chú thích: * nói năng lung tung]

“Diệc Sinh, vẫn là nên dọn đến nhà anh đi.” Phiêu Linh âm giọng nói.

Nghe vậy, Diệc Sinh dừng bước, xoay người nhìn Phiêu Linh, có chút không tin nổi.

“Như vậy, anh sẽ tiện rất nhiều, em cũng tiết kiệm được tiền thuê nhà.” Phiêu Linh lên tiếng giải thích.

Diệc Sinh thử hỏi han: “Em thật sự nguyện ý, sao phải là bởi vì lời nói của anh nên mới bắt buộc phải làm thế?”

Phiêu Linh mỉm cười nhìn hắn: “Nếu bạn trai có nhà trọ lớn như vậy, vì cái gì mà em phải ủy khuất mình sống ở căn gác xép nhỏ bé đây?”

Diệc Sinh cẩn thận nhìn biểu cảm trên mặt Phiêu Linh, rốt cục tin tưởng lời cô, sau đó kìm lòng không đành liền ôm cô vào lòng, trên mặt ý cười sáng lạn.

“Vì sao lại thay đổi chủ ý?” Diệc Sinh nhin không được hỏi.

Phiêu Linh tựa đầu vào lòng Diệc Sinh, ngửi mùi hương đã lâu không thấy kia, nhẹ nói: “Bởi vì em sai rồi.”

Chính xác là sai lầm, tự bản thân lừa mình dối người.

Nghĩ đến chỉ cần lặng lẽ xây dựng bức tường thành giữa hai bên, không dành tình cảm quá sâu cho nhau, thì khi anh ta rời đi, mình cũng sẽ không quá mức bị thương. Nhưng rồi cuộc lại phát hiện, dù mình phòng bị thế nào, tình cảm cùng Diệc Sinh vẫn theo đủ mọi ngõ ngách len vào. Như có hình xăm trong lòng, không thể quên đi.

Giống như cha mẹ cô gặp nhau, cô gặp Diệc Sinh, cũng là số mệnh.

Nhưng bất đồng chính là, cô sẽ dùng toàn lực xây dựng tương lai của hai người, bọn họ sẽ kết hôn, vui đùa cùng con cháu, sống chết có nhau.

“Diệc Sinh?”

“uhm.”

“Trọn đời bên cạnh em được không?”

Diệc Sinh không trả lời, trực tiếp đem cô ôm chặt hơn, giống như vĩnh viễn không buông tay.

Phiêu Linh bắt đầu tiến vào quay phim cho bộ phim mới, đây là bộ phim nặng kí, ngàn năm có một của công ty Thịnh Vũ, tất cả diễn viên chính đều là diễn viên giỏi, giới truyền thông cũng rất chú ý tới bộ phim này.

Hơn nữa, giống như dự đoán của Vũ Dã, công ty Minh Hâm lúc này nhắc lại vụ kiện của Vương Tử Tuấn, bởi vậy khi máy quay chính thức khởi động, phóng viên tiến hành truy hỏi, công kích Lâm Phiêu Linh.

“Lâm tiểu thư vì không chịu nổi những tin tức phản đối mình nên bị khủng hoảng sao?”

“Vương Tử Tuấn nói cuộc sống cá nhân của Lâm tiểu thư không được ổn định lắm có thật không?”

“Nghe nói sở dĩ Vũ Dã cùng Lâm tiểu thư ký hợp đồng là bởi quan hệ thân mật giữa hai người, có chuyện này sao?”

Phiêu Linh như trước áp dụng chiến thuật trầm mặc, khoe miệng thủy chung thản nhiên tươi cười.

Nếu mọi người đã có thành kiến từ trước, tiếp tục giải thích sẽ chỉ đưa tới sự chán ghét hơn nữa.

Bất luận như thế nào, trong suốt quá trình quay, chụp ảnh, Phiêu Linh luôn cố gắng diễn thật tốt phần của mình.

Dù sao cơ hội cũng như gió thoảng qua, Phiêu Linh không muốn sau này mình phải hối hận.

Mà ở trong góc chỗ chụp ảnh, có hai người đang cẩn thận quan sát Phiêu Linh, người kia quay sang hỏi người bên cạnh: “Biểu hiện của cô ta thế nào?”

“Vũ Dã, ánh mắt cậu quả thật không tệ, cô bé kia nhập vai diễn rất nhanh, đạo diễn cũng khen cô ấy rất có năng khiếu trời cho.”

Nghe vậy, Vũ Dã nhất thời lộ ra biểu tình hồ nghi khó hiểu, cuối cùng liếc mắt một cái đến Phiêu Linh đang chăm chú nghiên cứu kịch bản, xoay người đi ra.

Ba tháng sau, bộ phim được phát. Người xem đa phần đều có phản hồi tốt, doanh thu cũng khá cao.

Phiêu Linh đóng vai em gái của nam diễn viên chính, nhu thuận ôn hòa, hồn nhiên vui tươi, không ít người xem bắt đầu đổi mới cách nhìn về cô, ngẫu nhiên một vài tạp chí còn viết vài lời ca ngợi cô.

Vừa đúng lúc Diệc Sinh cùng bằng hữu thành lập văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, Diệc Sinh liền dẫn Phiêu Linh đi ăn mừng.

“Rốt cuộc bộ phim cũng quay xong.” Diệc Sinh sáng khoái hô to, lại nhíu mày: “Mấy tháng nay em gầy hơn.”

“Có ư?” Phiêu Linh nhìn hai bên, nói: “Ở nhà mở tiệc không tốt sao? Sao lại thích ăn ở ngoài?”

“Anh không đành lòng nhìn em một mình ở phòng bếp bận rộn, tất bật.”

“Xem là có người ghét đồ ăn em làm đi.” Phiêu Linh cười đáp.

“Còn sớm còn sớm,” Diệc Sinh lắc lắc ngón tay, nghiêm trang nói: “Anh ít nhất còn muốn ăn đồ ăn em làm sáu mươi năm nữa, hiện tại mà chán ghét thì sáu mươi năm nữa sống thế nào đây?”

Con người Phiêu Linh khê chuyển: “Sáu mươi năm? Lâu được như vậy sao?”

“Nhất định.” Diệc Sinh nhìn sâu vào Phiêu Linh, ngữ khí kiên định mà ôn nhu.

“Diệc Sinh,” Phiêu Linh nhìn thẳng vào khuôn mặt của Diệc Sinh, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn anh đã đến bên cạnh em.”

“Một khi đã như vậy,” Diệc Sinh nắm lấy bàn tay thon dài của nàng đặt bên miệng hôn nhẹ, trong mắt lưu chuyển thoáng hiện ý cười xấu xa: “Về nhà phải cảm tạ anh thật tốt”

Phiêu Linh bật cười một tiếng.

“Vũ Dã, làm sao cứ mãi nhìn hai người kia?”

“Có sao?” Ở một bên khác của nhà hàng, Vũ Dã bị cô gái gọi, thu hồi ánh mắt, quay đầu như không có việc gì hỏi lại.

“Còn nói không có? ...Di, đây không phải là nữ diễn viên mà công ty anh vừa ký hợp đồng sao? Quả nhiên xinh đẹp.” Cô gái diễm lệ một tay chỉ trỏ, hiểu rõ tình hình bèn quay sang nhìn chằm chằm Vũ Dã: “Nghe nói là anh khai quật được, như thế nào, vừa ý cô ta?”

Khóe miệng Vũ Dã gợi lên tươi cười mỉa mai: “Vốn là có thể, nhưng không may trong mắt tôi hiện tại chỉ vừa ý em.”

Tiếng nói trầm thấp mà giàu từ tính, từng chữ đều làm cho lòng người rung động.

Cô gái dùng bàn tay dưới bàn trêu đùa Vũ Dã, dịu dàng nói: “Chứng minh thế nào?”

Vũ Dã lấy ra chiếc hộp nhung tơ màu đen, mở ra, bên trong là một dây chuyền kim cương danh giá được làm thủ công, ánh sáng lóa mắt, sau đó nhẹ nhàng đưa tới gần khuôn mặt cô gái, khẽ nói: “Bây giờ tin rồi chứ?”

Cô gái cười dài nhận lấy, trong lòng không khỏi cười lạnh, tin tưởng? Chính mình lăn lộn nhiều năm như vậy, nếu dễ dàng khinh địch, tin tưởng vào lời nói của nam nhân thì đã sớm xương cốt hóa tro tàn.

Nhưng cũng phải nói lại, Vũ Dã cũng chẳng hề quan trọng tin tưởng hay không.

Hai người bọn họ đều hiểu được, một người cần chính là tiền, người kia cần chính là tình.

Sáng mai tỉnh lại, tiền nong đều thỏa thuận xong, hai bên lại đường ai nấy đi.

Cô gái gơ chén rượu lên, hướng về mặt mê hoặc của nam nhân trong đám người kia, mỉm cười.

Kế tiếp vài bộ phim hạng trung, Phiêu Linh như trước ra sức phối hợp diễn, mỗi bộ phim doanh thu đều không giảm, dần dần liền nổi tiếng, kỹ xảo biểu diễn của cô ngày càng thành thục, nhiều đồng nghiệp bắt đầu tán thưởng, đồng thời cô cũng nhận được giải thưởng diễn viên mới của năm nay.

Ở trong lễ trao giải, người dẫn chương trình hỏi cô cho rằng chuyện khó khăn nhất trong đóng phim là gì.

Phiêu Linh suy tư một lát, hồi đáp: “Cười.” Chính là việc miễn cưỡng phải cười vui vẻ.

Đó là chuyện khó khăn nhất trên đời.

Một khắc trước lệ rơi đầy mặt, ngay khắc sau màn ảnh đảo qua phía mình lại nhất định phải nhếch khóe miệng lên tạo thành nụ cười, cho dù hai bên má vết tích dòng lệ vẫn chưa xóa.

Phiêu Linh tận mắt nhìn thấy một ngôi sao ca nhạc nhỏ mới vừa ở phía sau sân khấu dùng bàn tay lau khô nước mắt, lúc lên sân khấu đã cười cười nói nói.

Đây là quy tắc của trò chơi trong thế giới giải trí này.

Chơi không thắng nổi, không sao, đổi người kế tiếp.

Lễ trao giải lớn vừa kết thúc, công ty liền lấy việc diễn viên được thưởng mở tiệc chúc mừng, đến tận đêm khuya mới có thể thoát thân.

Phiêu Linh lảo đảo đi ra, dưới chân có chút hẫng, không để ý, ở trên cầu thang trượt chân, may mà có người đỡ lấy cánh tay cô, mới tránh khỏi cảnh ngã thảm.

Cô tập trung nhìn kỹ, thì ra là Vũ Dã.

“Xem ra cô có chút say.” Vũ Dã thản nhiên nhìn mặt Phiêu Linh đang đỏ ửng lên, bình tĩnh nói: “Để tôi đưa cô về nhà.”

Sau đó liền giúp đỡ Phiêu Linh ngồi vào trong xe, mở mui xe ra, để không khí mới mẻ tràn vào.

Bị gió thổi qua, mùi rượu trên người Phiêu Linh tản đi không ít, hồi tưởng lại về say rượu vừa rồi, cô không khỏi có chút thẹn đỏ mặt, đành phải ngồi ngay ngắn.

“Chúc mừng cô nhận được giải thưởng.” Giọng nói của Vũ Dã phá tan không khí trầm mặc.

“Hắn là phải cảm tạ công ty bồi dưỡng.”

Vũ Dã qua kính chiếu hậu nhìn được vẻ mặt Phiêu Linh, bên miệng lộ ra tia hài hước tươi cười: “Ngay cả khi say rượu cũng có thể nói ra mấy lời khách sáo chuyên dùng để đối phó đám ký giả này, thật đúng không đơn giản.”

Phiêu Linh nhất thời không hiểu rõ ý của Vũ Dã là gì, đành phải nhợt nhạt cười lại.

“Bộ phận diễn xuất của công ty quyết định để cô đảm nhiệm vai trò diễn viên chính.” Vũ Dã thu lại nụ cười, bắt đầu nói chuyện chính sự: Tuy nhiên trước đó, vụ kiện với Vương Tử Tuần chúng tôi sẽ cho cô lật lại bản án.”

Phiêu Linh ngừ khí lo lắng: “Sự việc kia đã qua đi lâu, truyền thông cũng rất ít đưa tin, còn cần phải lật lại sao?”

“Hiện tại cô vừa nhận được giải thưởng, đang vô cùng nổi bật, Vương Tử Tuấn chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội này, tất nhiên một lần nữa tạo scandal, càng như thế, chúng ta càng phải tiên hạ thủ vi cường... Hơn nữa, Vũ Dã nhìn về phía trước, trên mặt hiện lên một tầng sương lạnh: “Bọn chúng không khỏi ra oai quá lâu.”

Không biết là bởi cảm giác lạnh lẽo trong lời nói hay do gió thổi mạnh, Phiêu Linh bỗng nhiên rung mình một trận.

Khóe mắt thoáng nhìn Phiêu Linh khác thường, Vũ Dã lẳng lặng hạ mui xe xuống.

Rất nhanh liền đến dưới tầng nhà trọ.

Phiêu Linh cảm ơn, vừa mới đặt tay lên tay cầm ở xe, đã bị Vũ Dã gọi lại: “Nghe người đại diện nói, hiện tại cô đang ở cùng với bạn trai, là chỗ này sao?”

Phiêu Linh thoải mái thừa nhận: “Phải.”

Một tia bóng tối thoáng hiện trên mặt Vũ Dã, không dễ nhận ra.

Nhưng rất nhanh hần liền khôi phục lại thần sắc tĩnh như nước, dặn dò: “Mấy ngày tới cô cứ việc nghỉ ngơi, phóng viên bên kia tự nhiên sẽ có người thay cô nói chuyện.”

“Được.” Phiêu Linh tạm biệt, lập tức xuống xe, nhìn theo Vũ Dã rời đi.

Xoay người, đã thấy Diệc Sinh đứng ở trước cửa.

Phiêu Linh đi thẳng đến, hai tay ôm lấy cổ Diệc Sinh, nhẹ nhàng cười: “Anh đứng đây chờ em?”

Dưới ngọn đèn, Diệc Sinh thấy hai má Phiêu Linh hồng như cánh hoa đào, đôi mắt như làn thu thủy, xinh đẹp kiều diễm, không giống như trước, liền hỏi: “Em uống rượu sao?”

Phiêu Linh gật gật đầu, vẻ mặt sáng lạn ý cười, vui sướng nói: “Diệc Sinh, em đạt được giải thưởng.”

“Anh đã sớm biết.” Diệc Sinh dương dương tự đắc nói.

“Khi nào? Trên TV phát sao?”

“Anh chỉ biết sau một ngày quay phim của em.” Diệc Sinh vòng tay ôm eo Phiêu Linh, ôn nhu: “Lâm Phiêu Linh không chỉ giành được giải diễn viên mới xuất sắc mà chắc chắn còn đạt được giải nữ diễn viên tốt nhất nữa.”

“Thật sự?” Phiêu Linh nân đôi đồng mâu long lanh như nước lên, vui vẻ giống như một đứa trẻ.

“Đương nhiên, để anh công em đi lên.”

Phiêu Linh theo lời bám lấy lưng Diệc Sinh, lại thấy Diệc Sinh hướng thang bộ mà đến, không khỏi kêu ra tiếng: “Anh định leo thang bộ ư? Hai mươi một tầng đó, sẽ mệt chết!”

“Lâm Phiêu Linh, hôm nay anh sẽ cho em mở rộng tầm mắt về sự lợi hại của bạn trai em.”

Diệc Sinh thở sâu, đem theo Phiêu Linh chạy nhanh lên tầng. Phiêu Linh nhắm mắt lại, ôm chặt lấy Diệc Sinh, trái tim khẩn trương như muốn nhảy ra ngoài, cảm thấy cực kỳ hưng phấn sung sướng.

Chạy thẳng đến tầng mười lăm, Diệc Sinh mới chậm rãi dừng lại, thở hồng hộc. Phiêu Linh lau đi mồ hôi trên trán hân: “Tốt lắm, tin tưởng anh, Diệc Sinh, thả em xuống đây đi.”

Diệc Sinh nhắm mắt làm ngơ, đi bước một lên cầu thang, yết hầu thanh thanh, làm bộ như không có việc gì hỏi: “Người đưa em trở về, tên là Vũ Dã?... Hắn giống như đã cùng rất nhiều phụ nữ kết giao...”

“Diệc Sinh,” Phiêu Linh kề sát vào bên tai Diệc Sinh, uyển chuyển cười: “Anh không phải là đang ghen đấy chứ?”

“...”

“Diệp Sinh, anh thật sự ghen, hai tai đều đỏ cả..., em xem anh ghen là vẻ mặt biểu cảm gì a?”

“Phiêu Linh! Không cần xem... Sẽ ngã xuống.”

Phiêu Linh ghé sát vào vai Diệp Sinh, nhìn thấy dáng vẻ anh rõ ràng xấu hổ, từ từ nói: “Diệp Sinh, giờ em làm diễn viên, có thể kiếm rất nhiều tiền... Anh biết không, mới trước đây em còn lo lắng mình cuối cùng sẽ chết vì đói, sau này rồi cuộc em không cần sợ nữa, rồi cuộc không cần... Rồi cuộc không cần bán đứng bản thân... Diệp Sinh, đến lúc đó, em muốn mua một tòa nhà lớn... Đây là giấc mộng từ nhỏ của em, phòng phải thật lớn, trong phòng khách phải có lò sưởi, em còn muốn có hoa viên, bên trong đủ loại quân anh thảo màu trắng, cả một vườn quân anh thảo...”

“Phiêu Linh?”

“...”

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của Phiêu Linh, Diệp Sinh bất đắc dĩ cười cười, đem Phiêu Linh đặt trên lưng về nhà, khe khẽ đặt xuống giường.

Ánh trăng rơi trên người Phiêu Linh, làm cô như tỏa ra một tầng ánh sáng màu bạc, càng tôn thêm vẻ dung nhan như ngọc, thanh tú mỹ lệ động lòng người, tựa hồ chỉ một ánh mắt của cô cũng đủ hấp dẫn tâm hồn người ta.

Diệp Sinh dùng ánh mắt say mê vuốt ve khuôn mặt Phiêu Linh, cúi đầu hôn nhẹ vào cái trán trơn bóng, mịn màng của cô.

“Phiêu Linh, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.”

6. Chương 11 + 12

Rất nhanh, Phiêu Linh liền biết cái gọi là lật lại bản án của Vũ Dĩ là như thế nào.

Vài ngày sau, trên TV đưa tin.

Căn cứ theo báo cáo của một người bí mật, cảnh sát đã bắt được Vương Tử Tuấn - Nghệ sĩ của công ty Minh Hâm đang sử dụng ma túy trong câu lạc bộ đêm. Thông qua xét nghiệm, Vương Tử Tuấn bị tình nghi dùng ma túy đã hơn nửa năm.

Tin tức này đưa ra, như đá ném xuống mặt nước yên bình, vô cùng kích thích.

Những người làm việc nhiều năm với Vương Tử Tuấn bắt đầu hướng truyền thông mà tố cáo, tuy Vương Tử Tuấn trên màn ảnh luôn sắm vai công tử văn nhã, nhưng thực tế nhân phẩm thấp kém, trước mặt đạo diễn tỏ vẻ vâng lời, đối với nhân viên lại vênh mặt, hất hàm sai khiến, hay đổ kị hơn thua, thích khoe khoang, đâm bị thóc chọc bị gạo, kỹ xảo diễn tồi nhưng luôn muốn nhận giải thưởng...

Sau đó nhiều nữ minh tinh thừa nhận trong quá trình hợp tác cùng Vương Tử Tuấn thường hay bị hấn sàm sỡ.

Tổ nhân viên tham dự việc quay phim năm ấy cũng nói ra hết với giới truyền thông, chứng minh Vương Tử Tuấn đối với Lâm Phiêu Linh đây đưa không ngọt, bị Phiêu Linh cự tuyệt nên ghen quá hóa giận, chửi bới cô.

Chân tướng được làm sáng tỏ.

Thấy những tin tức trên TV, Joe hừ lạnh: “Hiện tại mỗi người đều bày ra bộ dạng bênh vực kẻ yếu, sao năm đó không có ai lên tiếng hả?”

Trái lại khuôn mặt Phiêu Linh bình tĩnh: “Mọi người đều giống nhau, cùng giải quyết chuyện kẻ yếu lại sợ đắc tội với kẻ cường mạnh. Nếu lúc trước tôi ở trong đám người ấy, cũng sẽ lựa chọn cách hành động giống họ.”

Cứ như vậy, cái tên Vương Tử Tuấn từ nay về sau biến mất trong giới giải trí.

Ở một nhà giàu nọ, có hai chị em ruột cùng chung sống, bởi vì trắc trở mà hai chị em bị chia cách, xa lìa nhau, em gái bất hạnh, lưu lạc ở bên ngoài. Hai mươi năm sau, chị gái tìm mọi cách đưa em về, cẩn thận chăm sóc, bồi thường cho em tất cả những gì đã mất. Nhưng sau khi em gái về, một loạt chuyện kỳ quái xảy ra ở khu nhà cao cấp: Vốn là chị gái kết hôn nhưng lễ phục không hiểu sao lại bị cắt nát, tiếp theo nhà của luật sư bị cháy, khiến luật sư cùng di chúc chia tài sản của hai chị em kia hóa thành tro tàn, mà ông lão quản gia đã làm việc nửa đời người cho gia đình nhà giàu nọ phát hiện bị dìm chết trong hồ. Hết thấy chứng cứ đều chỉ người em gái là tội phạm, em gái liều chết trốn khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, âm thầm điều tra sự thật, cuối cùng hoảng sợ phát hiện, thì ra tất cả đều do chị gái mà mình tín nhiệm gây ra.

Đây là nội dung bộ phim mới mang tên < Ưu Hoa Quỳnh >.

Tuy rằng danh sách diễn viên không có nhiều ngôi sao nổi tiếng, nhưng sức diễn của mọi người đều tốt, hơn nữa nội dung phim khúc chiết lôi cuốn với những cảnh ngoạn mục, hình ảnh trau chuốt, bộ phim sáng tạo này được phát trên đài truyền hình đã đạt doanh thu cao nhất từ trước đến nay.

Mà trong đó, vô cùng hấp dẫn người xem chính là vai chị gái do Phiêu Linh diễn.

Khi bắt đầu phim là đại tiểu thư thiện lương tao nhã, dần dần lộ ra bản chất dữ tợn, dùng mọi kế sách hãm hại em gái ruột, một mỹ nhân tâm địa độc ác. Theo tiến triển của bộ phim, khán giả lại thấy người chị gái là bất đắc dĩ, giãy dụa trong tuyệt vọng, thật đáng thương.

Phiêu Linh dùng chính mình hóa thân thành nhân vật vừa chính vừa tà, kỹ xảo diễn nhịp nhàng ăn khớp.

Với vai diễn này, Phiêu Linh một lần nữa nổi tiếng, được vinh dự là một trong số ít nữ diễn viên hiện nay vừa có vẻ đẹp ngoại hình lại vừa có khả năng diễn xuất.

Tất cả mọi người đều cho rằng đây là vận may của cô.

Chỉ có Diệc Sinh biết Phiêu Linh đã phải trả giá nhiều thế nào: Áp lực khi quay phim vô cùng lớn, thường xuyên mất ngủ, mắt đầy tơ máu, buổi sáng thường vừa phải nhỏ thuốc mắt, vừa phải nhanh chân chạy đến studio.

Diệc Sinh đau lòng không thôi, nhưng lại hiểu khuyên bảo cũng chỉ vô ích.

Bây giờ, quan trọng nhất với Phiêu Linh là cơ hội, chỉ cần có, cô ấy sẽ liều mạng bắt lấy.

Cuối cùng cũng không phụ lòng người.

Phiêu Linh đã thành công.

“... Phiêu Linh?”

“A, cái gì?” Phục hồi lại tinh thần, đem vẻ mặt mê mang hồ nghi nhìn Joe.

“Cô hôm nay làm sao vậy, luôn luôn không yên lòng?”

Phiêu Linh mệt mỏi xoa xoa thái dương: “Có thể là gần đây công việc tương đối nhiều, có chút không khỏe.”

“Không chỉ là gần đây, mấy năm nay cô luôn không nghỉ ngơi thật tốt. Vũ Dã căn bản chính là muốn đem cô thành cây rụng tiền.” Joe liếc Phiêu Linh một cái: “Thật không hiểu nổi, cô thế mà không oán hận câu nào sao?”

Phiêu Linh tự giễu cười cười: “Có được công việc tốt này, nào dám oán hận gì nữa.”

“Bất quá mấy năm nay cô kiếm được không ít tiền, thành tiểu phú bà rồi.” Joe hài hước nói.

“Tốt, khi anh tuổi già sức yếu, chẳng may bị bạn trai vứt bỏ, tôi hẳn là có năng lực giúp anh mua được một ngôi nhà nhỏ yên tĩnh an hưởng tuổi già.”

“Ôi chao, giá trên thị trường của tôi cao hơn so với hẳn, cần bỏ cũng là tôi bỏ trước.” Joe không đồng tình với câu nói của Phiêu Linh.

“Phải, phải, chỉ trách tôi có mắt như mù.” Phiêu Linh trêu đùa.

“Đúng rồi, kỳ hạn hợp đồng của cô sắp đến, tôi nghe nói có nhiều công ty bắt đầu để mắt đến cô... Nhưng Vũ Dã hình như không có ý muốn cô rời đi.”

“Lời thổ lộ của anh như thế nào lại làm lông tóc tôi dựng đứng hết lên đây?”

Joe không để ý tới thái độ của cô, tiếp tục nói: “Có ngoại hình lại có khả năng diễn, chưa bao giờ yêu cầu cao gì đối với tổng giám đốc, mặc hẳn toàn quyền quyết định, hẳn mang cô cho công ty khác mới là lạ!”

Phiêu Linh âm thầm cười: “Bằng năng lực của Vũ Dã, có thể tạo ra rất nhiều Lâm Phiêu Linh, là bởi tôi còn nghe lời, nên mới ở được vị trí này.”

“Cô như vậy mà còn tự coi nhẹ mình?” Joe làm bộ chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép.

“Tôi là tự biết mình biết người, không hề so sánh phô trương.” Phiêu Linh nhin cười, nghiêm trang nói.

“Chẳng qua nếu như tiếp tục hợp tác cùng công ty Thịnh Vũ, tôi sẽ đề nghị giảm bớt lượng công việc”. Phiêu Linh đầm đăm lưng: “Có chút mệt.”

Quả thật từ sau sự thành công của Phiêu Linh liền ngựa không dừng vó, tham gia rất nhiều quảng cáo, dự án phim, cô xuất hiện liên tục trên màn hình, trở thành diễn viên giỏi, được người xem yêu thích.

“Cô và Diệc Sinh ở cùng nhau gần năm năm đi?”

“Phải.”

“Nói thật, ngẫm lại cô cùng Diệc Sinh ở chung với nhau lâu như vậy, lại không có kẻ thứ ba chen vào làm đảo loạn mọi thứ. Hẳn làm luật sư cũng vô cùng tốt... May mắn như vậy, hai người các người cẩn thận bị ghen tị.”

Phiêu Linh bật cười: “Ngữ khí của anh như là ngay từ đầu đã thấy chúng tôi không hợp, thế mà còn giới thiệu chúng tôi với nhau sao?”

“Chỉ là không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, không hề có ý tứ gì khác. Đợi lát nữa cùng đi ăn được không?”

Phiêu Linh xin lỗi nói: “Thất lễ, đã có hẹn cùng Diệc Sinh.”

Joe lắc đầu: “Cả ngày gấn bó như keo sơn, dùng nhựa cao su dính lại chắc cũng không bằng.”

Phiêu Linh thần nhiên cười, đứng dậy rời đi đến nhà hàng đã cùng Diệc Sinh hẹn.

Mới vừa ngồi xuống, liền nhận được điện thoại của Diệc Sinh nói cô chờ một chút, vì kẹt xe nên đến muộn.

Ký tên ấy fans hâm mộ nhận ra cô trong nhà hàng xong, Phiêu Linh lẳng lặng nhìn cảnh biển ngoài cửa sổ, ngẩn người.

Đại Hải Lam dịu dàng trong suốt, nhẹ nhàng làm mới tâm tình người ta. Trên bờ cát du khách đi đi lại lại, dấu chân in trên cát, sóng biển vừa xô tới, liền lập tức biến mất, không thấy gì nữa.

Con người thì khác, một khi đi sai bước, liền vĩnh viễn không thể quay đầu, chịu người đời sỉ vả.

Bỗng nhiên có người đặt tay trên vai cô, Phiêu Linh cho là Diệc Sinh, bèn nắm lấy cánh tay kia, mỉm cười quay đầu, không ngờ phát hiện mấy hình xăm quen thuộc trên cánh tay ấy.

Phiêu Linh không thể tin nổi, vội nhìn đằng sau, giống nhau từ màu tóc đến đôi đồng tử, cô thì thầm: “Tiêu... A Tiêu?”

A Tiêu lập tức ngồi xuống đối diện Phiêu Linh, cao thấp đánh giá một phen, cười nói: “Trở thành đại minh tinh, khí chất cũng trở nên khác xưa rồi.”

Vẻ mặt mờ mịt của Phiêu Linh dần bị kinh hỉ thay thế: “Cậu đã trở lại!”

“Ngày hôm qua vừa xuống máy bay thì thấy hình quảng cáo của cậu, mới biết cậu đã thành minh tinh nhà nhà đều biết đến. Vốn muốn làm âm i một trận để tỏ ý tốt tới gặp cậu, không ngờ lại có thể gặp ngay tại đây... Chúng ta, suốt sáu năm không gặp rồi nhỉ?”

Hai người cứ nhìn nhau mãi, trong mắt là vẻ phức tạp, dấu hiệu của thời gian trôi qua như phẳng phất đọng lại trên khuôn mặt mỗi người, nỗi lòng chôn dấu nay lại dậy sóng.

Thật lâu sau, Phiêu Linh hết sức kiềm chế nội tâm kích động, nhẹ giọng hỏi: “Mấy năm qua cậu có khỏe không?”

Nghe vậy, A Tiêu thoáng ảm đạm, rất nhanh liền khôi phục cảm xúc, nhún nhún vai, tỏ vẻ không có việc gì, đáp: “Không tốt lắm, mình bị bỏ. Hẳn tìm được niềm vui mới, liền ỉnh một khoản tiền để mình rời đi. Cậu biết không, trước lúc đó một ngày mình còn nghĩ có phải hẳn cũng có chút yêu mình... Bây giờ ngẫm lại, ngay cả mình cũng muốn cười.”

Phiêu Linh nhìn A Tiêu miễn cưỡng mỉm cười mà cảm thấy vô cùng đau đớn.

Cô nghiêng thân mình về phía trước, cầm chặt tay A Tiêu, ôn nhu chân thành nói: “A Tiêu, cậu thông minh, trẻ tuổi, bộ dạng lại đẹp như thế, chắc chắn cậu sẽ nhận được những gì cậu muốn.”

A Tiêu thu tay về, vuốt ve hình xăm trên da, cười khổ: “Đối với phụ nữ mà nói, vẻ ngoài cùng trí thông minh tất nhiên là quan trọng, nhưng nếu không gặp vận may, số phận không hợp nhau, thì chỉ biết cả đời ôm hận.”

Nghe vậy, trước mắt Phiêu Linh hiện ra cảnh mẹ cô khi lâm chung, nhớ lại cha cô lúc đó mang vẻ mặt xa cách, trong lòng phức tạp khôn kể.

“Thật xin lỗi, anh đến muộn.” Diệc Sinh xuất hiện đúng lúc, phá tan bầu không khí trầm mặc. Phiêu Linh lấy lại tinh thần, giới thiệu hai người họ với nhau: “Diệc Sinh, đây là bạn tốt của em, A Tiêu. A Tiêu, đây là...”

“Người bạn trai làm luật sư đã kết giao cùng cậu được năm năm?” A Tiêu mỉm cười, cắt đứt lời Phiêu Linh.

“Làm sao cậu biết?”

“Trên tạp chí có đăng.”

“Xin chào.” Diệc Sinh gật đầu: “Phiêu Linh thường hay nhắc tới cô.”

“Tốt lắm, không quấy rầy các cậu nữa.” A Tiêu đứng dậy.

“Chúng ta cùng nhau ăn.” Phiêu Linh khéo léo nói.

“Không được, mình thực còn nhiều việc cần làm. Chờ mình giải quyết xong sẽ tới tìm cậu.” A Tiêu xoay người rời đi.

Phiêu Linh nhìn bóng lưng đang dần xa, có chút ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

“Sao vậy?” Diệc Sinh hỏi.

“Bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước kia.” Phiêu Linh nhìn về phía Diệc Sinh, cảm khái: “Sáu năm trước em tiễn cô ấy ở sân bay, cũng gặp anh ở chính chỗ đây.”

“Nói vậy cô ấy mới là bà mối chân chính của chúng ta.” Diệc Sinh tỉnh ngộ, sau đó dặn dò Phiêu Linh: “Chuyện này ngàn vạn lần đừng nói cho Joe nghe, cậu ta sẽ tức chết.”

Phiêu Linh bật cười một tiếng.

Diệc Sinh chăm chú vào thực đơn, khẽ thở dài: “Gần đây em gây đi nhiều lắm, cần phải bồi bổ cho thật tốt, để anh xem có món nào ngon không...”

Phiêu Linh nhìn thấy khuôn mặt sáng ngời của Diệc Sinh, bỗng nhiên có cảm giác lo sợ.

Nếu phụ nữ khi sống thật sự phải dựa vào vận may.

Thì vận may của cô, có thể tiếp tục được bao lâu?

Cùng A Tiêu gặp mặt, đã là một tháng sau.

Trong thời gian ấy, Phiêu Linh ba phen mấy bận muốn hẹn A Tiêu nhưng đều bị A Tiêu lấy lý do bận rộn cự tuyệt.

Không nghĩ đến hôm nay, A Tiêu lại chủ động mời cô đến một phòng trong quán rượu mới mở.

“Cảm thấy nơi này thế nào?” A Tiêu hỏi.

“Rất được.” Phiêu Linh chậm chậm ngắm nhìn bốn phía, bỗng tỉnh ngộ: “Quán là do cậu mở?”

A Tiêu trả lời: “Mình cảm thấy ý tưởng mở quán rượu cũng không tệ lắm.”

“Thì ra mấy ngày qua cậu bận việc này.” Phiêu Linh thoải mái hẳn.

A Tiêu tự giễu nói: “Mình dùng toàn bộ số tiền hắt cho để đầu tư vào đây, tình trường thất bại, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào thương trường đắc lợi.”

Đón lấy ánh mắt ân cần của Phiêu Linh, A Tiêu kín đáo nói: “Cậu có thấy mình rất ngốc không? Kỳ thật mình một mực nhắc nhở chính bản thân, mình cùng hắt chỉ là quan hệ giao dịch... Nhưng phụ nữ cuối cùng vẫn là phụ nữ, lâu ngày sinh ảo tưởng, cho rằng hắt đã bắt đầu yêu mình. Rồi không có bất kỳ điếm báo trước, hắt liền đuổi mình đi, xem như chỉ là một lần cùng mình hoan ái.”

Phiêu Linh hiểu được, người đàn ông kia là người đầu tiên mà A Tiêu yêu, nhưng kết cục lại thành như vậy. Cô ý thức giờ mình nói gì cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ chăm chú, thương cảm nhìn A Tiêu.

“Đúng rồi, mấy năm qua cậu có khỏe không?... Xem mình hỏi gì kia, làm sao cậu lại không khỏe cơ chứ.” A Tiêu thu lại cảm xúc vừa nãy, như có suy nghĩ hỏi Phiêu Linh: “Bạn trai cậu không tồi... Anh ta biết quá khứ của cậu không?”

“Biết.” Phiêu Linh hiểu A Tiêu đang ám chỉ điều gì, lẳng lặng nói: “Mình không muốn lừa dối anh ấy.”

“Xem,...” A Tiêu tươi cười có chút mơ hồ: “Vận may của cậu luôn luôn tốt hơn mình.”

Trong phòng tắm làn sương mênh mông, đến cả quần áo cũng tràn ngập hương vị muối biển. (LM: Người ta thường để một hộp muối biển trong phòng tắm, khi tắm thì bỏ một ít vào bồn, có thể nhỏ thêm khoảng chục giọt tinh dầu. Muối biển cùng nước nóng có tác dụng giúp da hồng hào, mịn màng, tuần hoàn máu được tốt hơn.)

Phiêu Linh dùng tay gạt đi lớp sương bám trên kính, yên lặng nhìn khuôn mặt mình lộ ra không rõ lắm trong gương.

“Sao lại rầu rĩ không vui?” Hình ảnh Diệc Sinh liền hiện lên trong gương.

“Có sao?” Phiêu Linh cố ý che dấu.

“Nhớ rõ ngày mai dẫn Tiểu Phong đi chơi chưa?” Diệc Sinh cầm lấy khăn, giúp Phiêu Linh lau khô mái tóc dài, động tác ôn nhu, thuần thực. Cô thường xuyên diễn đến rạng sáng, về nhà tắm rửa xong một mẻ vô cùng, nằm xuống giường là ngủ. Diệc Sinh lo lắng cô đau đầu, mỗi lần đều giúp cô lau khô tóc. Phiêu Linh mơ mơ màng màng tựa vào vòm ngực Diệc Sinh, tùy ý để ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, chơi đùa sợi tóc của cô, đáy lòng không hiểu sao dâng lên nỗi lo lắng.

“Đương nhiên, em đã chuẩn bị cả.”

“Vậy thì tốt rồi.” Diệc Sinh buông khăn, đem mặt chôn vào mái tóc của cô, khẽ ngửi, bình tĩnh nói: “Gần đây em thường xuyên thất thần.”

Ánh mắt hai người giao nhau trong gương, Phiêu Linh trầm ngâm một lát, khẽ thở dài: “Em... Cảm giác cùng A Tiêu gặp mặt có phần không quen. Cô ấy nói em khác trước rất nhiều, mà em, có đôi khi đứng trước cô ấy cũng không biết nói gì.”

“Sáu năm sẽ làm con người ta thay đổi rất nhiều, như quên hết những chuyện quá khứ, cho nên bạn bè cũ giống như trở thành bạn bè mới vậy, không cần lo lắng, qua ít hôm nữa sẽ ổn thôi.” Diệc Sinh an ủi.

Phiêu Linh nhìn khoảng không phía trước, chậm rãi nói: “A Tiêu là bằng hữu tốt nhất của em, thậm chí là thân nhân, chúng em luôn ủng hộ, thấu hiểu nhau... Có lẽ thật sự giống lời anh nói, chúng em cần phải có thời gian thích ứng.”

Diệp Sinh bỗng xoay người Phiêu Linh lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, trầm giọng: “Em quý trọng A Tiêu giống như đối với anh sao?”

Phiêu Linh hơi kinh ngạc: “Vì sao lại hỏi vậy?”

Diệp Sinh vẽ mặt khăng khăng: “Đúng không? Em sẽ có lúc cảm thấy anh không còn thân thuộc, muốn chia tay anh?”

Phiêu Linh hai tay ôn nhu vuốt má Diệp Sinh: “Anh là người em không muốn rời xa nhất.”

Thanh âm rất nhẹ, lại thập phần kiên quyết.

Diệp Sinh như trút được gánh nặng, đem Phiêu Linh ôm thật chặt vào lòng, thở dài nói: “Em biết không, có đôi khi đang ôm em trong vòng tay nhưng vẫn có cảm giác không chân thật, như thể chỉ một lúc nữa thôi là em sẽ biến mất. Từ khi bắt đầu cho đến hiện tại, luôn luôn là anh chủ động, em cũng chẳng nhiệt tình đáp lại... Anh thực lo lắng, có phải nếu chúng ta chia tay, em sẽ ngay lập tức coi anh là dĩ vãng, không bao giờ nhớ đến...”

Nghe vậy, Phiêu Linh cảm thấy trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, vô cùng khó chịu.

Phiêu Linh ngẩng đầu, hôn lên môi Diệp Sinh, nước mắt từ khóe mắt cô lẳng lặng chảy xuống.

“Diệp Sinh, tin tưởng em, em vĩnh viễn ở bên anh.”

Ngày hôm sau hai người mang theo tiểu Phong cùng đến sân chơi.

Bởi vì không phải cuối tuần, du khách ít, Phiêu Linh lại đeo kính râm, đội mũ, mặc quần áo kín mít nên không ai nhận ra cô. Ba người thoải mái chơi đùa một ngày, đến khi bụng réo vang mới đi ăn.

“Nhớ rõ lúc trước anh theo đuổi em cũng đưa em tới chỗ này.” Diệp Sinh nhìn Phiêu Linh, xấu xa cười: “Còn nhân cơ hội nắm tay em.”

“Khi ấy anh cố ý?” Phiêu Linh mỉm cười.

Lúc này, Tiểu Phong chẳng may lại làm rớt nước tương trên quần áo, Phiêu liền giúp cậu bé lau đi.

Tiểu tử kia thấy quần áo mình bẩn, chuẩn bị khóc lớn. Phiêu Linh nhìn khuôn mặt của tiểu Phong, nhin cười nói: “Phong Phong ngoan, là con trai thì không được được dễ dàng khóc nhè.”

Phiêu Linh âu yếm nhìn tiểu Phong, trên mặt tràn đầy vẻ dịu dàng, tươi cười ấm áp, như ánh nắng ban mai.

Diệp Sinh si mê nhìn cô, bỗng nhiên mở miệng: “Phiêu Linh, chúng ta kết hôn đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ Phiêu Linh, ngay cả Diệp Sinh cũng thấy kinh hãi.

Nhưng tinh thần cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy không có gì không ổn. Lời nói trong lúc vô ý thường biểu đạt ý nghĩ chân thật nhất.

Phiêu Linh lau sạch sẽ quần áo cho tiểu Phong, sau đó miễn cưỡng cười cười: “Em chỉ là giúp Phong Phong chuyện nhỏ, anh không cần lấy thân báo đáp đâu.”

Vốn tưởng Diệp Sinh nhất thời buột miệng, muốn dùng mấy câu hài hước để chuyển đề tài, nhưng Diệp Sinh lại thâm sâu nhìn cô: “Phiêu Linh, anh là thực tâm. Chúng ta kết hôn, sinh một đứa trẻ đáng yêu như Phong Phong vậy.”

Phiêu Linh nhìn Diệp Sinh, nhất thời sửng sốt, miệng mấp máy nhưng không biết phản bác thế nào.

Diệp Sinh trong mắt chờ mong, âm thầm cười: “Xin lỗi, là anh quá vội vàng.”

Phiêu Linh hạ mi mắt xuống, quay đầu hỏi tiểu Phong: “Phong Phong, còn muốn ăn gì không?”

“Sau đó thì sao?” Joe nhìn Phiêu Linh, vội vàng hỏi.

Phiêu Linh cắn cắn môi: “Chúng tôi cùng đưa tiểu Phong về nhà, không ai nhắc lại vấn đề vừa rồi. Không khí có chút ngột ngạt.”

“Không thể hoàn toàn trách cô được. Diệc Sinh quá lỗ mãng, một chút kiên nhẫn cũng không có.” Joe an ủi.

“Việc này bản thân tôi cũng chưa nghĩ đến.” Phiêu Linh dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi hơi nước đọng trên mặt cốc.

Joe nhếch khóe mày, trầm ngâm nói: “Nữ diễn viên tài giỏi kết hôn, khẳng định giá trị sẽ bị giảm xuống, cô cứ như bây giờ là tốt nhất. Nếu kết hôn, ảnh hưởng đến sự nghiệp, chỉ sợ lúc ấy cô hối hận cũng không kịp.”

“Tôi còn nghĩ anh sẽ khuyên tôi kết hôn.” Phiêu Linh kinh ngạc.

“Nhưng là —” Joe kéo dài âm tiết, nhìn Phiêu Linh: “Cô bỏ lỡ cơ hội này, có thể sẽ mất đi Diệc Sinh, nuối tiếc cả đời.”

Phiêu Linh ngơ ngẩn chớp lát, lập tức cười nói: “Thế này mới giống anh.”

Joe giậm chân: “Vậy rốt cuộc cô nghĩ thế nào?”

Phiêu Linh thu lại tươi cười, sắc mặt có chút thẫn thờ: “Trong lòng tôi bây giờ như tơ rối, không tìm thấy đầu sợi, không biết mình muốn gì... Tôi rất thích cảm giác ở cùng một chỗ với Diệc Sinh, nhưng cũng sợ ý kiến của tôi sẽ phá hỏng tình cảnh hiện tại.”

Joe khẽ thở dài: “Loại chuyện này vẫn nên do cô tự quyết định... Đã đến lúc cô cần xem nên làm thế nào.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Phiêu Linh thở dài, chuyển đề tài: “Tôi nhờ anh mang bằng hữu đến ủng hộ A Tiêu, anh đã đi chưa?”

“Đại tiểu thư phân phó, tôi nào không dám đi? Nhưng nơi đó quả thực vắng vẻ, rất ít khách, làm ăn vô cùng khó khăn.” Joe ai oán nói.

“tại sao có thể như vậy?” Phiêu Linh nhíu mày.

“Đúng rồi.” Joe khẽ liếc Phiêu Linh một cái: “Tôi còn thấy vị bằng hữu của cô giống như cùng Hạ Cảnh Vân rất quen thân.”

“Hạ Cảnh Vân?” Phiêu Linh nghe có chút quen tai. “Là ai?”

“Lúc tôi giới thiệu cô và Diệc Sinh gặp mặt, có một người đàn ông muốn nói chuyện cùng cô nhưng bị tôi ngăn lại, cô còn nhớ không? Đó chính là Hạ công tử.”

Phiêu Linh hồi tưởng lại, trong mắt lóe sáng, có dự cảm không tốt lắm: “Có lẽ... Bọn họ là bạn bè bình thường.”

“Phiêu Linh, tôi không phải nói khoác, hai người bọn họ thân thiết như vậy ai mà chẳng nhìn thấy?” Joe ý vị thâm sâu: “Hắn ta không phải người tốt, cô nên khuyên nhủ bạn cô cách xa hắn ra.”

Phiêu Linh nắm tay mình đến mức trắng bệch, trên mặt thoáng hiện lo âu.

Đáp ứng lời mời của A Tiêu, Phiêu Linh đến quán rượu.

Joe không lừa cô, quả thực quán rất vắng khách, chỉ lác đác mấy người.

Mà A Tiêu, ngồi ở góc trong cùng của quầy, một mình uống rượu, bóng dáng cô toát lên vẻ cô đơn, tịch mịch.

“Đừng uống nhiều như vậy.” Phiêu Linh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cậu đến rồi.” A Tiêu liếc Phiêu Linh một cái, đem chút rượu còn lại trong chén một hơi uống cạn sạch, quệt quệt miệng, nói thẳng: “Phiêu Linh, mình muốn mượn cậu 50 vạn.”

“Được.” Phiêu Linh lấy ra một tờ chi phiếu mỏng trị giá 50 vạn đưa cho A Tiêu.

A Tiêu trái lại ngây người: “Cậu không hỏi xem mình cần tiền làm gì sao?”

“Từ nhỏ so với mình cậu luôn có chừng mực hơn.” Phiêu Linh đem chi phiếu đặt trong tay A Tiêu, hiểu ý cười.

A Tiêu hai tay cầm tờ chi phiếu, để dưới ngọn đèn chăm chú nhìn. Nhưng Phiêu Linh lại phát hiện, ánh mắt của bạn mình căn bản không để tâm vào tờ chi phiếu, mà là khoảng không trống rỗng.

A Tiêu khẽ nhếch khóe miệng, trầm giọng: “Có chừng mực, là cậu mới đúng... Cậu luôn biết bản thân muốn gì, làm thế nào để đạt được mong muốn ấy. Mà mình...” A Tiêu tự giấu cười: “Nhiều nhất chỉ biết đâm đá lung tung, cái gì cũng không đạt được.”

Nói xong lại muốn rót rượu, Phiêu Linh liền ngăn lại: “Đừng uống.”

“Không uống thì làm gì đây?” A Tiêu chỉ quán rượu vắng lặng: “Buôn bán kém như vậy, rượu còn thừa mình đành phải uống hết.” A Tiêu chuyển hướng nhìn Phiêu Linh, thật sự nói: “Tiền kia mình dùng để quay vòng vốn, khi nào có sẽ trả cậu.”

“Ngẫm lại trước kia cậu vẫn hay mang cơm ình, chỉ có từng này, đáng là gì đâu.” Phiêu Linh giả bộ tức giận.

Hồi tưởng lại trước kia, A Tiêu trong mắt xuất hiện ý cười, nhẹ nói: “Cậu nhớ không? Lúc đó chúng ta sống ở khu nhà cần dỡ bỏ... Nói cũng kỳ lạ, biết rõ ràng phải rời xa nó, nhưng đến khi thật sự chuyển đi lại thấy luyến tiếc, không khỏi tưởng niệm... Cậu có muốn quay về thăm nơi đó không?”

Phiêu Linh chậm rãi lắc đầu: “Rời xa nó, trong ý thức mình đã quên hẳn. Nơi ấy cho dù thoải mái nhưng tại đó vẫn lưu giữ những ký ức quá thống khổ, mình không muốn nhớ lại.”

Lúc này, di động vang lên, A Tiêu vội lấy ra.

“Cảnh Vân sao? Em đang ở quán rượu... Được, em đợi anh.”

Ngữ khí thân mật khiến Phiêu Linh rung mình.

Cúp điện thoại, trên mặt A Tiêu vẫn còn sắc thái vui mừng, giải thích với Phiêu Linh: “Đây là bạn trai mình mới mê hoặc được, ngày nào đó sẽ giới thiệu cậu với anh ấy.”

Phiêu Linh dùng ngón tay khẽ vạch lên quầy bar, gian nan tìm từ ngữ: “A Tiêu... Hẳn ta không thích hợp với cậu.”

A Tiêu sững sốt, sau lại cười hỏi: “Có ý gì?”

Phiêu Linh nhìn thẳng A Tiêu: “Hạ Cảnh Vân từ trước đến nay đều phong lưu đa tình, đối với phụ nữ chưa bao giờ chân thật. A Tiêu, không nên để hắn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt.”

A Tiêu khẽ vuốt lông mày, nhợt nhạt cười.

Phiêu Linh thấy A Tiêu không hề phản ứng, vô cùng lo lắng: “Cậu không tin?”

A Tiêu nhìn Phiêu Linh, người cô toát ra sự vô lực, cô mở miệng, giọng khàn khàn, hơi nhỏ, mang theo tia thê lương: “Kỳ thật mình cũng biết hắn không phải người tốt... Nhưng có hắn, mình thấy bớt tịch mịch.”

Phiêu Linh trong lòng chua xót, không nhận được khuyên nhủ: “A Tiêu, cậu là người ngoài lạnh trong nóng, rất dễ bị tổn thương, mình lo cho cậu... Cậu xứng đáng nhận những gì tốt nhất.”

A Tiêu cười lạnh một tiếng: “Phiêu Linh, đừng đem tiêu chuẩn bạn trai của cậu áp đặt ình. Mình không thể so với cậu... Cậu nghĩ mình có thể tìm đâu ra được người thứ hai như Diệc Sinh đây?”

Ánh mắt A Tiêu hờ hững, lạnh như băng. Phiêu Linh cảm thấy A Tiêu trở nên thật xa lạ.

Phiêu Linh mờ mịt nghĩ, có phải hay không cô đã nhận nhầm người? Nếu không, vì điều gì mà mọi thứ lại khác trước nhiều vậy?

7. Chương 13 + 14

Phiêu Linh ra về trong tâm trạng không mấy vui vẻ.

Về đến nhà, cô mệt mỏi nằm trên giường.

Nghiêng đầu về phía cửa sổ, ngoài kia sắc trời ảm đạm, như nét mực đọng lại trên giấy Tuyên Thành, làm cho người ta thực không thoải mái.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Diệc Sinh vẫn chưa về.

Từ sau khi nhắc đến từ kết hôn, không khí giữa hai người trở nên rất kỳ quái. Đều muốn cố gắng quên, không đề cập tới, nhưng lại giấu đầu hở đuôi.

Hồi tưởng những chuyện gần đây, Phiêu Linh chỉ thấy trong lòng thêm mệt mỏi. Trần trọc lúc lâu, cô dần đi vào giấc ngủ.

Cảnh trong mơ như thước phim điện ảnh cũ, hình ảnh mờ nhạt tối nghĩa. Một luồng ánh sáng mỏng manh chiếu rọi vào trong phòng, vô số bụi bặm.

Phiêu Linh nhận ra đây là nhà cũ.

Bài trí hết thấy đều vẫn giữ nguyên như lúc cô rời đi, cũ nát xám tro, tỏa ra hơi thở tuyệt vọng.

Vì điều gì cô lại ở trong này? Không phải đã nói với chính mình sẽ vĩnh viễn không quay lại nơi đây sao?

Đang vô cùng lo sợ, nghi hoặc, Phiêu Linh bỗng cảm thấy dưới chân có vật gì nhúc nhích.

Cúi đầu nhìn xuống, máu trong người Phiêu Linh liền đông cứng lại. Trên sàn nhà là hàng ngàn con gián, đông nghìn nghịt, bò từ chân Phiêu Linh lên người cô. Cảm giác ngứa ngáy, ghê rợn ở làn da khiến cô hoảng hốt hét lên.

Phiêu Linh mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm trong lòng Diệc Sinh.

“Đừng sợ, anh ở ngay đây, không có việc gì đâu.” Diệc Sinh nhìn thấy Phiêu Linh lạnh run, bèn giúp cô lau đi mồ hôi trên trán, anh ôn nhu hỏi: “Gặp ác mộng sao?”

Phiêu Linh há miệng thở dốc: “Em mơ thấy... Con gián bò trên người...”

“Đấy chẳng qua là giấc mộng thôi.” Diệc Sinh hôn lên trán cô, an ủi.

“Không phải là mộng, trước kia em thực sự đã gặp việc như vậy... Buổi sáng thức giấc, thấy một con gián lớn đang di chuyển trên cánh tay mình, em sợ tới mức khóc lớn... Rất đáng sợ...” Phiêu Linh nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy nhau, tựa hồ cảm giác ghê sợ ấy vẫn đang lưu lại trên da thịt.

“Loại sự tình như này sẽ không bao giờ phát sinh nữa. Phiêu Linh, anh sẽ không để những thứ kia đến gần em.” Diệc Sinh gắt gao đem Phiêu Linh ôm vào trong ngực, nghĩ đến cô từng phải trải qua những sự việc ấy, trong lòng đau đớn.

Phiêu Linh vùi đầu vào vòm ngực Diệc Sinh, ngửi mùi hương quen thuộc, nỗi sợ hãi dần dần lắng xuống, bên miệng thỏa mãn tươi cười.

Sau cơn ác mộng được ấm áp ôm ấp, lắng nghe tiếng săn sóc thì thào dịu dàng, trong yên tĩnh của đêm có thể thấy rõ đôi mắt thâm thiết, chăm chú nhìn mình, đây là điều mà bất cứ người phụ nữ nào cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Kỳ thật mình cũng biết hẳn không phải người tốt... Nhưng có hẳn, mình thấy bớt tịch mịch.”

Phiêu Linh hồi tưởng lại bóng lưng cô đơn trong quán rượu, bỗng nhiên hiểu ra quyết định của A Tiêu.

Ít nhất, khi A Tiêu chợt tỉnh giấc đêm khuya, cũng có một người bên cạnh.

“Ăn cơm chưa?” Diệc Sinh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi.

Phiêu Linh lắc đầu.

“Để anh kêu người đưa tới.” Diệc Sinh rút một tay ra, khẽ bấm điện thoại.

Diệc Sinh khi gọi điện thoại có thói quen nhướn lông mày, gợi lên độ cong xinh xắn, Phiêu Linh trong lòng ngứa ngáy, nhin không được đưa tay lên sờ.

Diệc Sinh ngay lập tức cầm tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ: “Muốn ăn gì nào?”

Phiêu Linh khẽ động trong lòng Diệc Sinh, dùng mặt vuốt ve quần áo của anh, hưởng thụ cảm giác thoải mái mê hoặc, sau đó mới bình tĩnh nói: “Diệc Sinh, chúng ta kết hôn đi.”

Diệc Sinh dùng một loại thanh âm vô cùng nhẹ hỏi lại: “Có thật không?” Giống như sợ đánh thức đứa trẻ đang say ngủ trong lòng vậy.

Phiêu Linh mỉm cười.

Ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao mình đưa ra quyết định này.

Chính là khoảnh khắc bây giờ, đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, muốn được cùng Diệc Sinh vĩnh viễn bên nhau.

Nhẹ nhàng gật đầu, sự lo lắng trong lòng Diệc Sinh cũng được hạ xuống, không nén nổi tình cảm mãnh liệt đang trào dâng.

Anh ôm lấy Phiêu Linh, xoay tròn, bên tai cô tràn ngập tiếng kêu đầy hưng phấn của anh.

Phiêu Linh ôm cổ Diệc Sinh, cảm thấy trời đất quay cuồng vì hạnh phúc, ngoài cửa sổ, ngọn đèn bỗng trở nên như xa như gần, như mộng như ảo.

Phiêu Linh lại một lần nữa đi vào chỗ này,

Bên trong trang trí không hề thay đổi, như cũ vẫn là màu xám thần bí, nội liêm, tự tin, bình tĩnh, phẳng phát giống như chủ nhân của chúng, không thể đoán được xúc cảm qua nét mặt.

Từ cửa sổ lớn nhìn ra ngoài, chỉ thấy con người trên đường thật nhỏ bé.

Loại khoái cảm khi đứng trên cao này làm cho người ta không ngừng khao khát, cho nên có rất ít người tự nguyện đứng ở dưới thấp.

“Lại đây ngồi đi.” Vũ Dã đưa lưng về phía cô, nói.

Phiêu Linh theo lời ngồi xuống bên cạnh Vũ Dã trên ghế salon.

Nhiều năm qua cùng nhau làm việc chung, cô có thể trò chuyện tự nhiên với Vũ Dã, chỉ cần không làm anh ta buồn bực thì cô sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

“Nghe nói cô xin đi pháp một tháng?”

“Phải.”

“Nghỉ ngơi một chút cũng tốt.” Vũ Dã đáp lại, rồi bỗng chỉ hướng màn hình: “Cảm thấy các cô gái kia thế nào?”

Phiêu Linh tập trung nhìn kĩ, bên trong là hình ảnh mấy cô gái nhỏ tuổi. Cô chợt nhớ lại 5 năm trước, mình cũng giống như những cô gái này, bị Vũ Dã xem xét một cách kĩ lưỡng.

Các thiếu nữ khuôn mặt giống như đoá Anh Hoa đầu xuân, tràn đầy sức sống.

Trên thế giới luôn luôn có nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy, không biết từ nơi nào xuất hiện, tre già măng mọc, đến mức, tiếng kêu than dậy trời đất.

Có chút lời khuyên bởi vì hồng nhan bạc mệnh, rất nhanh rồi sẽ lụi tàn, để lại chỉ là tiếng tăm hư vô.

Nhưng một khắc đó có vẻ ngoài mỹ mạo cùng trí tuệ, trong nháy mắt liền đạt được hết thảy điều mình muốn.

“Có thể không?” Vũ Dã hỏi.

“Rất được.” Phiêu Linh chân thành nói.

“Theo ý cô tất cả đều xinh đẹp, tôi thấy thật sự họ cũng không tệ.” Vũ Dã vẫn luôn chăm chú vào màn hình, cần bản không hề nhìn Phiêu Linh, thản nhiên nói: “Tôi tính toán sẽ ký hợp đồng với họ.”

“Uhm.” Phiêu Linh từ chối cho ý kiến, những chuyện không thuộc bốn phận của mình, cô sẽ không quan tâm đến.

Vũ Dã ấn công tắc tắt màn hình, bình tĩnh nói: “Hôm nay tôi mời cô đến là muốn nói về chuyện hợp đồng của chúng ta. Kỳ hạn hợp đồng đã đến, công ty hy vọng có thể hợp tác tiếp với cô, điều kiện hai bên sẽ cùng thương lượng.”

Phiêu Linh giờ mới hiểu được dụng ý của Vũ Dã, lợi dụng sự xuất hiện lạng lẽ của nhân tài mới mà đánh lên tiếng chuông cảnh tỉnh với cô, khiến cô hiểu được địa vị của mình rất dễ lật đổ, đừng vì được công ty cưng chiều mà kiêu.

Trong phòng có chút hơi lạnh, Phiêu Linh vòng hai tay ôm lấy mình.

Vũ Dã nhăn mặt, đem điều hòa chỉnh lại, rồi ngồi một bên nhìn biểu tình Phiêu Linh, thấy cô khẽ cắn môi, đó là thói quen của cô, răng trên khẽ cắn môi dưới, trên mặt lại không hề trang điểm phấn son, bất giác có vẻ hồn nhiên, trong sáng. Nghĩ vậy, trong mắt Vũ Dã hiện ra ý cười.

“Tôi chỉ sợ không thể cùng công ty tiếp tục hợp tác.” Phiêu Linh nhẹ nói.

Vũ Dã đưa tay xoa xoa huyệt thái dương: “Là cô muốn sang công ty khác? Tôi cho rằng điều kiện hậu đãi của bọn họ không thể bằng chúng tôi...”

“Không, tôi có lý do cá nhân.” Phiêu Linh chặn đứng lời của Vũ Dã: “Tôi muốn kết hôn.”

Vũ Dã cả người cứng đờ, động tác trên tay đông cứng lại. Nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ bình thường, trầm giọng nói: “Cô ý thức được mình đang nói gì không?”

“Tôi nghĩ... Tôi ý thức được.”

“Cô đã quên mình phải trả giá gian khổ thế nào mới leo lên vị trí này sao? Đã quên có bao nhiêu người như hổ rình mồi chờ chuẩn bị lật đổ địa vị của cô? Đã quên những khán giả luôn ủng hộ cô? Vũ Dã sắc mặt ngưng trọng, khuyên giải Phiêu Linh: “Cô không cần nhất thời hứng thú với hôn nhân mà phá hủy tiền đồ.”

Phiêu Linh nhìn thẳng vào Vũ Dã, ánh mắt yên tĩnh mà hờ hững: “Vũ tổng, chúng ta đã hợp tác 5 năm, anh cho rằng tôi là loại người chỉ dựa vào xúc động một chốc thôi ư?”

Vũ Dã im lặng, căn phòng bỗng rơi vào yên tĩnh.

Hồi lâu sau, Vũ Dã mới hỏi: “Các người tính toán kết hôn thế nào?”

“Tôi sẽ hoàn thành toàn bộ công việc, chờ hết hợp đồng rồi lui về ở ẩn.”

“Trước đó, tôi hy vọng cô sẽ không phải lo lắng.” Bàn tay của Vũ Dã đặt trên salon bỗng nắm chặt, nổi gân xanh.

Phiêu Linh mở mắt, tầm nhìn trắng xóa một mảnh, tất cả đều là tầng tầng lớp lớp vân đá, như sợi bông trắng tinh thông thường, làm cho người ta nhìn không được muốn đi lên, tùy theo tự nhiên mà bay bổng trong đất trời.

“Tĩnh?” Diệc Sinh vuốt ve trán cô cho đến tận sau tai, nhìn thấy Phiêu Linh đôi mắt mơ màng, nhẹ giọng thì thầm nói: “Nửa giờ nữa là tới nơi.”

Qua một hồi lâu, Phiêu Linh mới thanh tỉnh lại, ý thức được bọn họ đang trên một chiếc máy bay Pháp thượng hạng.

Mẹ Diệc Sinh kế thừa ông nội anh một trang viên rượu nho rộng lớn ở Pháp. Lần này bọn họ không chỉ đến thăm hỏi mà còn để thông báo về việc hôn sự.

Phiêu Linh không khỏi có chút không yên, liệu mẹ Diệc Sinh có thích cô không?

“Không cần lo lắng.” Diệc Sinh nhìn Phiêu Linh khẩn trương, xoa nắm tay đang nắm chặt của cô: “Mẹ anh chắc hẳn sẽ thích em.”

“Làm sao anh biết?” Phiêu Linh cúi đầu, mở bàn tay phải Diệc Sinh, khẽ mân mê theo đường vân tay.

Diệc Sinh hướng cô nháy mắt mấy cái: “Mẹ anh và anh có sở thích giống nhau. Nếu anh yêu một cô gái đến phát điên thì làm sao mẹ anh lại không thích cô gái đó được?”

“Há miệng.” Phiêu Linh bỗng nhiên ngẩng đầu ra lệnh.

“Làm sao vậy?” Diệc Sinh không rõ ý Phiêu Linh nhưng vẫn làm theo lời cô.

Phiêu Linh nghiêm túc xem kỹ miệng Diệc Sinh, nghi ngờ nói: “Cũng không có ăn đường, như thế nào miệng lại ngọt như vậy?”

Diệc Sinh lúc này mới tỉnh ngộ thì ra Phiêu Linh đang chế giễu mình, chỉ biết trút giận lên mặt cô, nhưng động tác trên tay vô cùng mềm nhẹ

Phiêu Linh tựa vào vai Diệc Sinh, nghiêng người nhìn cửa sổ máy bay làm bằng thủy tinh, trong suốt sáng bóng, rất xinh đẹp, đột nhiên hỏi: “Diệc Sinh, trước đây anh rất sung sướng sao?”

“Lớn rồi nên không nhớ rõ ràng lắm.” Diệc Sinh vuốt ve tóc Phiêu Linh, cảm nhận được sự mềm mại như của tơ lụa, thoải mái. Chính bởi mái tóc này mà cô trở thành người đắt sô quảng cáo nhất mấy năm nay.

“Như vậy xem ra anh không hề khoái trá.”

“Dùng cái gì thấy được.”

“Sung sướng thật dễ dàng nói ra khỏi miệng, còn thống khổ thì ngược lại.

“Nhưng rất nhiều người cũng thường xuyên nói thời thơ ấu của mình không may mắn.”

“Em cảm thấy thật sự thống khổ thì không cách nào nói ra khỏi miệng, bọn họ có thể nói ra, xem như chưa phải thống khổ thực sự.”

Trong khoang máy bay độ ẩm rất thấp, hai người cùng đắp chung một chiếc thảm lông, trắng tinh khiết do lông dê tạo thành, sờ lên mềm mịn, Diệc Sinh lấy tay cuốn một sợi rèm bên cạnh, chậm rãi nói: “Theo anh nhớ, cha mẹ anh có quan hệ không tốt. Ba của anh thường xuyên ở bên ngoài, lúc nào cũng ở cùng với đủ loại người đẹp, mỗi lần ông về nhà, mẹ sẽ chằm chọc, tranh cãi âm ỉ, chưa hề vui vẻ lấy một lần... Mới trước đây không biết, nghĩ rằng do lỗi của mình, liền cố gắng làm tốt mọi việc để cha mẹ vui. Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn li hôn.”

Phiêu Linh hiểu được loại cảm giác này, những ngày sau khi ba rời đi, cô luôn đứng trước mặt mẹ, nhút nhát hỏi: “Có phải do con không ngoan nên cha mới bỏ đi?”

Nghĩ đến cũng thấy thật kỳ lạ, hồi nhỏ thường trách móc chính mình, đến khi thành niên liền thấy tất cả đều do lỗi của người khác.

“Anh hận cha anh sao?”

Diệc Sinh thẫn thờ nhìn ngoài cửa sổ: “Anh không rõ lắm... Cha thực yêu anh, dù vội đến mấy ông cũng luôn dành thời gian chơi đùa với anh, dạy anh bơi lội, đạp xe, đánh cầu... Anh thích nhất những lúc ông cồng anh trên vai chạy băng băng, giống y như được bay vậy... Nhưng ông đã làm mẹ anh tổn thương, khiến anh mất đi một gia đình đầy đủ.” Diệc Sinh dừng một chút, hỏi ngược lại: “Anh có hận cha mình không đây?”

Phiêu Linh nhắm mắt lại, trầm mặc.

Ngay lúc Diệc Sinh hối hận vì đã lỡ lời, chuẩn bị nói sang chuyện khác thì Phiêu Linh mở miệng, thanh âm nhỏ nhẹ: “Cha không thích em, bởi vậy từ nhỏ em và cha không thân thiết, chẳng hề có cảm tình gì. Nhưng khi cha bỏ đi, em luôn hận ông, hận ông không chịu trách nhiệm để em mất đi mẹ, em hận ông ta vô cùng... Chính là trước khi lâm chung mẹ nói cho em biết, tuy ông ta khiến mẹ đau khổ cực điểm nhưng cũng đem lại ẹ cơ hội được nhắm nháp những tình cảm ngọt ngào say đắm. Em nghĩ, lúc ở khắc cuối cùng của sinh mệnh, mẹ em vẫn yêu ông ta...”

Diệp Sinh đưa tay, lau đi giọt lệ trên má cô, ôn nhu hỏi: “Phiêu Linh, sau này chắc chắn chúng ta sẽ trở thành bậc cha mẹ tốt, đúng không?”

Phiêu Linh đặt tay lên tay Diệp Sinh đang ở trên mặt mình, gật gật đầu.

“Chúng ta sẽ dành hết tình yêu cho con.”

Máy bay hạ cánh, hai người liền đi vào trang viên rượu để gặp mẹ Diệp Sinh.

Lúc này lại đúng vào mùa nho, phóng tầm mắt nhìn, trang viên rộng lớn mênh mông vô bờ, những dây leo quấn vào nhau, lúc lỉu trái cây màu tím, không khí bao phủ bởi mùi rượu thơm và tinh khiết, thấm vào ruột gan mỗi người.

Bước chân trên con đường bằng cỏ đi về phía trước là một ngôi nhà xây dựng theo kiểu kiến trúc Victoria*, nổi bật giữa trời xanh mây trắng, đẹp như trong cổ tích.

Mà ở lối vào là một phụ nữ trung niên đẹp. Chỉ liếc mắt một cái, Phiêu Linh liền nhận ra đó là mẹ Diệp Sinh, bởi cô thấy Diệp Sinh được thừa kế ngũ quan thanh tú từ mẹ.

Có nhiều người vì khí chất mà khiến người khác không nhận ra tuổi, Lâm Lăng Nguyệt chính là người như vậy. Về đẹp của bà theo năm tháng không hề bị phai mờ, mà lắng đọng lại, như hương thơm thuần khiết của rượu nho.

“Mệt muốn chết rồi, sao trước không tới phòng nghỉ ngơi một chút đã.” Dù có mặt Phiêu Linh, bà vẫn thân thiết, mỉm cười tự nhiên.

“Đương nhiên mệt mỗi, con phấn đấu suốt sáu năm, cuối cùng cũng mang được một người con dâu về, có thể không mệt mỗi sao?” Diệp Sinh đi lên phía trước ôm chầm lấy bà vai mẹ, cười hì hì nói: “Mẹ, thức ăn trên máy bay không hợp khẩu vị, hai bọn con đang rất đói đây.”

“Được. Các con cứ nghỉ ngơi trước, cơm sẽ dọn lên ngay đây.”

Hai người cất hành lý, sửa soạn lại một chút, xuống tầng, chỉ thấy đồ ăn đã được chuẩn bị thỏa đáng.

“Biết các con tới, mẹ đích thân xuống bếp, cũng không biết có hợp khẩu vị của Phiêu Linh không?” Lâm Nguyệt tiếp đón hai người ngồi xuống.

“Rất đẹp, tay nghề của bác thật tốt.” Phiêu Linh cười, trả lời.

“Con chỉ nói thế để khích lệ bác phải không? Thật xấu hổ, bác vẫn thường nghe Diệp Sinh khen đồ ăn con làm suốt.” Lâm Nguyệt nhún lông mày: “Không biết giữa hai chúng ta ai nấu ngon hơn đây?”

Phiêu Linh hướng Diệp Sinh nháy mắt mấy cái: “Việc này phải hỏi ý kiến của vị làm chủ công lý Diệp Sinh a.”

Trước ánh mắt trêu đùa của hai người phụ nữ, Diệp Sinh chỉ có thể cầu xin tha mạng, thấp giọng nói: “Con nghĩ, con có quyền im lặng.”

Ba người cùng cười rộ lên, không khí trên bàn ăn vô cùng thoải mái.

Lâm Nguyệt lúc này mới hỏi: “Các con định khi nào chuẩn bị hôn sự?”

Diệp Sinh cùng Phiêu Linh ngồi đối diện khẽ nhìn nhau, hồi đáp: “Bọn con không có ý định cử hành hôn lễ tại đây, thậm chí chờ Phiêu Linh kết thúc hợp đồng, bọn con sẽ đi Tây Tạng hưởng tuần trăng mật luôn.”

“Tây Tạng?”

“Bọn con hy vọng có thể kết hôn ở nơi tinh khiết nhất dưới bầu trời này.” Diệp Sinh chuyển hướng nhìn Phiêu Linh, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

“Không thể tin được con trai ta lại lãng mạn như vậy.” Lâm Nguyệt cười trêu nói, lập tức nghĩ đến điều gì, liền hỏi: “Cha con biết con sắp kết hôn chưa?”

Diệp Sinh do dự một lát, rốt cuộc nói: “Con tính mấy ngày nữa nói cho cha biết.”

“Cha con nhất định sẽ cao húng, dù sao ông ấy cũng chỉ có mình con.” Khuôn mặt Lãng Nguyệt bỗng có mấy phần ảm đạm.

Chút tổn thương ấy khiến bà đau cả đời.

Nhưng rất nhanh, bà liền trở lại bình thường, cười dịu dàng nói: “Các con đến thật đúng lúc, bây giờ đang là mùa thu hoạch nho.”

Sau khi ăn xong, Lãng Nguyệt sẵn sóc đưa bọn họ về phòng nghỉ ngơi. Ngồi mười mấy giờ trên máy bay, Phiêu Linh quả thật rất mệt, đặt lưng xuống giường liền ngủ một mạch, không gặp mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, bị ánh nắng rực rỡ làm tỉnh lại. Mở mắt, chợt thấy đôi mắt đen láy của Diệc Sinh đang nhìn mình chăm chú.

Ngoài cửa sổ, tiếng chim kêu lạnh lớt, gió khê thổi những dây leo xanh biếc trên ban công khiến chúng đong đưa, như hòa theo tiếng nhạc du dương. Trong phòng có vẻ yên tĩnh hơn hết thảy.

Hai người lặng yên đối diện, mặc cho ánh nắng mềm nhẹ khẽ động trên người.

Phiêu Linh đột nhiên đưa tay che mắt Diệc Sinh lại, mỉm cười: “Không được nhìn.”

Diệc Sinh bắt lấy bàn tay trắng nõn của Phiêu Linh, nhìn vào mắt cô, không chút trang điểm, đồng tử còn đang ngái ngủ, vô cùng dễ thương, không khỏi ôn nhu hỏi: “Vì sao?”

Phiêu Linh đem đầu vùi vào lòng Diệc Sinh, lắng nghe tiếng tim đập: “Em sợ anh nhìn em lúc này không ưa, sau sẽ không thích nhìn nữa.”

Diệc Sinh đưa tay chơi đùa lọn tóc dài trước ngực mình, lấy năm ngón tay chải tóc Phiêu Linh, cảm giác thuận trơn như vuốt ve lông mịn, không nhận được xúc động nói: “Anh không nhìn em, còn có thể nhìn ai khác sao?”

“Diệc Sinh,” Phiêu Linh dùng ngón tay vạch trên vòm ngực Diệc Sinh mấy cái: “Vì sao mẹ anh không hỏi em những vấn đề ấy?”

“Vấn đề gì?”

“Ví dụ như hỏi tuổi của em, trong nhà em có những ai, cha mẹ em làm gì...”

“Mẹ anh đối với điều này không hề hứng thú. Mẹ chỉ quan tâm một điều duy nhất.”

“Là gì?” Phiêu Linh dừng động tác ở tay lại, khẩn trương ngẩng đầu nhìn Diệc Sinh.

Diệc Sinh thông dong nói: “Mẹ hỏi anh, em có yêu anh không... Em xem anh phải trả lời thế nào đây?”

Phiêu Linh dựa vào lòng Diệc Sinh, cười khẽ.

“Tại sao không nói chuyện?” Diệc Sinh hài hước hỏi.

“Chúng ta nên rời giường.” Phiêu Linh vén chăn ra, cười nói: “Mau đứng lên.”

“Không được.” Diệc Sinh vẫn ở trên giường: “Trừ phi em trả lời câu hỏi của anh.”

“Đừng làm loạn, bác còn đang chờ chúng ta.” Phiêu Linh dùng sức lôi kéo tay Diệc Sinh, muốn đem anh từ trên giường kéo xuống, lại bị Diệc Sinh ôm vào trong lòng.

“Lâm tiểu thư, em phải thành thật trả lời câu hỏi của luật sư.”

Phiêu Linh mím chặt môi, liên tục lắc đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Một khi đã như vậy... Chớ có trách anh không nể tình cũ.” Diệc Sinh đặt tay lên thắt lưng Phiêu Linh, cù cô. Phiêu Linh không ngừng cười khanh khách, liều mạng giãy dựa nhưng chẳng thấm vào đâu, chỉ có thể cầu xin: “Em nói, em nói.”

Diệc Sinh dừng động tác lại, mặt đầy vẻ mong chờ.

“Em...” Phiêu Linh chậm rãi ngồi dậy.

“Thế nào?” Diệc Sinh bức hỏi.

“Em...”

“Uhm?”

“Em...” Trong mắt Phiêu Linh lóe lên tia sáng giao hoạt: “Thà chết chứ không chịu khuất phục.” Nói xong nhanh chóng chạy vào phòng tắm, khóa cửa lại.”

Đợi khi Diệc Sinh kịp phản ứng thì đã muộn, chỉ biết luôn miệng thở dài.

Phiêu Linh dựa vào cửa, nghe thanh âm thở than của Diệc Sinh mà mặt ửng đỏ, tràn ngập hạnh phúc.

Trong lúc cô lơ đãng ngẩng đầu lên, trông thấy ánh mặt trời càng thêm diễm lệ, chẳng biết tại sao, nằng nặt lại có phần chói mắt.

Chờ hai người dùng xong bữa sáng, Lãng Nguyệt đề nghị bọn họ thử ủ rượu xem sao, hai người hứng trí bừa bừa, đến vùng đất trồng nho trong viện hái quả.

Thời gian chờ lên men rất lâu, Phiêu Linh liền ngồi một bên nghỉ ngơi.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy dưới bầu trời mênh mông trong vắt là những dãy núi trùng trùng điệp điệp. Ánh nắng ấm áp rực rỡ chiếu xuống mặt đất, tạo nên những vệt lốm đốm mang hình thù kỳ quái.

“Thích nơi này sao?” Phiêu Linh đang mơ màng thì một thanh âm vang lên bên tai.

“Vâng, nơi này như tiên cảnh vậy.” Phiêu Linh cười, quay đầu lại, nhìn về phía Lãng Nguyệt.

“Cảnh đẹp không thể khiến con quên toàn bộ cảm giác đau đớn, nhưng ít nhất nó cùng với rượu có thể gây tê.”

Lãng Nguyệt ngồi xuống cạnh Phiêu Linh, chậm rãi nhìn phía trước, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Phiêu Linh, con nguyện ý cùng Diệc Sinh mà từ bỏ sự nghiệp của mình, bác nghe xong thực cảm động, đồng thời cũng có chút bận tâm. Làm mẹ Diệc Sinh, có lẽ ta không nên có lời như vậy... Nhưng công việc của con muôn màu muôn vẻ, luôn được người khác chú ý. Con có thể chịu được mình dần phai nhạt trong lòng mọi người, chịu được mất đi chính mình, toàn tâm toàn ý sống vì Diệc Sinh sao?”

Gió nhẹ thổi, một lọn tóc rơi xuống gò má Phiêu Linh, màu tóc đen nhánh càng làm nổi bật da thịt trắng như tuyết của cô. Phiêu Linh nhẹ nhàng đem tóc vuốt lại sau tai, bình tĩnh nói: “Con cùng Diệc Sinh vừa mới quen nhau thì anh ấy quyết định không sang Mĩ công tác nữa, con thực không yên tâm, nhưng anh ấy nói làm vậy không phải vì con, mà là vì ý thích của anh ấy; Con cũng vậy, con từ bỏ công việc không phải vì Diệc Sinh mà là vì bản thân con. Nếu gia đình cùng công việc không thể chu toàn, con liền chỉ có thể lựa chọn thứ nào làm cho con vui vẻ hơn.”

“Hơn nữa,” Phiêu Linh nhìn thẳng vào mặt Lãng Nguyệt, cười nói: “Con và Diệc Sinh yêu nhau thế nào, cũng vẫn là hai người tách biệt, con không có khả năng chỉ vì anh ấy mà sống... Sau khi kết hôn, con cũng không nguyện ý ở nhà, có thể sẽ đến trường, hoặc học một điều gì mới mẻ, tóm lại cần làm cho bản thân luôn giữ vững tinh thần độc lập, như vậy hôn nhân mới có thể lâu dài.”

Lãng Nguyệt trong mắt có vẻ tán thưởng, không nhịn được nói: “Phiêu Linh, nói thật lúc đầu bác thực lo lắng con là bởi tình yêu làm mù quáng mới xúc động bỏ công việc, hiện tại xem ra, con là một người phụ nữ có lý tưởng.”

Phiêu Linh thẳng thắn thưa: “Con cũng thực lo lắng lắng bác giống như những người đem con mình trở thành tài sản cá nhân, không để ai tiếp cận. Nhưng thì ra không phải như vậy.”

Lãng Nguyệt mỉm cười, khóe mắt hiện lên những vết nhăn mờ mờ, cảm khái nói: “Mẹ ta là một người như vậy. Bà cừu hận hết thấy những nữ nhân muốn tiếp cận em trai ta. Bình thường bà là một vị phu nhân tao nhã nhưng khi đề cập tới vấn đề này lại thật đáng sợ. Cho nên khi Diệc Sinh sinh ra, bác đã yêu thương nó theo một cách khác. Hơn nữa, hiện tại cũng không phải mấy trăm năm trước, phụ nữ tồn tại chỉ vì lý do chăm sóc con cái, bác cũng có cuộc sống riêng của mình, lại càng không cần Diệc Sinh lúc nào cũng phải ở bên hầu hạ.”

Phiêu Linh gật đầu đồng ý, yêu đến mức cực đoan sẽ làm cho đứa trẻ sợ hãi.

Lăng Nguyệt nhìn Diệc Sinh trong trang viên, ánh mắt có chút hốt hoảng: “Khi mang thai Diệc Sinh, cuộc hôn nhân của bác cũng đã không thoải mái. Bác do dự không biết có nên sinh Diệc Sinh không, bác sợ chẳng thể mang lại cho nó một gia đình đầy đủ. Cứ như vậy, tận lúc sinh Diệc Sinh bác vẫn còn do dự. Cho đến một lần tắm cho nó, Diệc Sinh bỗng cười vui vẻ với bác. Bác dần dần quyết tâm, nghĩ, nếu đã cười thì không uống có mặt trên đời đi.”

“Diệc Sinh 6 tuổi, có lần cha nó người toàn mùi rượu về nhà, trên áo còn rõ cả những vết son môi, bác liền nản chí ngã lòng. Vì thế chỉ trong khoảng thời gian 2 ngày, bác đã làm xong xuôi thủ tục ly hôn. Về sau Diệc Sinh đi theo bác, kỳ nghỉ mới đến gặp cha nó. Bác cảm thấy cuộc sống như thế còn tốt hơn nhiều lần việc nó phải chứng kiến cảnh cha mẹ tranh cãi.” Không biết sao Lăng Nguyệt lại kể cho Phiêu Linh nghe những chuyện cũ.

Phiêu Linh nhin không được hỏi: “Cha Diệc Sinh rốt cuộc là người như thế nào?”

“Ông ấy?” Nhắc đến chồng trước, khóe miệng Lăng Nguyệt như có như không cười: “Ông ta là người thành công trong sự nghiệp, bộ dạng anh tuấn, ôn nhu sẵn sốc, là một người đàn ông hoàn hảo. Đáng tiếc... Sự ôn nhu đó chưa bao giờ thuộc về bất cứ một nữ nhân nào cả. Trước khi kết hôn bác đã biết chuyện này, nhưng, phụ nữ có một căn bệnh chung là luôn cho rằng mình chiếm vị trí quan trọng trong lòng người đàn ông. Kỳ thật đối với đàn ông mà nói, hẳn có thể cùng người phụ nữ khác gặp gỡ bất cứ lúc nào... Do ta quá tự phụ nên mới thua cuộc.”

Đúng lúc ấy, Diệc Sinh đi đến hỏi: “Mẹ, mẹ cùng Phiêu Linh đang nói chuyện gì thế?”

“Nói con trước đây hay đi tiểu dầm.”

Diệc Sinh khẩu khí hơi lạnh: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ muốn hại con cả đời không lấy được vợ?”

“Khách hàng mua hàng luôn có quyền lợi được biết toàn bộ thông tin về hàng hóa. Mẹ buôn bán không gạt người nên muốn Phiêu Linh biết tất cả tật xấu của con, xem có quyết định gả cho con hay không... Tốt lắm, thế này vẫn chưa đủ, còn rất nhiều.” Lăng Nguyệt đem chuyện của Diệc Sinh kể lể, nhìn bóng lưng đi xa dần của con trai mình, lại khẽ thở dài: “Cũng may Diệc Sinh không giống cha nó. Con biết không, hồi nó thấy bác bị thương khóc lên, nó đã dùng vòng tay nhỏ nhỏ ôm bác, cam đoan với bác rằng lớn lên vĩnh viễn chỉ yêu một người con gái. Hiện tại nhớ tới, có cảm giác như thanh âm non nớt kia đang ở bên tai...”

Có lẽ chỉ là từ ngữ đứa bé dùng an ủi mẹ, có lẽ Diệc Sinh đã sớm quên mất, nhưng vì lý do nào đó mà Phiêu Linh thực sự tin tưởng vào lời cam đoan ấy.

Hôm nay hai người nói chuyện liên miên không dứt, rất vui, thật không giống mẹ chồng nàng dâu tương lai mà như bạn bè cũ xa cách nhiều năm gặp nhau vậy.

* Victoria (Victorian style) là một trường phái kiến trúc thịnh hành ở Anh và các nước thuộc địa trong thời kỳ trị vì của nữ hoàng Victoria (1837 - 1901) và còn kéo dài đến sau này, ngay cả khi Chủ nghĩa Hiện đại đã lên ngôi. Có thể coi như sự hôn phối giữa hình thái Gothic cổ điển ở châu Âu với nền Cách mạng Công nghiệp đang trong thời kỳ cực thịnh, trường phái này bắt đầu chịu nhiều ảnh hưởng của máy móc và xây dựng công nghiệp với hình khối đồ sộ, nhưng đường nét trang trí lại khá tinh vi và nhiều màu sắc rực rỡ.

8. Chương 15 + 16

Những ngày sau, bọn họ tham quan khắp trang viên. Hái từng chùm nho chín tỏa ra ánh sáng ngọc tím trong suốt như thủy tinh, đi thăm hầm ngầm trữ rượu nơi chứa từng dãy thùng gỗ lớn, nhắm nháp hương thơm ngào ngạt của trái cây.

Có lẽ hai người cũng sẽ ra ngoài ngắm cảnh.

Ở đây mang đậm hơi thở của văn hóa lịch sử, đỉnh cao của nghệ thuật, tao nhã mà u buồn, là nơi duy nhất có thể thấy được di tích từ thời trung cổ La Mã.

Dối mắt trông về phía xa, bầu trời xanh thẳm tươi đẹp, trên nền cỏ non mềm, bầy dê đang thong thả gặm cỏ.

Lưng chừng sườn núi, hoa hướng dương đang mùa nở rộ, hương thơm lan rộng.

Uốn lượn bên sườn núi là dòng suối nhỏ chậm rãi chảy, cạnh suối, những cây không biết tên màu đỏ, vành nhạt, xanh lá cây đan cài vào nhau, ánh nắng chiếu vào dòng suối trong suốt ấy, tạo ra lưu quang đủ màu sắc.

Cảnh vật hết thấy giống như tranh sơn thủy, xinh đẹp, tươi sáng, vui mừng.

Hôm nay, hai người cùng nhau đến thăm một tòa nhà nhỏ có hoa viên nằm ở phía trước. Phiêu Linh bị một mảng lớn màu trắng trong khu vườn hấp dẫn, dừng bước chân, vui sướng hô: “Quân ảnh thảo*!”

Quả nhiên chỉ thấy trong hoa viên, từng chuỗi hoa nhỏ trắng tinh lung linh, hết sức thanh khiết, dịu dàng động lòng người, tỏa ra mùi hương tự nhiên.

“Em thích quân ảnh thảo?” Diệc Sinh hỏi: “Vì sao?”

Phiêu Linh chăm chú nhìn từng cánh hoa màu trắng, thì thầm nói: “quân ảnh thảo hoa kỳ rất ngắn, chỉ nở vào tháng 5. Hạnh phúc của hoa gian nan mà ngắn ngủi, nhưng bất kể như thế nào, tựa như ý nghĩa của chúng return of happiness— Hạnh phúc lại đến, hãy cứ yên lặng chờ đợi, hạnh phúc sẽ quay trở về.”

“Vậy chúng ta vào bên trong xem.” Diệc Sinh nói xong hướng bên trong đi tới.

“Chưa được chủ nhân đồng ý, chúng ta cứ như vậy đi vào thì thật vô lễ.” Phiêu Linh nhanh chóng ngăn cản.

“Không sao cả, em cũng thấy cửa nhà không khóa, chứng tỏ chủ nhân vô cùng hoan nghênh du khách đến thăm.” Diệc Sinh đẩy cửa, lôi kéo Phiêu Linh đi vào.

Phiêu Linh đang buồn bực không biết vì sao lời nói và việc làm của Diệc Sinh hôm nay rất bất thường, còn chưa kịp hỏi, tâm trí liền bị chiếc lò sưởi treo trên tường ở phòng khách chiếm mất.

Trong trí nhớ, hồi còn bé Phiêu Linh rất khó chịu với mùa đông, quần áo phong phanh, gió lạnh thổi làm tay chân tê cứng. Khi đó cô thường ước có một chiếc lò sưởi trên tường, ngọn lửa cháy hừng hực, ánh sáng màu đỏ ửng nhất định có thể khiến người ta trở nên ấm áp. Mà chiếc lò sưởi bây giờ giống y hệt trong giấc mơ của cô.

Phòng hoàn toàn yên tĩnh, xem ra chủ nhà không có ở đây. Diệc Sinh lại dẫn Phiêu Linh lên tầng, thăm từng phòng một.

Có phòng khách, phòng làm việc, còn có gian phòng trẻ con, bài trí thập phần xinh xắn, trên trần nhà màu lam nhạt vẽ đầy mây trắng, chim tước, như tiến vào thế giới thần thoại, bên cạnh chất đầy đồ chơi.

Phiêu Linh bỗng hỏi: “Anh đoán con của bọn họ là nam hay nữ?”

“Anh hi vọng là nữ, có thể xinh đẹp giống như mẹ.”

“Làm sao anh biết mẹ đứa bé nhất định xinh đẹp?”

Diệc Sinh không lên tiếng, cười ý vị sâu xa.

Cuối cùng hai người tới một gian phòng, là phòng ngủ của chủ nhà. Phòng trang trí sắc hồng, có vẻ lãng mạn mà thanh lịch. Đầu giường để những chiếc gối đầu mềm mại, khiến người ta nhìn không được muốn nằm xuống.

Phiêu Linh trong lòng không ngừng cảm khái, nơi này không khác gì so với giấc mộng của cô.

Toàn bộ phòng vừa trang hoàng xong, chủ nhân ngôi nhà chắc một khoảng thời gian nữa mới chuyển vào, hai người mới có cơ hội nhìn lên.

Tuy rằng như thế Phiêu Linh vẫn có chút bất an, sợ hãi chủ nhân đột ngột xuất hiện, bèn thúc giục Diệc Sinh rời đi.

Diệc Sinh nhắm mắt làm ngơ, còn đi sâu vào phòng ngủ, cầm lấy hộp trang sức nhỏ trên đầu giường, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Diệc Sinh, không nên lộn xộn...” Phiêu Linh vội vàng tiến lên ngăn cản.

Lúc này, Diệc Sinh bỗng xoay người lại, quỳ một gối xuống, trong tay cầm hộp trang sức nhỏ đã mở, bên trong là chiếc nhẫn tình xảo.

Phiêu Linh nhất thời cảm giác như đang mơ, hoảng hốt nhìn Diệc Sinh ở trước mặt mình thành khẩn, ôn nhu nói: “Phiêu Linh, hãy lấy anh.”

Lúc đầu Phiêu Linh chỉ thấy môi Diệc Sinh mấp máy, sau đó thanh âm ấy một lần nữa vang vọng trong tai cô.

Phiêu Linh bấy giờ mới tỉnh ngộ, chẳng trách sao Diệc Sinh chưa hỏi đã dẫn cô vào, ở phòng trẻ con còn tươi cười kỳ quái nhìn cô, ngôi nhà này lại giống giấc mơ của cô. Nguyên nhân, đó là bởi Diệc Sinh muốn cùng cô xây dựng gia đình.

Trong tích tắc, Phiêu Linh có cảm giác lo lắng, máu như dồn vào tứ chi, rồi bỗng vọt lên mắt, hóa thành nước mắt vui mừng chảy xuống, thế nào cũng không ngăn nổi. Cô ra sức gật đầu.

Diệc Sinh đem nhẫn đeo lên ngón áp út cho Phiêu Linh, kéo cô ngồi bên giường, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, nhẹ nói: “Kết hôn xong, chúng ta ở lại đây, được không?”

Phiêu Linh cầm tay Diệc Sinh đang đặt trên mặt cô mà vuốt ve, hưởng thụ cảm giác ấm áp. Rồi cô bỗng nâng hàng mi dày, ôn nhu đáp: “Diệc Sinh, em yêu anh.”

Diệc Sinh toàn thân cứng đờ, lập tức đẩy Phiêu Linh ngã xuống giường, đè lên người cô, hai mắt sáng ngời: “Em nói cái gì?”

“Em yêu anh.” Phiêu Linh vẫn ôn nhu đáp.

“Lặp lại lần nữa.” Trong mắt Diệc Sinh ánh lên tình yêu.

Phiêu Linh không nói gì thêm, trực tiếp đem hai tay vòng trên cổ Diệc Sinh, dịu dàng hôn.

Diệc Sinh sững sốt, sau mới phản ứng lại, ôm chặt Phiêu Linh, kéo dài nụ hôn với cô.

Trên giường, sắc lụa hồng theo gió khẽ bay nhẹ, như vờn quanh bọn họ.

Trong phòng, tình cảm mãnh liệt say sưa.

Sau này, mỗi ngày khi tỉnh giấc vào lúc ban trưa, nghe bên tai yên tĩnh, chỉ còn ánh sáng, Phiêu Linh lại nuối tiếc không hiểu vì sao khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời mình chấm dứt nhanh đến thế.

Chỉ nhớ rõ sự xuất hiện đột ngột của một cuộc điện thoại.

Khi đó bọn họ ở chỗ mẹ Diệc Sinh cũng gần một tháng, ba người đang cùng nói chuyện phiếm sau bữa cơm chiều thì bỗng cô giúp việc báo lại có một người gọi điện từ Singapore.

Lăng Nguyệt khẽ nhăn mày, vẻ mặt có chút nghi hoặc, đứng dậy nghe.

Lúc lâu sau bà trở lại, sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy Diệc Sinh, khó khăn lắm mới mở miệng được, thanh âm khàn khàn khác thường: “Cha con hiện tại đang ở bệnh viện... Là ung thư não giai đoạn cuối.”

Diệc Sinh trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, Phiêu Linh cầm chặt tay anh lúc này đã lạnh lẽo.

Cha Diệc Sinh từ trước đến nay không để ý đến sức khỏe, chẳng hề đi khám, mấy năm gần đây có cảm giác đau đầu, chỉ nghĩ là do làm việc quá mức, trước đó vài ngày ngất xỉu phải nhập viện, mới chẩn đoán là ung thư não giai đoạn cuối, chẳng còn sống được bao lâu.

Ngày hôm sau mới có máy bay đến Singapore, hai người đành phải thấp thỏm chờ qua đêm.

Phiêu Linh đi về phòng, không khí tĩnh mịch bao trùm, cô thấy Diệc Sinh đang đứng ở ban công, gắt gao nắm chặt lan can, cảm xúc phức tạp, nội tâm như đang nổi sóng.

Phiêu Linh đi đến, đưa tay ôm eo Diệc Sinh, áp hai má vào lưng anh.

Cơ thể Diệc Sinh khẽ run lên, nhưng cũng không quay đầu lại, tiếp tục hướng về bầu trời kia. Bọn họ cứ như vậy lẳng lặng dựa sát vào nhau.

Ánh trăng sáng lạnh lẽo, núi rừng xa xa phủ màn sương trắng, càng lộ vẻ âm trầm ảm đạm, trong vườn còn trùng trùng không ngừng kêu, như đang tấu lên khúc nhạc bi thương.

Gió lạnh chợt thổi, đem một bên tóc Diệc Sinh khẽ chạm vào mắt, gây ra khó chịu, cảm xúc giấu kín đã lâu bỗng dân lên. Yết hầu Diệc Sinh khẽ động vài cái, rốt cục bi thương nói: “Cha luôn hy vọng có thể giữ anh ở bên người để kế thừa sự nghiệp của ông, nhưng anh luôn bướng bỉnh cự tuyệt. Mỗi lần nhìn thấy ông cùng những người phụ nữ khác quan hệ mập mờ không rõ, anh cùng mẹ đều phẫn uất, nên rời xa ông... Cha thực đáng thương, anh biết, ông ấy vô cùng thương tâm. Nhưng anh lại nghĩ ngày sau còn dài, cứ chậm rãi mà giải quyết mọi chuyện. Thật sự anh nghĩ thời gian sẽ còn rất dài! ...”

Giọng nói Diệc Sinh nghẹn ngào, anh cố gắng cắn chặt môi dưới nhưng vẫn không ngăn nổi nước mắt.

Phiêu Linh im lặng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng đang run của Diệc Sinh, từng chút, từng chút một, xoa dịu nỗi đau xót trong lòng anh.

Phiêu Linh biết, lúc này Diệc Sinh cần có người ở bên an ủi rất nhiều.

Chờ Diệc Sinh ổn định, cô liền đi xuống dưới tầng, chỉ thấy mẹ Diệc Sinh nằm trên salon, mắt đã lơ đãng say.

Phiêu Linh ngồi xuống bên bà.

“Diệc Sinh chắc rất thương tâm.” Lãng nguyệt đem ly rượu trong tay loạng choạng soi dưới ánh đèn, nhìn thấy chất lỏng màu đỏ trong ly khẽ chấn động, lẩm bẩm: “Như thế sao lại không thương tâm cơ chứ? Ông ấy sắp mất.”

Mắt bà hiện ra một tia mê lương, thì thào nói: “Có đôi khi không thể tin được, cuộc đời tươi đẹp của bác cứ như vậy trở thành quá khứ, đêm khuya nằm mộng, dường như vẫn thấy bóng lưng mình là cô gái còn đang cùng bạn bè đi mua quần áo, chưa gặp ông ấy, chưa biết hương vị ngọt ngào hạnh phúc, cũng chưa nếm đau khổ khắc cốt ghi tâm... Nhưng hiện tại, ông ấy lại muốn biến mất khỏi thế giới này, mang theo năm tháng đẹp đẽ nhất của hai chúng ta cứ thế mà biến mất...”

Phiêu Linh dịu dàng kéo bà dựa vào vai mình, một lúc lâu bà chìm vào giấc ngủ.

Phiêu Linh cúi đầu, trên mặt bà vẫn còn nước mắt, cô không khỏi nghĩ tới mẹ mình.

Phụ nữ cho tới bây giờ luôn luôn yếu ớt, tổn thương dù không lớn nhưng cũng có thể khắc ghi cả đời.

Bởi vì hôm qua bận rộn quan tâm đến hai mẹ con Diệc Sinh, nên hôm nay, Phiêu Linh mệt mỏi đến mức thiếp đi trên máy bay.

Nhưng cô lại không muốn ngủ, liền trở nên nửa mê nửa tỉnh.

Cảm giác mơ hồ lung có đồ vật gì khẽ động dưới gấu quần, cúi đầu, bỗng thấy Phong Phong đang ngồi bên chân mình.

“Phong Phong, sao lại ở đây?” Phiêu Linh kinh ngạc, ngay lập tức phát hiện mình nhận lầm người, đứa bé này, nhỏ tuổi hơn Phong Phong rất nhiều.

Ánh mắt đứa bé kia trong veo nhìn Phiêu Linh, cười ngọt ngào, Phiêu Linh cảm thấy vô cùng yêu mến đứa trẻ, đưa tay ôm vào trong ngực.

Đứa trẻ cứ cười mãi, chẳng biết sao, Phiêu Linh bỗng cảm thấy hốt hoảng, liền đưa đứa bé cho Diệc Sinh, định giúp nó đi tìm cha mẹ.

Ai ngờ Diệc Sinh chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, mặt không thay đổi nói: “Đã chết rồi.”

Phiêu Linh nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy thân thể đứa trẻ mềm nhũn, cúi đầu nhìn, nhất thời cả kinh mặt không chút huyết sắc, chỉ thấy mắt, mũi miệng, tai đứa trẻ chảy máu, màu đỏ chói mắt, thấm ướt hai bàn tay Phiêu Linh.

Đôi mắt đứa trẻ thủy chung vẫn nhìn Phiêu Linh, duy trì nụ cười quỷ quái kia. Phiêu Linh muốn hét to ra tiếng, lại phát giác không thể nhúc nhích, chỉ có thể đối diện cùng nó.

Đột nhiên cảm giác có người gọi tên mình, Phiêu Linh cố gắng mở to mắt, là khuôn mặt thân thiết của Diệc Sinh.

“Gặp ác mộng sao?” Diệc Sinh giúp Phiêu Linh lau đi những giọt mồ hôi: “Tối hôm qua em chưa được ngủ, đợi lát nữa xuống khách sạn nghỉ ngơi chút đi.”

Phiêu Linh không nghe thấy lời nói của Diệc Sinh, lúc này cô chỉ thấy bất an, toàn thân run lập cập.

Cô nhớ rõ, trước kia đã từng có một giấc mơ như thế — Là ngày cô bỏ đứa con của mình.

Vì điều gì, sáu năm sau, cảnh trong mơ lại tái hiện lần thứ hai?

* Quân ảnh thảo là hoa lan chuông, hay còn gọi là hoa linh lan. Những đóa hoa nhỏ trắng, xinh xắn dễ thương và đẹp ngọt ngào này nở rộ vào tháng 5, mang về những đợt thời tiết ẩm áp, nên nó tượng trưng cho niềm vui trở lại. Hình ảnh hoa:

Máy bay vừa hạ cánh, một người đàn ông trung niên khuôn mặt tươi cười tiến lên nghênh đón bọn họ: “Thiếu gia đi đường xá xa xôi chắc đã mệt mỏi, trước hãy để tôi đưa về khách sạn nghỉ ngơi.”

Diệc Sinh đối với bệnh tình của cha trong lòng nóng như lửa đốt: “Không cần, thư kí Trần, phiền ông đem bọn ta đến bệnh viện luôn đi.”

Trần Vĩ Chí lúc này mới rời ánh mắt khỏi Phiêu Linh, không ngớt lời đáp: “Dạ được, mời thiếu gia.” Lập tức xuất hiện một chiếc ô tô đưa hai người đến bệnh viện.

Phiêu Linh nhú mày, cảm thấy diện mạo người này bình thường, không có gì lạ nhưng ánh mắt lại vô cùng khôn khéo, lợi hại, cô thấy mình thực không thoải mái khi bị nhìn như thế.

Hai người tiến vào phòng bệnh, chỉ thấy một người đang nhắm mắt nằm trên giường, sắc mặt tiêu tụy, suy yếu đến không tưởng, giống như sinh mệnh đang chậm rãi rời xa.

Nghe thấy động tĩnh, người trên giường hơi mở to mắt, cố gắng nhìn ra cửa, muốn nhìn xem người đến là ai, nhưng trong mắt chỉ là mảng hỗn độn, ông thất vọng lắc đầu, lên tiếng: “Là ai?”

Diệc Sinh vịn phần đau khổ, anh ý thức được bệnh ung thư não của cha đã khiến ông mất đi thị giác, không thể nhìn thấy mọi vật, vì thế liền đi lên phía trước, kêu khẽ: “Cha, là con.”

“Diệc Sinh? Con đã đến rồi sao?” Nét mặt vui mừng lộ rõ trên gương mặt ông, ông nắm chặt tay Diệc Sinh. Nhưng rất nhanh, sắc mặt ông trầm xuống, thương cảm nói: “Đáng tiếc cha không thể nhìn thấy con.”

Diệc Sinh nhìn khuôn mặt khô héo của cha, quả thực không thể tin được đây chính là người trong trí nhớ đã từng cõng anh trên vai, đầu ngẩng cao, trong lòng liền đau xót: “Cha, con xin lỗi, bây giờ con mới đến.”

“Đến là tốt rồi, chỉ cần thấy con, bệnh của ta cũng tốt lên phân nửa.”

Nghe vậy Diệc Sinh càng hồ thẹn, bi ai.

“Thiếu gia, cậu không biết, tối hôm qua bọn chúng thừa dịp cậu không có ở đây, chủ tịch đang bị bệnh nên tới bức chủ tịch giao cổ phần công ty ra, làm chủ tịch tức giận đến mức bệnh tình tăng thêm.” Thư kí Trần tiếp tục nói: “Hiện tại đã có cậu ở đây, chắc bọn chúng cũng không dám làm xằng bậy.”

“Cha, bọn chúng dám vô lễ vậy ư?” Diệc Sinh giận dữ.

“Chỉ là đám tiểu nhân nhàn chán, còn nói con đã theo họ mẹ thì không còn là người của Văn gia, muốn cha đem cổ phần giao cho chúng.” Nói đến đây, ông mỉm cười: “Mặc kệ như thế nào, con vẫn là con trai của Văn Thừa Tự, cha giành được giang sơn, nguyện ý cho ai thì sẽ thuộc về người đó. Kỳ thật cha đã sớm lập di chúc, sau khi chết toàn bộ tài sản đều đứng tên con, bọn chúng đừng hòng nhúng tay vào.”

Diệp Sinh không muốn đối mặt với từ di chúc chói tai ấy, bèn chuyển chủ đề: “Cha, đừng nói những điều này, hiện tại cần nhất chính là nghỉ ngơi cho thật tốt... Đúng rồi, con có một tin tốt lành muốn báo cho cha, con sắp kết hôn.”

Văn Thừa Tự vừa nghe, mặt lộ vẻ vui mừng: “Thật sao? Vậy thì tốt quá! Cô dâu là ai, đồng sự của con sao?”

“Dạ không, cô ấy là diễn viên, Phiêu Linh...” Diệp Sinh quay đầu, nhưng không thấy bóng dáng Phiêu Linh, liền nhíu mày, nói: “Cha, cha đợi con một chút.”

Diệp Sinh ra khỏi phòng bệnh, thấy Phiêu Linh đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, lúc này trong lòng mới hơi thả lỏng. Anh đi ra phía trước mặt cô, nhẹ nói: “Cha muốn gặp em.”

Lôi kéo Phiêu Linh, lại cảm giác cánh tay kia cứng ngắc, Diệp Sinh cúi đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt Phiêu Linh đại ra, thất thần nhìn về phía trước, anh kinh hãi, nhanh chóng hỏi: “Phiêu Linh, em làm sao vậy?”

Phiêu Linh chuyển tầm mắt, chậm rãi quan sát khuôn mặt Diệp Sinh, ánh mắt mê mang mà xa lạ.

Diệp Sinh trong lòng căng thẳng: “Phiêu Linh, có phải thấy không thoải mái không?”

Phiêu Linh mặt tái nhợt, nhẹ nhàng nói: “Diệp Sinh, em muốn về khách sạn nghỉ ngơi trước.”

“Chính là... Diệp Sinh có chút thất vọng, nhưng ngay lập tức ý thức được Phiêu Linh có thể liên tưởng đến mẹ mình khi mất, cho nên mới thất hồn lạc phách, không đành lòng miễn cưỡng cô: “Được rồi, lần sau đến gặp cha là được.”

Sau đó, Diệp Sinh gọi thư kí Trần tới, đưa Phiêu Linh về khách sạn.

Trên đường đi, Trần Vĩ Chí liên tục nhìn chăm chăm Phiêu Linh đang thất thần qua kính chiếu hậu, ánh mắt sắc bén, khó lường khó hiểu.

Trở về phòng trong khách sạn, Phiêu Linh lập tức đi đến bồn tắm lớn, mở van nước.

Dòng nước ấm áp, nhưng đáy lòng Phiêu Linh lại rét lạnh, khiến nàng như đông cứng.

Nước từ từ dâng lên cao, đem cả người cô bao phủ.

Phiêu Linh mở to mắt, thấy chung quanh vô số hơi nước bay lên. Dần dần, nước trở nên hỗn loạn, trở thành một mảng màu đỏ, chậm rãi ngưng tụ thành lưỡng khóa hồng trĩ (Chỗ này ta không dám chắc chắn về nghĩa nên để tạm như thế, chim gì đó chăng? >.<), hồng=“” như=“” máu=“” tươi.=“”>

Phiêu Linh theo dòng nước trôi lên, tóc dài đầy bọt nước.

Cô ghé vào mép bồn tắm thở hổn hển, giọt nước từ tóc chảy xuống, vang lên tiếng tí tách.

Hồi lâu sau, hết thấy mới yên tĩnh.

Phiêu Linh nội tâm cũng dần bình tĩnh, vừa rồi thật như tòa nhà cao tầng đổ sụp xuống, từng bước bị hủy diệt.

Lưỡng khóa hồng trĩ là hình ảnh cô không nguyện nhớ lại nhất, khóa kín sâu trong nội tâm. Nhưng mới vừa rồi, cô nhìn thấy trên cổ tay gầy trơ xương mà Diệp Sinh nắm ấy, rõ ràng chính là lưỡng khóa hồng trĩ, giống y như trong trí nhớ của cô.

Cô như bị sét đánh, sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy trên người lúc nóng lúc lạnh.

Cô vẫn an ủi chính mình, chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi.

Nhưng mà, Văn Thừa Tự, ba chữ này đem cô hoàn toàn đẩy vào vực sâu.

Cô nhớ rõ, chính mình đã từng dùng tay run rẩy vuốt ve qua cái tên này.

Nguyên nhân, 6 năm trước, người đàn ông đó là cha cô.

Phiêu Linh bỗng nhiên hốt hoảng, tất cả chuyện này cùng đứa bé trên máy kia giống nhau, không chỉ là một giấc mộng đáng sợ?

Nhất định là do mình quá mệt mỏi, mới có thể nằm mơ như vậy, Phiêu Linh nhắm mắt lại, tự nói với bản thân, ngủ thật tốt, tỉnh lại sẽ vô sự, mọi chuyện sẽ trở về bình thường.

Diệp Sinh ở bệnh viện đến tận khi thời gian thăm bệnh nhân chấm dứt, vì lo lắng cho Phiêu Linh, anh vội vàng chạy về khách sạn.

Mở cửa phòng tắm ra, thấy Phiêu Linh đang dựa vào bồn tắm, hai mắt nhắm nghiền, giống như mất đi hơi thở.

Trần ngập sợ hãi, Diệp Sinh bước vội lên phía trước: “Phiêu Linh! Phiêu Linh!”

Phiêu Linh mở mắt, nhìn về bối rối của Diệp Sinh, bình tĩnh nói: “Diệp Sinh, em chỉ là đang ngủ, không có việc gì hết.”

Phiêu Linh bỗng thấy mất hết can đảm.

Sự xuất hiện của Diệp Sinh buộc cô phải tin mọi chuyện xảy ra đều là sự thật.

Diệp Sinh thở phào, nhưng khi chạm vào dòng nước lạnh lẽo trong bồn tắm, không khỏi nhú mào.

Anh cầm lấy khăn tắm lớn ôm lấy Phiêu Linh trong bồn tắm, đặt cô nằm trên giường, dặn dò: “Sau này không nên như vậy, rất dễ bị cảm.”

Phiêu Linh trên mặt không lộ vẻ gì, vô cùng thờ ơ.

Thấy thế, Diệp Sinh bỗng tức giận, đề cao giọng nói: “Không cho phép làm như vậy nữa, nghe thấy không hả?”

Phiêu Linh toàn thân run lên.

Diệp Sinh trong mắt lộ tia hối hận, đem Phiêu Linh ôm vào trong lòng, xin lỗi nói: “Anh không nên lớn tiếng với em như vậy... Anh là do sợ hãi, vừa thấy em nằm bất động trong bồn tắm, trái tim như ngừng đập.” Ngữ điệu Diệp Sinh mệt mỏi cùng khảng hoảng: “Phiêu Linh, cha muốn rời đi, nếu em cũng xảy ra chuyện gì, anh sẽ chịu không nổi... Anh thực sự không thể mất đi em.”

Phiêu Linh tựa đầu vào vai Diệp Sinh, mặc cho nước mắt đang trào ra, nhanh chóng chảy xuống khuôn mặt.

Diệp Sinh, em càng không thể mất đi anh.

Phiêu Linh trong lòng không ngừng hét to, đến khản cả giọng.

Phiêu Linh hiểu được, nếu cùng cha Diệp Sinh gặp mặt, chính mình sẽ không ổn. Cho nên cô lựa chọn trốn tránh, lấy lý do muốn về nước.

“Không thể lưu lại vài ngày sao?” Diệp Sinh khẩn cầu, lúc này anh cần nhất là sự an ủi, ủng hộ của Phiêu Linh.

“Thực xin lỗi, việc này không thể chậm lại.” Nhìn đôi mắt thất vọng của Diệp Sinh, Phiêu Linh trong lòng đau xót, nhưng chỉ có thể hạ quyết tâm sắt đá cự tuyệt.

Cô bây giờ, tâm không yên, thậm chí sớm rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy, Phiêu Linh một mình về nước trước.

Rất nhanh cô liền tập trung vào công việc, muốn mượn điều này mê hoặc mình.

Nhưng mỗi đêm về nhà, khi mở cửa thấy bên trong một mảng tối đen, yên tĩnh, như đi vào hầm băng, đơn giản là bởi không có Diệp Sinh.

Nếu Diệp Sinh vĩnh viễn rời xa...

Mỗi lần trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, Phiêu Linh sẽ không chịu nổi cảm giác kinh hoàng, liên tục lắc đầu, muốn đem ý nghĩ đập nát thành cát bụi. Nhưng ý nghĩ ấy cứ như u linh quán sâu trong nội tâm, không hề tản đi.

Phiêu Linh cả đêm không ngủ yên, trong bóng tối cô ngồi ôm lấy đầu gối, tiêu tụy mà thất thần.

Nửa tháng sau, Văn Thừa Tự qua đời.

Phiêu Linh vẫn đang lo sợ về Diệc Sinh thì bỗng Lãng Nguyệt tới.

“Bác mang rượu do các con làm tới.” Lãng Nguyệt đem một lọ rượu nho đặt lên bàn.

Nhìn thấy thành phẩm của mình và Diệc Sinh, Phiêu Linh hồi tưởng lại những tháng ngày ở nước pháp, thậm chí có cảm giác như đã qua mấy đời.

Ngẩn ngủ vài ngày thôi, mà mọi thứ đều đã thay đổi.

Lãng Nguyệt nhìn kỹ Phiêu Linh, không khỏi thờ dài: “Con gầy đi.”

Phiêu Linh không tự giác xoa khuôn mặt gầy yếu của chính mình.

“Con... Có tâm sự gì sao?” Lãng Nguyệt nhìn chăm chú Phiêu Linh, đầy ẩn ý.

“Có thể là gần đây con hơi bận rộn.” Phiêu Linh che dấu cười cười.

“Bận cũng phải bảo trọng thân thể, sức khỏe mới là quan trọng nhất.”

Phiêu Linh vẫn cười cười, không nói gì.

“Bác là lần đầu tiên đến thăm nhà các con.” Lãng Nguyệt ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện trên ngăn tủ có ảnh chụp hai người, liền cầm lên tinh tế xem xét, cười hỏi: “Bức này chụp khi nào?”

“Năm năm trước, khi bọn con vừa mới ở chung một chỗ.” Đó là lần thứ nhất họ chụp ảnh chung, Diệc Sinh khẳng khẳng bày nó ra.

“Đã năm năm.” Lãng Nguyệt thì thào nói, sau đó liếc mắt nhìn Phiêu Linh, muốn nói lại thôi.

Phiêu Linh trong lòng mơ hồ bất an.

Lãng Nguyệt trên mặt hiện lên một tia bi thương, bà vuốt ve hình con trai, khẽ thở dài: “Ngày hôm qua, cha của Diệc Sinh hạ huyết.”

Phiêu Linh trong lòng chợt động, nhưng tận lực làm cho ngữ điệu mình trở nên bình tĩnh: “Diệc Sinh đã nói cho con biết... Thật xin lỗi con không thể đến.”

“Bác hiểu được.” Lãng Nguyệt như có suy nghĩ gì, lặp lại lời nói: “Bác hiểu được.”

Không khí bỗng trở nên trầm mặc.

Phiêu Linh cúi đầu, nghe tiếng bước chân bà đi tới đi lui, rồi ngồi xuống cạnh cô.

Bà dùng giọng điệu ái ngại, nhỏ nhẹ nói: “Phiêu Linh, cách xa Diệc Sinh đi.”

Phiêu Linh không ngẩng đầu, trong lòng có cảm giác kết băng, cái lạnh từng chút thẩm thấu, lan ra toàn thân.

“Bác... Đã biết.”

Lãng Nguyệt áy náy: “Phiêu Linh, mong con tha lỗi cho bác vì đã âm thầm điều tra con.”

“Chuyện này, là thư kí Trần Vĩ Chí nói cho bác biết. Ông ta là thuộc hạ mà Văn Thừa Tự tin tưởng nhất, 6 năm trước, con và cha Diệc Sinh... Cũng là do hấn an bài.”

Lãng Nguyệt chậm rãi, khó khăn kể rõ: “Ngày đó ở sân bay, ông ta thấy con có chút quen mắt, sau lại thấy biểu hiện bất thường của con khi gặp Văn Thừa Tự, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi hoặc, liền tiến hành điều tra. Kết quả...” Lãng Nguyệt dừng lại, vẻ mặt dường như chưa tin tưởng lắm, hỏi Phiêu Linh: “Phiêu Linh, có thật không?”

Phiêu Linh cắn chặt môi dưới, cho đến khi cánh môi nhiễm sắc máu, rốt cuộc nói: “Đó là sự thật.”

Một câu chữ ngắn nhưng dường như khiến Phiêu Linh hao tổn sức lực toàn thân.

Lăng Nguyệt đưa tay đặt lên tay Phiêu Linh, cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn, mềm mại như cây cỏ vô lực lạnh lẽo. Bà không khỏi rầu rĩ, âm giọng nói: “Bác hiểu được, con là vì mẹ mình mà hy sinh chính bản thân. Con không hề sai...” Lăng Nguyệt thở dài: “Nhưng Diệc Sinh lại càng vô tội.”

Nghe vậy, lông mi Phiêu Linh run rẩy.

“Bác hiểu con rất yêu Diệc Sinh cho nên sẽ không nhẫn tâm nhìn nó bị thương tổn.” Lăng Nguyệt ngừng lại một lát, như đang tìm lời để nói tiếp: “Phiêu Linh, nếu nó biết người mình yêu là con cùng cha khác mẹ với mình, nó sẽ rất đau khổ.”

Lăng Nguyệt nói ra những lời này khiến Phiêu Linh cảm thấy kinh hãi thấu xương. Cô ngẩng mạnh đầu, sắc mặt trắng bệch.

Lăng Nguyệt bức bách chính bà phải nhìn thẳng vào cặp mắt đẹp thê lương kia: “Phiêu Linh, chúng ta có thể lựa chọn giấu diếm chuyện này, nhưng các con không có khả năng trở về như trước. Con sẽ cả ngày lo lắng sợ hãi, ám ảnh... Phiêu Linh, như vậy con cũng không hề hạnh phúc.”

Hạnh phúc?

Phiêu Linh nhẹ nhàng nở nụ cười, như tháng 5 cuối cùng của một đóa lan chuông, đẹp lộng lẫy mà khê run rẩy trong gió.

Hạnh phúc, có người dễ dàng chóng vánh liền có thể đạt được, có người trải qua biết bao gian khổ lại chẳng được gì.

Mà hạnh phúc của mình, chỉ là hư vô.

Phiêu Linh bỗng thấy vô cùng đau đớn trong lòng.

Cô biết, theo lời bà, tất cả đều là sự thật.

Kỳ thực, chính mình cũng hiểu rõ, nhưng liên tục trốn tránh.

Mà hôm nay, cũng không thể trốn chạy tiếp nữa.

Lăng Nguyệt trong mắt có lệ: “Phiêu Linh, bác rất muốn nghe con kêu bác một tiếng mẹ. Nhưng, làm vậy chỉ mang cho các con thêm nỗi thống khổ... Hãy cách xa nhau ra đi. Các con còn trẻ, rồi sẽ có người khác bước vào cuộc sống của các con, làm bạn với các con cả đời. Mọi chuyện cũng lùi vào dĩ vãng, nhất nhất yêu một người chỉ còn là hoài niệm. Phiêu Linh, con hiểu không?”

Phiêu Linh chậm rãi đem chiếc nhẫn kim cương tháo xuống, nhẹ vuốt ve dòng chữ bằng tiếng anh được khắc bên trong chiếc nhẫn – Forever.

Phiêu Linh thấy hốc mắt bỗng đau đớn, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Cô hiểu được hay không căn bản không quan trọng.

Tựa như cô không hiểu cha tại sao lại rời đi, không hiểu mẹ tại sao lại thay đổi, không hiểu tại sao mình sống khổ sở như vậy.

Nhưng cuộc sống sẽ dạy cô biết.

Giống như hiện tại, cô đã hiểu mình và Diệc Sinh, vĩnh viễn không hề có mãi mãi.

9. Chương 17 + 18

Mấy ngày sau, Phiêu Linh đang trong giấc mộng ban đêm bỗng có cảm giác bàn tay ai dịu dàng vuốt ve gương mặt mình, mở mắt, đã thấy Diệc Sinh ngồi cạnh chăm chú nhìn.

Nhiều ngày bôn ba cùng chuyện đau lòng khiến anh tiêu tụy rất nhiều, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Phiêu Linh trong lòng thương xót, nhìn không được đưa tay ôm hai má gầy yếu của Diệc Sinh, hỏi anh: “Có khỏe không?”

Diệc Sinh nằm xuống, gối đầu lên bụng Phiêu Linh, ôm chặt lấy cô, như đứa trẻ mệt nhọc, nhẹ nói: “Phiêu Linh, hứa với anh, không bao giờ rời xa.”

Nghe vậy, Phiêu Linh chỉ thấy thống khổ, như vạn tiễn xuyên tâm. (Tiễn: Mũi tên.)

“Phiêu Linh, ngày mai chúng ta kết hôn nhé.” Diệc Sinh không chú ý tới vẻ khác thường của Phiêu Linh, từ từ nhắm hai mắt, tiếp tục nói: “Sau đó, lập tức đi nước Pháp, đến ở trong biệt thự kia, em nhớ không, nơi đó có quần ảnh thảo mà em thích. Gần đấy còn có chiếc hồ lớn. Anh sẽ mua thuyền, xé chiều mỗi ngày chúng ta có thể ngồi trên boong cầu cá, ngắm cảnh hoàng hôn. Nơi ấy hồ nước thật lặng, trời cao thật xanh... Phiêu Linh, em đang khóc sao?”

“Không có, em đang hạnh phúc... Diệc Sinh, anh nói tiếp đi.”

“Em biết không, nơi đó mùa đông cực rét lạnh, nhưng không cần lo lắng, anh sẽ đốt lò sưởi treo trên tường, em sẽ không lạnh nữa. Rồi anh từ từ kể cho em nghe chuyện trước đây của anh, còn nhiều chuyện em chưa biết lắm...”

Thanh âm nhỏ dần, Diệc Sinh đã ngủ, anh không thấy Phiêu Linh tươi cười mà nước mắt chảy tràn khóe môi.

Phiêu Linh sẽ nhớ rõ từng có một người đàn ông nằm trong lòng mình, nhắm đôi mắt sáng trong lại, ôn nhu thâm tình nói muốn dẫn cô đến nơi yên vui. Ở đó, cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc.

Phiêu Linh tin tưởng mỗi câu chữ, lời nói của người ấy.

Chính là, người ở bên anh,

Không phải Lâm Phiêu Linh.

Lần thứ hai nhìn thấy Phiêu Linh, Vũ Dã nhẹ chau hai đầu mày: “Cô gần đây rất gầy, xảy ra chuyện gì sao?”

Phiêu Linh không khỏi cười khổ, cơ thể thực dễ dàng tiết lộ chủ nhân chúng đang gặp chuyện buồn.

“Còn 3 tháng, hợp đồng đến thời hạn.” Vũ Dã nhìn cô: “Cô vẫn giữ lựa chọn của mình?”

Phiêu Linh chậm rãi lắc đầu: “Không, tôi nguyện ý cùng công ty tiếp tục.”

Vũ Dã thần sắc thả lỏng: “Tôi biết cô luôn có quyết định chính xác.”

“Nhưng trước đó, tôi nghĩ muốn nhờ anh giúp một chuyện.”

“Là?”

Phiêu Linh nhìn thẳng Vũ Dã, bình tĩnh nói: “Tạo tin đồn chúng ta có quan hệ tình cảm.”

Khóe mắt Vũ Dã nhếch lên một chút: “Bởi vì Diệc Sinh?”

Phiêu Linh gật đầu.

Biểu tình trên mặt Phiêu Linh vẫn tĩnh như nước nhưng Vũ Dã lại thấy sâu trong ánh mắt cô một tia bi thương không thể nói rõ.

“Được, tôi đồng ý.” Lời nói của Vũ Dã như có ẩn ý bên trong, trên mặt tràn đầy ôn nhu.

Vũ Dã tướng mạo tuấn tú, phong lưu nhiều tiền, từng cùng rất nhiều nữ minh tinh kết giao.

Phiêu Linh tuy là diễn viên tốt nhưng làm việc khiêm tốn, luôn cùng đồng nghiệp nam giữ khoảng cách, không bao giờ lén lút gặp mặt, bởi vậy vào nghề 5 năm mà những tai tiếng cực kỳ ít ỏi.

Cho nên khi hai người có tin đồn tình cảm thì không nói người xem, ngay cả phóng viên cũng cực kỳ nghi ngờ.

Nhưng từ đó đến nay, giới truyền thông thường xuyên chụp được ảnh họ cùng nhau gặp mặt, hơn nữa trong công việc Phiêu Linh luôn ở bên Vũ Dã, một tác không rời. Các tạp chí, tờ báo lớn mỗi ngày đều đăng ảnh chụp cử chỉ thân mật của hai người, văn hay ảnh tốt, sinh động như thật, nhất thời tin đồn tình cảm trở nên vô cùng huyền ảo.

Diệp Sinh sâu trong tâm hồn đối với Vũ Dã có cảm giác giác kiêu kỳ không nói lên lời, người đàn ông kia ánh mắt thâm sâu khó đoán, làm cho người ta nhìn không ra. Hơn nữa Diệp Sinh có cảm giác thái độ anh ta đối với Phiêu Linh không bình thường. Phiêu Linh gần đây lại đối với anh lãnh đạm, trong lòng không khỏi khúc mắc, nhưng anh luôn tin tưởng Phiêu Linh, nghĩ rằng do hoàn cảnh công việc của cô. đến khi Phiêu Linh đưa ra ý kiến kết hôn chậm lại, Diệp Sinh trầm giọng, hỏi: “Vì điều gì?”

“Em đã đáp ứng cùng công ty của Vũ Dã tiếp tục hợp đồng.” Phiêu Linh cúi đầu thu thập hành lý vào vali, sắp tới cô sẽ đi Tây Tạng để quay bộ phim mới. Ngẫm lại kia vốn là nơi cô muốn cùng Diệp Sinh hưởng tuần trăng mật,, không khỏi buồn bã.

“Vũ Dã?” Diệp Sinh hừ lạnh một tiếng: “Bởi vì hắn?”

Phiêu Linh giữ im lặng, tiếp tục sửa sang đồ đạc hành lý, lại đem đồ xếp gọn trong vali lộn xộn lên, giống như nỗi lòng đang hỗn độn của chính cô.

“Anh không hiểu.” Diệp Sinh đóng nắp vali lại, nắm tay Phiêu Linh: “Ở nước Pháp chúng ta vẫn còn vui vẻ bên nhau, Phiêu Linh, chưa đến mấy ngày, vì sao thay đổi nhiều như thế?”

Nhìn thần sắc ngơ ngẩn của Diệp Sinh, tim cô như bị đao cắt.

Diệp Sinh hỏi cô, ép cô phải nói ra nguyên nhân.

Nhưng Phiêu Linh quyết không nói cho anh biết.

Bởi vì anh không biết, lại là điều hạnh phúc.

Phiêu Linh cũng tình nguyện không biết chân tướng.

Nếu như vậy, cô cùng Diệp Sinh, vĩnh viễn không cần rời xa nhau.

Nghĩ đến đây, Phiêu Linh thở sâu, sớm có lý do thoái thác: “Đến ngày kết hôn, em cũng chẳng thể vui vẻ.”

“Cái gì?” Diệp Sinh không tin.

“Vì em phát hiện đó không phải cuộc sống em muốn, em đã quen ánh đèn sáng rực rỡ, trang phục lộng lẫy, được ánh mắt mọi người dõi theo. Mà nơi này, quá mức im ắng, nghĩ tới cuộc đời về sau sẽ phải sống nặng nề như thế, em cảm thấy ngạt thở, em thấy hối hận...” Phiêu Linh hạ mi mắt xuống, nhận thấy Diệp Sinh nắm chặt cổ tay mình hơn trước, trong mắt hiện vẻ đau đớn, cô dùng toàn lực kiềm chế nước mắt, chậm rãi nói: “Em thực hối hận khi nhận lời cầu hôn của anh.”

“Lúc ấy em rõ ràng rất vui vẻ.” Diệp Sinh vẫn không muốn tin những điều vừa nghe.

“Chẳng qua là diễn trò... Anh đã quên em là diễn viên sao? Thấy anh làm nhiều việc cho em như vậy, em chỉ không muốn làm anh thất vọng.”

“Chính là... Không muốn làm anh thất vọng?” Trên mặt Diệp Sinh hiện lên bi thương.

“Kỳ thật em luôn rơi vào khủng hoảng. Anh có biết vòng tranh đấu lẫn lộn mà lại rất mạnh kia không? Anh xem trí nhớ con người thật không tốt, để nhớ kỹ một số người, buộc phải quên đi những người khác. Nếu em lui về, rất nhanh sẽ bị người ta quên mất... Cha anh xảy ra sự cố, em biết anh hy vọng em có thể ở bên anh, nhưng bộ phim này vô cùng quan trọng, nếu em không nhận, bọn họ lập tức tìm người mới, em không muốn người khác cướp đi thành công đáng lẽ ra phải thuộc về mình... Vũ Dã nói đúng, em còn trẻ, không nên sớm lập gia đình, việc sống chỉ vì chồng vì con, em không làm được.”

“Không, em không phải là người như thế.” Diệp Sinh mờ mịt lắc đầu, nghi hoặc.

Phiêu Linh đứng dậy đi về phía cửa sổ, nói từng câu từng chữ: “Em cũng chẳng nghĩ mình là người như vậy, nên mới đáp ứng lời cầu hôn của anh. Xem ra ngay cả em cũng chưa hiểu rõ bản thân mình, huống chi là anh. Anh cũng biết, em không giống anh, ngay từ nhỏ đã có hoàn cảnh rất tốt, hết thấy mọi việc đều dễ

như trở bàn tay. Để đạt đến địa vị hôm nay, em cực kỳ vất vả, mà bây giờ lui về thì rất lâu sau mới có thể leo lên được vị trí như hiện tại, cho nên em không thể buông tay! ... Diệc Sinh, thật xin lỗi.”

Phiêu Linh quay đầu, thấy Diệc Sinh ngơ ngác nhìn mình, như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

Môi của cô nhếch lên thành tia cười đau khổ.

Diệc Sinh, anh hãy coi như mình đã sai, yêu nhầm người rồi đi.

Mà bọn họ, quả thật đã sai lầm khi yêu nhau.

Vụ tin đồn tình cảm truyền ra, chẳng bao lâu sau, phóng viên tập trung sức lực, luôn truy tìm tung tích Phiêu Linh.

Hôm nay, cô vừa từ siêu thị đi ra, liền bị một đám phóng viên vây quanh, làm thế nào cũng không thoát ra nổi.

Đang lúc bất hạnh chẳng thể thoát thân, bỗng một chiếc xe dừng trước mặt đám đông, có người mở cửa xe, hướng Phiêu Linh hét: “Lên xe!”

Phiêu Linh không kịp nghĩ nhiều, chui vào trong xe, xe thể thao lập tức khởi động, kêu ngạo rời đi.

Xác định đã bỏ qua được đám phóng viên kia, Phiêu Linh tĩnh tâm lại, nhìn về phía lái xe, nhất thời ngây người: “A Tiêu?”

Hai người từ khi chia tay sau buổi gặp không vui ấy, đã lâu không liên lạc với nhau, giờ đột nhiên gặp mặt, Phiêu Linh có chút bất ngờ.

“Như thế nào lại không cẩn thận để bọn họ bắt gặp?” A Tiêu hỏi.

Phiêu Linh cười khổ: “Đi mua mấy thứ đồ, ai ngờ liền bị theo dõi... Cậu sao ở đây thế?”

“Mình vừa đi qua, thấy cậu gặp nạn nên làm anh hùng cứu mỹ nhân thôi.”

Phiêu Linh cười cười, nhất thời không biết nói gì. Cô cảm thấy A Tiêu trở nên miễn cảm đa nghi, sợ một câu không hợp, hai người lại trở nên không vui.

Có lẽ ở trong mắt A Tiêu, cô cũng đã thay đổi.

“Thật ra, gần đây mình luôn muốn tìm cậu.” A Tiêu liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn Phiêu Linh.

“Có chuyện gì ư?”

A Tiêu hơi trầm ngâm: “Đến quán bar rồi nói đi.”

Hai người tới quán bar, chậm rãi tìm vị trí ngồi xuống.

“Nghe nói quán bar làm ăn tốt lên rất nhiều.”

“Tạm được. Cảnh Vân giới thiệu với không ít bằng hữu, khiến nơi này thay đổi.”

Phiêu Linh biết tính tình A Tiêu, liền hỏi tiếp: “Hắn đối với cậu ra sao?”

Trong mắt A Tiêu nổi lên ý tứ cảnh giác: “Cậu có ý gì?”

Phiêu Linh thở dài: “Mình chỉ muốn chứng thực lời nói của cậu về hắn, thật xin lỗi, mình không nên tùy tiện phê bình anh ta.”

Ánh mắt A Tiêu chậm rãi dịu đi: “Cậu không phản đối.”

Phiêu Linh âm giọng đáp: “Cậu thấy vui là được rồi.”

Hai người bọn họ có lâu dài hay không, chẳng ai có thể đoán trước được, giống như mình cùng Diệc Sinh, nghĩ đến một đời bên nhau, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nghĩ đến.

Có lẽ A Tiêu cùng hắn không coi trọng chuyện này, biết đâu lại thành công?”

“Mình nên xin lỗi cậu mới đúng. Lần trước tâm tình không tốt liền nổi nóng với cậu.” A Tiêu có chút thẹn thùng đỏ mặt, đưa tay chơi đùa dây chuyền trên cổ, đột nhiên hỏi: “Nghe nói cậu cùng bạn không được tốt lắm?”

Phiêu Linh hai tay cầm cốc nước đá, chốc lát bàn tay trở nên cứng ngắc, sau đó là lạnh đến thấu xương. Nhưng cô như trước ngoan cố, kiên cường không buông, như muốn đem chút nhiệt lượng ở bàn tay ủ ấm cảm giác rét lạnh bên trong: “Chúng mình đã kết thúc.”

“Vì Vũ Dã sao? Báo chí gần đây luôn đăng vụ tin đồn tình cảm của cậu.”

Phiêu Linh thấy trong lồng ngực một cảm xúc khó kìm nén, cô nhắm mắt lại, quyết định nói sự thật cho A Tiêu nghe, dù sao khoảng thời gian trước đây A Tiêu cũng đã cùng cô vượt qua, nhất định có thể hiểu được.

“Diệc Sinh...”

“Thì ra là ở đây, hại anh tìm một phen.” Người đàn ông đi đến bên cạnh A Tiêu, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

“Xảy ra chuyện gì?” A Tiêu nhướn mày.

“Chúng ta đã 72 giờ không gặp nhau, chẳng phải việc lớn sao?” Hấn cợt nhả.

“Ban ngày ban mặt mà không đứng đắn.” A Tiêu sáng giọng.

Phiêu Linh hốt hoảng, cảm thấy có chút quen thuộc, nhìn tình huống trước mắt liền kịp phản ứng người này nhất định là Hạ Cảnh Vân.

Hạ Cảnh Vân cũng đã nhìn thấy Phiêu Linh, trong mắt chợt lóe ánh sáng: “Đây không phải Phiêu Linh sao? Thế nào lại đại giá nơi này?”

“Phiêu Linh là bạn từ nhỏ của em.” A Tiêu giải thích.

“Bảo bối, mặt mũi em cũng không nhỏ.” Hạ Cảnh Vân mắt sáng lên nhìn Phiêu Linh, tay không ngừng vuốt ve đầu vai A Tiêu.

Động tác kia rất quen thuộc, Phiêu Linh bỗng nhớ lại lần gặp Hạ Cảnh Vân, hấn cũng đặt tay lên vai mình, nhẹ nhàng xoa bóp, cảm giác da thịt chạm vào nhau khiến cô vô cùng khó chịu.

Công ty chuẩn bị nghi thức ký hợp đồng với Phiêu Linh rất long trọng.

Hội trường đầy hoa, cây cảnh trang trí, giới truyền thông cũng đến đông đảo.

Phiêu Linh ở trên đài, mặt mày tươi cười đối diện cameras, vô số ánh sáng chiếu vào cô, đôi mắt cô mơ hồ lấp lánh lệ quang.

Phóng viên như cũ quan tâm nhất là tin đồn tình cảm của cô và Vũ Dã, họ tranh nhau đặt câu hỏi: “Phiêu Linh, cô vì Vũ Dã nên mới tiếp tục ở lại công ty?”

“Nghe nói lần này Vũ Dã sẽ cùng đoàn làm phim đi Tây Tạng, nguyên nhân bởi cô sao?”

“Cô đã cùng bạn trai chia tay, chuyển sang hẹn hò cùng Vũ Dã?”

Phiêu Linh không nói lời nào, vẫn duy trì tươi cười như ban đầu, độ cong khóe miệng chẳng hề thay đổi, cô chỉ liên tục uống Champagne.

Không biết do ánh đèn hay do rượu mà cô bỗng có chút choáng váng đầu, tiếng động lớn chung quanh như dần dần đi xa, ong ong mênh mông, biến thành thứ âm thanh vang vọng.

Phiêu Linh nghi hoặc lắc đầu, không rõ vì sao mình ở nơi này, bây giờ chẳng phải là nên ở cùng một nơi với Diệc Sinh ư? Nơi đó có quân ảnh thảo trong vườn hoa, có lò sưởi ấm áp treo trên tường?

Nhưng hiện tại, cô đang làm gì ở đây?

Vũ Dã luôn đưa mắt chăm chú nhìn Phiêu Linh, thấy thân hình cô khẽ chao đảo liền nhanh chóng đi ra phía trước đỡ lấy cánh tay cô, hướng phóng viên cười nói: “Các vị, sáng sớm ngày mai Phiêu Linh còn phải đi Tây Tạng nên cần nghỉ ngơi tốt, thứ lỗi không tiếp được.”

Nói xong bèn dẫn Phiêu Linh đi.

Phóng viên vốn định tiến đến nhưng bị bảo vệ ngăn lại, đành từ bỏ.

Ngồi trên xe, Phiêu Linh thu lại vẻ tươi cười, thất thần nhìn ngoài cửa sổ, đèn đuốc sánh trưng như ban ngày, thành phố dường như vĩnh viễn không mệt mỏi.

Xe trên đường cao tốc đi vượt qua, từng ánh đèn neon chiếu rọi qua lớp kính thủy tinh, tạo thành một mảng ánh sáng tràn ngập màu sắc, hắt lên mặt Phiêu Linh.

Phiêu Linh cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, đúng rồi, năm đó cô đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất, đêm hôm ấy cô uống say, Vũ Dã đã đưa cô về nhà.

Cũng đêm hôm ấy Diệc Sinh công cô trên lưng, chạy lên tầng. Thậm chí cô còn nhớ rõ tiếng gió vù vù bên tai, trái tim nhảy liên hồi như nhịp trống, cô còn khoác chiếc áo mang hơi thở tươi mát của anh, hết thấy ký ức đều mới mẻ.

Mỗi giây phút vui vẻ trôi qua, đến nay nhớ lại chỉ thấy thống khổ.

Cô dứt khoát cắt đứt quan hệ với Diệc Sinh, vì cô và anh cùng chung huyết thống, nên mỗi đao cắt xuống Phiêu Linh đều cảm giác như cắt gân rút xương, vô cùng đau đớn.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tờ khăn giấy.

Phiêu Linh hơi kinh ngạc nhìn về phía Vũ Dã, vừa quay đầu, một giọt nước mắt rơi trên cánh tay cô, lạnh lạnh, Phiêu Linh mới phát hiện mình đang khóc.

Phiêu Linh không nhận khăn giấy, lặng lẽ lấy tay lau nước mắt.

Vũ Dã trầm mặc lái xe, luôn nhìn thẳng phía trước nhưng nét mặt lại hiện ra vẻ lo lắng.

Tuy rằng chỉ ghé qua một lần nhưng Vũ Dã nhớ rõ ràng địa chỉ, rất nhanh đưa Phiêu Linh về nhà.

Vũ Dã mở cửa xe chuẩn bị đỡ Phiêu Linh, đã có người nhanh chân đến trước.

Chỉ thấy một người đàn ông tuấn tú đứng ở trước mặt, vòng tay ôm lấy eo Phiêu Linh, trong mắt có lửa giận cùng địch ý.

Vũ Dã nhận ra đó là bạn trai Phiêu Linh, lập tức hạ quyết tâm không né tránh, cùng hắn đối diện.

Diệc Sinh mở miệng: “Cảm ơn đã đưa cô ấy về.”

“Tôi rất thích việc này.” Vũ Dã dương dương tự đắc, có chút khiêu khích: “Cho nên, không cần cảm ơn.”

Diệc Sinh không hiểu, lập tức đưa Phiêu Linh về nhà, thấy người cô đầy mùi rượu, liền giúp cô cởi bỏ cúc áo, chuẩn bị tắm rửa.

Ai ngờ Phiêu Linh đẩy anh ra, hét lớn: “Đừng đụng vào em!”

Sắc mặt Diệc Sinh trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: “Chỉ Vũ Dã mới có tư cách đụng vào em sao?”

Phiêu Linh cúi thấp đầu, giữ im lặng.

Diệc Sinh nhẹ nói: “Phiêu Linh, có phải anh làm sai điều gì không?”

Phiêu Linh vẫn cúi thấp đầu, lâu sau, một giọt nước mắt rơi xuống, phát ra tiếng động nặng nề.

“Diệc Sinh, chúng ta chia tay đi.”

Nét mặt Diệc Sinh thay đổi, cảm thấy lạnh thấu xương, anh cứng nhắc nhìn Phiêu Linh.

“Diệc Sinh, chúng ta chia tay đi.” Phiêu Linh lặp lại.

Diệc Sinh thở sâu, cưỡng chế vẻ mặt kinh ngạc, trầm giọng: “Đêm nay anh ngủ phòng khách.”

Nói xong liền đi ra ngoài, tới cửa bỗng dừng lại: “Phiêu Linh, chúng ta... Chỉ là cần chút thời gian nữa.”

Diệc Sinh ở phòng khách trần trọc, đến nửa đêm mới ngủ.

Cửa phòng lẳng lặng mở ra, Phiêu Linh nhẹ nhàng đi đến trước giường, thấy Diệc Sinh đang ngủ say. Trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng, lông mày anh khẽ nhíu lên, lông mi thật dài đổ bóng trên khuôn mặt, như mang vẻ trách cứ cô rũ bỏ lời hứa hẹn của hai người.

Nhưng Phiêu Linh biết, anh ấy vĩnh viễn không hận cô.

Bởi vì trong lòng Diệc Sinh, Lâm Phiêu Linh luôn hoàn hảo.

Cho nên, cô sẽ không nói ra chân tướng.

Như vậy, đối với Diệc Sinh, Lâm Phiêu Linh luôn là ký ức đẹp mà ưu thương, còn hơn là phải chấp nhận sự thật đang tồn tại.

Phiêu Linh đưa tay vuốt ve gương mặt anh, từ lông mày dày rậm, chiếc mũi thanh tú, đến đôi môi ôn nhu đã hôn cô vô số lần.

Mềm nhẹ, thông thả, lưu luyến, như muốn dùng bàn tay khắc khuôn mặt Diệc Sinh vào trí nhớ.

Tây Tạng tràn đầy thần bí, đẹp vô cùng. Nơi đây bầu trời xanh thăm thẳm, trong veo, nhìn lâu làm người ta sinh ra cảm giác đau lòng.

Đến đây đã một tuần, Diệc Sinh vô số lần gọi điện thoại, nhưng Phiêu Linh không nghe.

Cô sợ phải nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, sẽ khiến cô xúc động, liều lĩnh mà quay về, nhưng làm như vậy chỉ phá hủy mối quan hệ còn sót lại của bọn họ.

Đêm khuya, những giấc mơ khiến cô muốn tin tất cả mọi chuyện đều là mộng, nhưng đáng tiếc là không thể.

Đôi lúc Phiêu Linh thấy bi thương cùng châm chọc, ở thế giới này, những gì cô có là Diệc Sinh, những gì cô phải trốn tránh, cũng là Diệc Sinh.

Hôm nay, sau khi đoàn làm phim kết thúc công việc, Phiêu Linh bèn đi thăm chùa.

Trên quảng trường, đông đảo các tín đồ thành kính dâng đồ lễ trên đầu, quỳ trên sàn đá bóng loáng, có lẽ lúc này, tâm bọn họ cũng trong như gương sáng.

Trong chùa yên tĩnh, hương khói lượn lờ, âm thanh Phật giáo tràn ngập, một tầng y thân mặc màu đỏ đang ngồi tụng kinh, không khí vô cùng trang nghiêm.

Phiêu Linh bước vào, rồi chậm rãi quỳ xuống thắp. Ánh nắng ở mái hiên chiếu vào đá trên đường, lấp lánh sáng.

Phiêu Linh nhớ rõ từng cùng Diệc Sinh ước định đến đây, nhưng giờ đã không thể như mong muốn.

Cô chậm rãi gieo đồng tiền trên đĩa.

Phiêu Linh nhắm mắt, như đang cảm nhận bàn tay ấm áp của Diệc Sinh.

Rồi sẽ có một ngày anh đến nơi này, dấu vân tay của hai người sẽ gặp nhau.

Nhìn sắc trời tối dần, Phiêu Linh liền đi ra khỏi chùa, bất giác đưa tay xoa ngực.

Chiếc nhẫn Diệc Sinh tặng cô, kiếp này cô không có tư cách đeo, vì thế cô lồng nó vào một chiếc dây chuyền tinh xảo đeo trên cổ, gần với trái tim.

Nhưng mà vừa chạm, trên cổ trống không, trong lòng Phiêu Linh trầm xuống, nhanh chóng đi tìm.

Dọc đường đi quan sát kỹ nhưng cô vẫn không tìm thấy.

Phiêu Linh ảm đạm, ngay cả nhớ lại rơi khi nào cũng không ra.

Hoặc là ý Phật, tự nói với cô rằng không nên lưu giữ kỷ niệm này nữa.

Phiêu Linh ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ.

“Xin hỏi, đây có phải đồ của cô không?” Giọng nói vang lên từ đằng sau, ôn hòa như ánh mặt trời.

Phiêu Linh quay đầu, thấy trên bàn tay người nọ là chiếc nhẫn kim cương đang lấp lánh. Phiêu Linh vội vàng đón nhận, khi chạm vào lòng bàn tay kia, cô cảm giác rất thoải mái.

“Tôi nhặt được trên đường, là một chiếc vòng trang sức bị đứt.”

“Cảm ơn, tôi đang tìm nó.” Phiêu Linh ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước, ánh mắt cảm kích.

“Người khác tặng cô sao? Nhất định phải giữ gìn cho tốt.” Người nọ giải thích: “Vì một khi bị mất 3 lần, duyên phận của cô cùng người tặng sẽ bị chặt đứt.”

Phiêu Linh giật mình, ngơ ngác đứng yên.

Đến khi phục hồi tinh thần mới phát hiện người kia đã đi mất.

Đoàn làm phim thuê nhà trọ bốn tầng, để diễn viên cùng ekip ở lại.

Phiêu Linh đứng trên ban công, buổi tối nhiệt độ hạ, gió lạnh buốt nhưng cô không hề hay biết, thất thần nhìn chiếc nhẫn bị mất vừa tìm lại được.

Cô đã đổi sợi dây chuyền, bảo đảm sẽ không bị đứt nữa.

“Một khi bị mất 3 lần, duyên phận của cô cùng người tặng sẽ bị chặt đứt.”

Phiêu Linh luôn hồi tưởng đến lời nói của người đàn ông kia.

Biết rõ mình cùng Diệc Sinh là không thể nhưng đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Duyên phận bị cắt đứt, tức là vĩnh viễn xa rời, chân trời góc biển, không hề gặp lại, cô không muốn như vậy.

Dù biết gặp lại, sẽ chỉ càng thêm đau đớn.

Phiêu Linh cười khổ.

“Đứng đây đón gió lạnh sao?” Vũ Dã đi ra.

Phiêu Linh nhanh chóng giấu chiếc nhẫn vào lòng, chiếc nhẫn giờ đã trở nên rất lạnh, chạm vào da thịt càng khiến cô thêm rét.

Vũ Dã làm bộ như không thấy, dặn dò: “Có mấy diễn viên vừa ngã bệnh, cô nên cẩn thận.”

“Không có việc gì.” Phiêu Linh kéo khóa áo: “Từ nhỏ đến lớn tôi rất ít bị ốm.”

Trải qua lần sốt tới 38 độ nhưng đến rót nước cũng phải tự mình làm, cô nào dám sinh bệnh nữa.

Không người quan tâm, vậy cô yếu đuối cho ai xem đây?

Thấy Vũ Dã nhìn mình thật sâu, Phiêu Linh cười hỏi: “Anh không tin?”

Vũ Dã lắc đầu: “Tôi biết cô là người mạnh mẽ.”

Lúc mới gặp mặt, Vũ Dã từng bị vẻ ngoài của cô lừa gạt, từng nghĩ cô là người con gái nhu nhược. Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, thấy cô diễn bị thương cũng chẳng hề rơi lệ, gian khổ cũng không lên tiếng oán thán, Vũ Dã phát hiện mình đã quá coi thường Phiêu Linh.

Phiêu Linh xoa cánh tay đã cứng nhắc, nhẹ nói: “Cảm ơn đã giúp tôi.”

“Nếu về vụ tin đồn tình cảm thì không cần, bởi vì...” Vũ Dã đi đến bên người Phiêu Linh, một tay dựa trên lan can, nghiêng người nhìn cô, trong mắt có chút ôn nhu: “Tôi cam tâm tình nguyện.”

Phiêu Linh ý thức được trong giọng nói Vũ Dã có ẩn ý, hơi kinh ngạc. Vũ Dã đối với cô mà nói, vừa là người lãnh đạo vừa giống như thầy giáo dạy cô cách giao tiếp. Cô chưa hề nghĩ đến một ngày nào đó anh sẽ lấy thân phận này mà xuất hiện.

Nhưng rất nhanh, cô trở lại vẻ tĩnh lặng, trái tim cô dường như đã đóng băng, rất khó tạo ra gợn sóng lần nữa.

Vũ Dã tới gần cô hơn, trên người anh thoảng hoặc hương xì gà, ánh mắt anh sáng ngời: “Phiêu Linh, trên thế giới người đàn ông thích hợp với cô không phải chỉ có một.”

Phiêu Linh khẽ cười.

Người nàng cần, chỉ là Diệc Sinh mà thôi.

Vũ Dã lơ đãng nhìn xuống dưới tầng, ánh mắt nheo lại, sau đó liền kéo Phiêu Linh ôm vào lòng, cố gắng hôn cô.

Phiêu Linh cả kinh, dùng sức đẩy ra: “Anh...”

“Hắn đang ở dưới nhìn chúng ta.” Vũ Dã trầm giọng: “Nếu cô muốn mau chóng kết thúc mọi chuyện thì đừng động đây.”

Phiêu Linh như bị sét đánh, cô hiểu được, “hắn” trong lời Vũ Dã chính là Diệc Sinh.

Phiêu Linh không rõ lắm vì sao Diệc Sinh ở chỗ này nhưng cô biết đây là một cách hữu hiệu để anh ấy chết tâm mà từ bỏ.

Cô liệu mình áp chế ý nghĩ muốn đẩy Vũ Dã ra khỏi đầu, bắt buộc mình đứng nguyên, chờ Vũ Dã tới gần.

Hồi lâu, gió lạnh thổi tới, Phiêu Linh cảm giác hai má lạnh lẽo.

Vũ Dã giúp cô lau đi nước mắt, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Lần sau không cho phép em hôn người đàn ông khác khi đang khóc.”

Phiêu Linh nhắm mắt làm ngơ, dùng toàn lực chậm rãi quay đầu lại.

Cô thấy có một bóng dáng cô độc đứng trong tuyết, đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn mình.

10. Chương 19 + 20

Phiêu Linh xuống tầng, từng bước một đến chỗ Diệc Sinh.

Đoạn đường rất ngắn, nhưng cô lại đi thật lâu mới tới.

Cuối cùng, đứng trước mặt Diệc Sinh.

Diệc Sinh đứng trong gió, khăn quàng trên cổ theo gió tung bay, làm cho dáng người có vẻ cao gầy cô đơn.

Anh nhẹ nói: “Phiêu Linh, bất luận em nói gì anh đều tin tưởng.”

Giọng nói mang theo ngữ khí khẩn cầu, van nài.

Diệc Sinh trầm nghĩ nghe cô nói nguyên nhân, dù là lý do gì anh đều chấp nhận, chỉ cần Phiêu Linh chịu vì anh mà giải thích.

Phiêu Linh ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt kỳ vọng kia, ở trong đó còn mang theo cả sự yếu ớt khiến người khác không nỡ chạm vào.

“Diệc Sinh, tất cả đều là giả, em luôn luôn yêu anh.”

Phiêu Linh muốn nói như vậy, muốn nhào vào lòng Diệc Sinh, muốn cùng anh đi đến những nơi xa.

Nhưng cô lại chỉ có thể thở sâu, giọng khàn khàn: “Diệc Sinh, rất xin lỗi, em đã cùng Vũ Dã... Ở một chỗ.”

“Vì sao?” Diệc Sinh nắm chặt tay Phiêu Linh, trong mắt tràn đầy bi phẫn.

“Anh ấy có khả năng trợ giúp em.” Phiêu Linh máy móc nói.

“Em xem sự nghiệp quan trọng như vậy!” Thanh âm Diệc Sinh chua xót.

“Thành công của em so với cái gì cũng đều quan trọng nhất. Em trăm cay nghìn đắng sống đến bây giờ là bởi muốn không ngừng được đứng trên cao.”

“Chính em đã nói yêu anh.”

“Đó chỉ là cảm kích, dù sao anh cũng đã cùng em vượt qua những tháng ngày gian khổ.” Phiêu Linh bình tĩnh nghe mình nói ra những lời xa lạ, mặt không chút biểu cảm.

Gió lạnh thấu xương, quét đến mặt đau nhức, Diệc Sinh đưa khăn che hai mắt.

“Phiêu Linh, anh ta có thể mang lại cho em thật nhiều hạnh phúc?”

“Phải.” Phiêu Linh cứng ngắt gật đầu.

“... Phiêu Linh, anh từng thề ở trong lòng, sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của em.” Gió yên lặng trở lại, Diệc Sinh bỏ khăn xuống, Phiêu Linh thấy trong mắt anh sự can đảm và bình tĩnh: “Anh đồng ý với em, chúng ta chia tay.”

“Nơi này chúng ta từng ước định sẽ cùng nhau hưởng tuần trăng mật, đáng tiếc... Lại chia tay ở đây.” Khuôn mặt tái nhợt của Diệc Sinh hiện lên một tia bi thương, anh bước lên phía trước, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán Phiêu Linh: “Phiêu Linh... Anh yêu em.”

Diệc Sinh đi rồi.

Phiêu Linh vẫn đứng trong tuyết, nhìn bóng lưng tịch liêu càng lúc càng rời xa, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt.

Cô hao tổn hết toàn lực đem người mình yêu rời xa.

Phiêu Linh cảm thấy trái tim như vỡ ra, đau đến không thở nổi.

Cô dùng sức cắn môi đến bật máu nhưng cô không hề để ý, có lẽ nỗi đau trong lòng đã lấn át toàn bộ.

Chất lỏng đỏ sẫm lan tràn khoang miệng, theo khóe môi rơi xuống nền tuyết.

Màu đỏ loang lổ trên tuyết trắng trong suốt.

Thê lương tới cực điểm.

Kết thúc chuyển quay phim, Phiêu Linh về nhà, Diệc Sinh cùng những gì liên quan đến anh đều biến mất, tựa như anh chưa từng xuất hiện vậy.

Tiếp theo, Phiêu Linh quyết định rời xa ngôi nhà này, nguyên nhân giống Diệc Sinh.

Nhớ lại những lúc bên nhau, dù ngọt ngào hay thống khổ cũng đều khiến họ khó có thể thừa nhận hiện tại đã chia tay.

Rất nhanh sau , Phiêu Linh liền thấy trên báo tin tức nói cô và Vũ Dã đã ở cùng một nơi.

Người bên cạnh đều không để ý giải thích, nhìn Tiểu Phong, bác Trần khuyên nhủ: “Người trẻ tuổi xúc động là bình thường, nhiều năm như vậy tình cảm sao có thể nói cắt đứt thì cắt đây?”

Joe cũng trách cứ cô: “Diệc Sinh rốt cuộc có điểm nào không bằng Vũ Dã kia? Một khi đã như vậy vì sao lúc trước còn nhận lời kết hôn, để Diệc Sinh thêm đau khổ?”

Phiêu Linh không biện giải, cũng chẳng có cách nào mà giải thích, thản nhiên hỏi: “Diệc Sinh có khỏe không?”

“Cô cho là khỏe?” Joe liếc mắt nhìn cô dò xét một cái nhưng thấy sắc mặt cô tái nhợt, không đành lòng nên giọng nói liền dịu nhẹ hơn: “Diệc Sinh đang vui đầu vào đồng công việc cao ngất tận trời xanh, có lẽ là muốn dùng công việc tự thôi miên chính mình.”

Phiêu Linh không hề đáp lại, ánh mắt ảm đạm, dường như ánh sáng từ ngọn đèn cũng không thể làm đôi mắt ấy sáng lên.

Joe thở dài liên tục: “Phiêu Linh, lần này cô hơi quá đáng, sớm hay muộn cô cũng hối hận thôi.”

Tất cả đều thấy đáng tiếc cho hai người, chỉ là không ngờ người ngoài cuộc còn đau buồn, huống chi là người trong cuộc.

Vì để cho cô đỡ buồn, A Tiêu thường xuyên rủ cô đi chơi.

Nhưng Hạ Cảnh Vân lại thường đi cùng hai người, khiến nỗi lòng Phiêu Linh càng thêm xám tro.

Hơn nữa cô phát hiện trong khi lơ đãng, Hạ Cảnh Vân luôn dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào người cô.

Phiêu Linh và A Tiêu cũng dần trở nên không thân thiết như trước, vì đã có nhiều rạn nứt từ bên trong.

Phiêu Linh nhận thêm rất nhiều việc, mỗi ngày như ngựa không dừng vó đi studio, thu hình, quay quảng cáo, làm cho bản thân chẳng còn thời gian suy nghĩ về việc khác.

Gặp chuyện không vui người ta thường dùng mọi cách tự mê hoặc chính mình, công việc, rượu, trò giải trí, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, khiến mình từ vực sâu này nhảy sang vực sâu khác.

Nguyên nhân, là do không vượt qua được chính mình.

Hôm nay, Phiêu Linh đến studio, vừa ra khỏi cửa cô đã bị một chiếc Ferrari chặn lại.

Cô nhú mào, đúng lúc ấy một người từ trên xe bước xuống, toàn thân là đồ hàng hiệu, cách ăn mặc không chê vào đâu được.

Hạ Cảnh Vân mở cửa xe, gương cặp mắt hoa đào lên, cười nói: “Phiêu Linh, A Tiêu nhờ anh đến đón em đi ăn.”

“Thật sao?” Phiêu Linh thanh sắc bất động, lấy điện thoại ra: “Để tôi gọi điện thông báo cho cô ấy biết tôi đang bận.”

Hạ Cảnh Vân thấy lời nói dối sắp vạch trần, không chút nào bối rối, tiến lên nắm tay Phiêu Linh: “Thật ra anh muốn mời em ăn cơm.”

Phiêu Linh lãnh đạm hỏi: “Có chuyện gì không?”

Hạ Cảnh Vân lại tiến thêm một bước, cầm lấy điện thoại của Phiêu Linh, không biết xấu hổ nói: “Tất cả đều là bằng hữu nên cùng nhau ăn cơm thì đâu cần lý do.”

“Bạn trai của bạn thân từ trước đến nay không hề là bằng hữu của tôi.” Phiêu Linh rút tay đang bị nắm ra, quả quyết nói: “Trả điện thoại lại cho tôi.”

Hạ Cảnh Vân cợt nhả: “Trừ khi em cùng anh đi ăn.”

Phiêu Linh đang tức giận, bỗng một người nắm lấy tay của Hạ Cảnh Vân, đau đến mức khóe miệng hằn nhếch lên.

Thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm vang lên: “Hạ công tử, Phiêu Linh còn đang vội đến studio, chỉ sợ không rảnh cùng cậu ăn cơm, nên để hôm khác.”

Hạ Cảnh Vân vừa đau vừa giận, nổi trận lôi đình.

Hắn luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tuy rằng cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng nhưng đã có sẵn tài sản đủ để tiêu sài, hơn nữa phong lưu thành tính, bên người không lo thiếu mỹ nhân. Trước nhìn trúng A Tiêu xinh đẹp, vất óc tìm mọi cách chiếm đoạt, thời gian đầu mới mẻ trôi qua, giờ lại gặp được Phiêu Linh. Vất vả mãi cũng chờ được lúc cơ hội đến thì bị người khác nhúng tay vào, khiến hắn vô cùng tức giận.

Đang chuẩn bị mắng mỏ, không ngờ người đến quấy nhiễu là Vũ Dã.

Hạ Cảnh Vân lập tức thay đổi sắc mặt. Người này thế lực không thể khinh thường, cùng anh ta cứng đầu cứng cổ có gì hay ho cả nên hắn cười nói: “Ra là Vũ tổng. Tôi chỉ cùng Phiêu Linh đùa một chút, đừng tưởng thật.”

“Như vậy thì tốt. Hạ công tử trước hãy trả lại điện thoại cho cô ấy.” Vũ Dã thả tay ra, ánh mắt ác liệt nhìn thẳng Hạ Cảnh Vân.

Hạ Cảnh Vân đành phải nghe theo lời, hậm hực lái xe rời đi.

Vũ Dã quay đầu, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Không sao chứ?”

“Không sao. Anh ta cũng không đến mức làm chuyện xằng bậy ở nơi công cộng.” Phiêu Linh thở phào.

“Hắn chuyện gì cũng có thể làm.” Vũ Dã hơi chau hai đầu mày: “Sau này nên cẩn thận một chút.”

“Được.” Phiêu Linh gật đầu. “Tôi đi studio.”

“Không cần. Kịch bản có sự thay đổi, hôm nay không có phần diễn của em. Anh đến để thông báo với em về việc này.”

“Uhm.” Phiêu Linh yên lặng, nhất thời không biết nói gì. Từ khi Vũ Dã bộc lộ tâm ý, cô luôn tìm cách tránh mặt anh.

“Không mời anh vào ngồi chút sao?” Vũ Dã cười nói.

“... Mời vào.” Phiêu Linh đưa Vũ Dã vào nhà: “Anh cần uống gì?”

“Nước lọc là được rồi.” Vũ Dã ngồi trên ghế salon, nhìn quanh một lượt, lẳng lặng nói: “Nơi này không giống phong cách của em.”

“Phải, do trợ lý tìm giúp tôi.” Phiêu Linh đặt cốc xuống, ngồi đối diện Vũ Dã.

“Ở ngôi nhà mà phong cách không thích hợp với mình, em không thấy khó chịu sao?”

Phiêu Linh thản nhiên cười nhưng ý cười chẳng hề chạm tới đáy mắt.

Nhà?

Cô đã sớm rời khỏi nhà, nơi cùng Diệc Sinh chung sống 5 năm cũng chẳng thể nào trở về được nữa.

Chẳng qua đây chỉ là nơi cư trú thôi.

Vũ Dã nhìn thật sâu Phiêu Linh. Cô mặc chiếc áo gió màu xám nhạt, cùng màu với khăn quàng cổ, có vẻ u tĩnh. Tóc dài tùy ý để rối tung, khi cúi đầu tóc bên tai nhẹ nhàng lay động trên sống mũi thanh tú. Sắc mặt cô có chút tái nhợt nhưng không hề làm mất khí chất thanh cao, khiến người ta không ngừng thán phục vẻ xinh đẹp của cô.

Vũ Dã phát hiện ánh mắt cô trống rỗng, biết cô lại đang nghĩ về Diệc Sinh, liền lên tiếng cắt đứt ý nghĩ trong đầu cô: “Vì sao phải trốn tránh anh?”

Phiêu Linh trầm ngâm một lúc, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Vũ Dã: “Nếu sớm biết anh đối với tôi... Tôi sẽ không nhờ anh giúp đỡ.”

Vũ Dã tiếp tục hỏi: “Em lo lắng anh sẽ yêu em?”

Phiêu Linh im lặng.

Vũ Dã bình tĩnh nói: “Tại sao không cho anh cơ hội?”

“Vũ Dã, cảm ơn anh đã làm nhiều việc cho tôi... Nhưng chúng ta không có khả năng sống cùng nhau.”

“Phiêu Linh, sống chung được hay không không phải là điều một người có thể quyết định.”

Phiêu Linh ngẩn người.

Không có tình yêu, hai người cũng có thể tồn tại cùng nhau mãi mãi, cảm tình cháy bỏng, thì lại thường chia ly.

Phiêu Linh trong lòng mê mang, cô nghĩ về Diệc Sinh và mình, rốt cuộc đến tột cùng là do ai gây ra?

“Trước kia bởi vì có Diệc Sinh nên anh buông tay. Nhưng hiện tại em đã chia tay với anh ta.” Vũ Dã kiên định nói: “Anh sẽ không gây áp lực cho chính bản thân nữa.”

Phiêu Linh chậm rãi lắc đầu: “Vũ Dã, không cần phí thời gian. Tôi sẽ không yêu bất cứ người nào.”

“Anh không cần em trở thành người yêu.” Vũ Dã ảm giọng: “Anh muốn làm bạn với em, ở thời điểm khó khăn có thể giúp đỡ nhau.”

“Giữa bạn bè không hề tồn tại tình yêu nam nữ.” Phiêu Linh khéo léo nói: “Tôi sẽ cho rằng mình đang lợi dụng tình cảm của anh.”

“Anh nguyện ý, em mới có cơ hội lợi dụng.” Vũ Dã nhìn Phiêu Linh chăm chú: “Có đôi khi anh muốn mua mặt hàng nào đó nhưng lại đang hết hàng, anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi, tuyệt đối không chuyển sang thứ khác bởi anh nghĩ theo thói quen của mình là tốt nhất. Anh vẫn chưa gặp được cô gái nào tốt nên mới làm bạn bên em. Đến khi gặp được rồi, anh sẽ theo đuổi cô ấy, vì thế em đừng quá căng thẳng.”

Phiêu Linh không phản bác nữa.

Vũ Dã đứng dậy đến ngồi bên Phiêu Linh, ánh mắt thân thiết: “Phiêu Linh, những năm gần đây anh giúp em, em giúp anh, chúng ta cứ thế mà tiếp tục. Em không nên vì anh thích em, em không thích anh mà cắt đứt quan hệ, như vậy không công bằng.”

Phiêu Linh giọng nói nhẹ nhõm: “Được.”

Nếu đã chẳng biết ngày mai thế nào, thì hôm nay đừng chống cự những điều có ý nghĩa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Mặc dù trả lời “Được.” Nhưng Phiêu Linh vẫn không muốn gặp phiền toái là lại nhờ Vũ Dã trợ giúp.

Chuyện phiền phức chính là tự mình tìm tới cửa xin giúp đỡ, vô hình ỷ lại, dần dần chẳng thể dứt ra.

Ngày hôm sau, Phiêu Linh nhận được tin nhắn của A Tiêu, nhắn mời cô đến nhà để nói về Hạ Cảnh Vân.

Phiêu Linh rùng mình, nghĩ A Tiêu biết chuyện hôm qua, do dự mãi liền quyết định nói tình hình thực tế với A Tiêu, để cô ấy hiểu rõ bộ mặt thật của Hạ Cảnh Vân.

Có lẽ hai người sẽ xích mích nhưng Phiêu Linh chẳng thể khoan tay ngồi yên được.

Cô đến nhà A Tiêu thấy cửa khép hờ bèn đẩy cửa đi vào. Trong phòng khách không người, vừa bước vào phòng ngủ đã nghe thấy “Phanh” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Phiêu Linh quay mạnh đầu, chỉ thấy Hạ Cảnh Vân ở phía sau, ánh mắt cao thấp đánh giá thân thể Phiêu Linh, như đang dùng mắt cõng bỏ từng lớp quần áo trên người cô.

Với tình huống này, Phiêu Linh nhất thời hiểu rõ mọi chuyện, trầm giọng nói: “Là anh giả mạo A Tiêu lừa tôi đến đây?”

Hạ Cảnh Vân chậm rãi tiến đến, nhe răng cười: “Không làm vậy em chịu tới sao?”

“Chỉ cần anh nói một câu, tôi như thế nào lại không đến cơ chứ?” Phiêu Linh cười lớn, bỗng mặt biến sắc, hướng phía sau Hạ Cảnh Vân hét: “A Tiêu!”

Hạ Cảnh Vân cả kinh, vội vàng quay đầu lại. Phiêu Linh thừa dịp hấn không để ý nhanh chóng chạy ra cửa.

Ai ngờ vừa mới đụng tới tay nắm cửa, Hạ Cảnh Vân đã phát hiện ra cô, đem người cô xoay lại, ép cô dính sát vào cánh cửa, vuốt ve mặt cô, tấm tắc khen: “Em đẹp hơn trên TV rất nhiều.”

“Anh muốn làm gì?” Phiêu Linh không giãy dụa nổi, chỉ có thể lớn tiếng, cảm tức nhìn hấn hỏi.

“Mất nhiều công sức như vậy, đương nhiên là muốn được chơi đùa một phen thỏa thích rồi.” Hạ Cảnh Vân cúi người, cổ chấp hôn Phiêu Linh.

Phiêu Linh vừa run vừa sợ, hung hăng đẩy hấn ra, dùng sức tát hấn.

“Cô dám đánh tôi!” Hạ Cảnh Vân che mặt, thẹn quá hóa giận, hấn đẩy Phiêu Linh ngã xuống ghế salon, phũ lên người cô, thô bạo xé rách quần áo của cô, âm hiểm cười nói: “Cô đừng tưởng có Vũ Dã làm chỗ dựa là tốt, để xem hôm nay anh ta cứu cô thế nào!”

Phiêu Linh bị đẩy mạnh, cả người trở nên choáng váng, Hạ Cảnh Vân còn áp chế cô khiến cô không thể nhúc nhích, trong lòng vô cùng sợ hãi. Cô hiểu giờ phút này không nên cùng Hạ Cảnh Vân đối đầu vì thể liền ngừng giãy dụa, hừ lạnh một tiếng: “Thật không ngờ Hạ công tử lại là người không có phong độ, tôi nhìn lầm anh rồi.”

Hạ Cảnh Vân vốn chẳng muốn dùng sức mạnh, thấy ngữ khí Phiêu Linh mềm mỏng liền vui sướng ngất ngây, nhẹ giọng oán giận: “Phiêu Linh, đây là em ép anh, ai bảo thường ngày em lãnh đạm như vậy?”

“Anh chỉ là muốn đùa giỡn tôi, việc gì tôi phải đối tốt với anh?” Phiêu Linh tiếp tục mềm mỏng trả lời.

“Ai nói chơi đùa? Anh thực sự thích em.” Hạ Cảnh Vân ngửi mùi thơm trên người Phiêu Linh, cảm thấy toàn thân tê dại: “Anh thấy cả hai ta đều muốn đến phát điên rồi.”

Phiêu Linh cố kiềm chế sự chán ghét trong lòng, giọng dịu nhẹ: “Anh lấy thân phận bạn trai của bạn thân tôi đến tìm tôi, đây chẳng phải là không tôn trọng tôi sao?”

Hạ Cảnh Vân nghe xong, vội vàng hỏi: “Nếu anh cùng A Tiêu chia tay, em sẽ ở bên anh?”

Phiêu Linh không trả lời, từ từ hỏi tiếp: “Anh chia tay được ư?”

Thực lòng mà nói, Hạ Cảnh Vân không bỏ được. Hắn thấy A Tiêu là người có vẻ ngoài trẻ trung tươi đẹp, hơn nữa tính cách bướng bỉnh khó thuần, rất hợp khẩu vị, mất nhiều thời gian mới theo đuổi thành công. Nhưng hắn cũng luyện tiết Phiêu Linh, vì thế lòng dạ giả dối nói: “A Tiêu, loại phụ nữ này sao so sánh nổi với em? Anh lập tức cùng cô ta chia tay, nhưng, trước hết hãy để cho anh...”

Hạ Cảnh Vân nở nụ cười đậm đàng tiến sát vào người Phiêu Linh, Phiêu Linh đẩy hắn ra, gượng cười nói: “Trừ phi anh chia tay trước, mới có thể cùng tôi.”

Hạ Cảnh Vân không thể, chỉ đành phần nộ buông Phiêu Linh ra.

Phiêu Linh âm thầm thở phào, ai ngờ lúc ấy cửa sổ bỗng nhiên mở ra, Hạ Cảnh Vân cùng Phiêu Linh lấp bắp kinh hãi.

A Tiêu sắc mặt trắng bệch, lẳng lặng quan sát bọn họ.

Hạ Cảnh Vân hoảng loạn, biết tính tình A Tiêu nóng nảy, sợ cô làm ra chuyện gì liền vội vàng đến bên người cô an ủi: “Bảo bối, đừng hiểu lầm...”

“Ba!” Không đợi hắn nói xong, A Tiêu đã cho hắn một bạt tai, thanh âm thanh thúy kia làm nội tâm Phiêu Linh cũng chấn động theo.

Hạ Cảnh Vân trong một ngày bị hai lần tát, lòng tích lửa giận nhưng sợ A Tiêu nổi điên, chỉ có thể im hơi lặng tiếng, thấp giọng nguyên rửa rồi bỏ đi.

“A Tiêu, vừa rồi là hắn muốn cưỡng bức mình, vì thoát thân mình mới nói ra những lời như thế.” Phiêu Linh nhanh chóng tiến lên giải thích.

A Tiêu đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt lại, thở sâu: “Cút.”

Thanh âm rất nhẹ, lại không ngừng vang dội trong lòng Phiêu Linh.

Phiêu Linh sốt ruột, đặt tay lên vai A Tiêu: “Cậu không tin mình?”

A Tiêu trợn mắt, Phiêu Linh bị ánh mắt rét lạnh thấu xương kia làm cho hoảng sợ.

A Tiêu bỏ tay Phiêu Linh ra, dùng thanh âm bình tĩnh, lạnh như băng nói: “Cô cũng muốn tôi cho cô một cái tát sao?”

Phiêu Linh biết A Tiêu đang nổi nóng, cũng không tiếp tục nói nữa, thăm nghĩ đợi cô ấy hết giận rồi giải thích, liền theo lời rời đi.

Nhưng A Tiêu không đợi cô giải thích đã bắt đầu trả thù.

Ngày hôm sau, khi Phiêu Linh vừa đến để quay phim, một đám phóng viên vây quanh cô.

Quang cảnh lộn xộn khiến cô không hiểu ý đồ của họ, một phóng viên ở phía trước bỗng đem mic hướng tới cô, hỏi: “Lâm tiểu thư, cô và một người gọi là A Tiêu là bạn tốt của nhau?”

Phiêu Linh gật đầu, nhất thời sinh lòng bất an.

Phóng viên thấy cô thừa nhận, bèn hỏi tiếp: “Cô ta nói cô trước khi làm diễn viên đã từng sẩy thai một lần, có phải không?”

Phiêu Linh giật mình, sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy trước mắt một đám người đông nghìn nghịt như thủy triều kéo tới, cô cảm thấy trời đất như xoay chuyển.

Lúc này một đôi tay vững chãi kịp thời ôm lấy cô, thanh âm Vũ Dã trầm thấp, uy nghiêm vang lên: “Thật xin lỗi, hiện tại Phiêu Linh không có tâm trạng trả lời.”

Phóng viên không hề bỏ qua, vẫn tiếp tục hỏi: “Vũ Dã tiên sinh cũng biết chuyện này?”

“Vũ Dã tiên sinh vẫn duy trì mối quan hệ như trước với Lâm tiểu thư?”

Vũ Dã gắt gao ôm chặt Phiêu Linh, ra sức phá vòng vây, lên ô tô rồi đi.

Phiêu Linh hoảng hốt, đến khi phục hồi lại tinh thần mới phát hiện mình đang ở trong một biệt thự ngoài vùng ngoại ô.

Vũ Dã ngồi xuống trước mặt cô, thân thiết hỏi han: “Không sao chứ?”

Phiêu Linh vô ý thức lắc đầu, mọi chuyện phát sinh quá đột ngột khiến cô không chống đỡ nổi. Cô lo sợ nghi hoặc hỏi lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Dã sắc mặt nghiêm trọng: “A Tiêu tối hôm qua bỗng nói với phóng viên việc cô lúc 18 tuổi từng sẩy thai, sau đó sáng nay toàn bộ phóng viên chen chúc tới. Hiện tại tin tức này đã trở nên ồn ào, thành tiêu đề của nhiều tạp chí lớn.”

Phiêu Linh mặt xám như tro tàn.

A Tiêu, A Tiêu.

Ánh mắt Vũ Dã dừng trên người Phiêu Linh: “Phiêu Linh, nói cho anh biết, đó là sự thật sao?”

Phiêu Linh nhìn vào khoảng không trống rỗng phía trước, dờ dẫm nói: “Là thật.”

Thấy Phiêu Linh bộ dạng thất hồn lạc phách, Vũ Dã tâm sinh thương tiếc, nắm hai tay lạnh lẽo của cô, ấm giọng dặn dò: “Phóng viên giờ luôn ngồi trực trước cửa nhà em, không thể trở về nhà được. Đây là nơi anh hay đến khi nghỉ phép, bọn họ sẽ không tìm đến, em tạm thời cứ ở lại đây. Anh phải quay về xử lý chuyện này ngay bây giờ, một mình em ở chỗ này được chứ?”

“Em không sao.” Phiêu Linh miễn cưỡng cười cười: “Anh mau đi đi.”

(Melody: Vì chương trước bạn Phiêu Linh đã chấp nhận quan hệ bạn bè với Vũ Dã nên từ chương này mình thay đổi cách xưng hô của hai bạn thành anh – em. ^^)

Vũ Dã mặc dù không yên tâm nhưng cân nhắc nặng nhẹ, đành phải rời đi.

Trong phòng yên tĩnh, ánh sáng ngày xuân chiếu vào phòng, chỉ thấy vẻ bi thương xơ xác tiêu điều, trên mặt đất tạo nên chiếc bóng u ám.

Phiêu Linh ngồi trên ghế salon, dần dần, toàn bộ sự tình đều xuyên thấu hiện ra.

Giống như bị đao nhọn đâm, Phiêu Linh cảm thấy nóng rực, cảm giác đau đớn lan tỏa, người làm tổn thương mình lại là người bạn thân khiến cô càng thêm đau khổ.

Bi phẫn, thất vọng, buồn chán, Phiêu Linh bỗng đứng dậy ra ngoài.

Cô muốn đến nhà A Tiêu hỏi cho rõ ràng.

A Tiêu dường như biết cô sẽ đến, thấy cô cũng không hề kích động, lẳng lặng mở cửa, ngồi xuống.

Trong phòng màn che kín, ánh sáng âm u.

A Tiêu bật đèn, nháy mắt ánh sáng chiếu lên khuôn mặt cô, trong nắng chiều có chút tươi đẹp.

“Vì sao phải làm vậy?” Chẳng hiểu tại sao, chứng kiến tất cả mọi chuyện mà Phiêu Linh vẫn bình tĩnh, đến chính cô cũng thấy kinh ngạc.

A Tiêu giấu mặt trong bóng tối, thấy không rõ vẻ mặt của cô ta, chỉ nghe giọng nói: “Cậu, ngày hôm qua chưa xin lỗi mình.”

Thanh âm khàn khàn.

Không khí không ngừng có những làn khói trắng bay lên, A Tiêu trong mắt Phiêu Linh dần dần trở nên mơ hồ, cô kiên định mà dứt khoát: “Không, cậu sẽ không tin là mình câu dẫn Hạ Cảnh Vân.”

Tay A Tiêu run run hạ xuống, ngữ khí của cô ta tràn ngập trào phúng: “Mình đương nhiên sẽ không tin tưởng, cậu là Lâm Phiêu Linh, là đại minh tinh vạn người ngưỡng mộ, làm sao có thể nhìn trúng đàn ông của loại phụ nữ như mình đây?”

Phiêu Linh vội nói: “Cậu biết mình không phải có ý này!”

“Nhưng những người khác không biết!” A Tiêu đứng lên, bước khỏi bức màn che, đứng ra ngoài ánh sáng: “Mình luôn tránh không cho người khác biết chúng ta là bằng hữu, sợ biểu tình trên mặt bọn họ, cứ như họ thấy tên mình làm ô uế cậu.”

Ánh sáng hoàn mỹ vây quanh A Tiêu, cũng chiếu rõ nỗi thống khổ trên mặt cô ta: “Nhưng giờ tốt lắm, mọi người đều biết chúng ta giống nhau, chẳng ai cao quý hơn ai!”

Hôm qua, Hạ Cảnh Vân tìm mọi cách khiến cô ra ngoài, cô nghi ngờ nên lặng lẽ về nhà, vừa vặn nghe thấy cuộc đối thoại của hai người. A Tiêu hiểu được không phải Phiêu Linh cố ý, điều làm cô tức giận là câu nói kia của Hạ Cảnh Vân: “A Tiêu, loại phụ nữ này sao so sánh nổi với em?”

A Tiêu biết Hạ Cảnh Vân thuộc dạng đàn ông gì, cô sợ dĩ cùng hẩn ở một chỗ bởi hư vinh.

Nhưng đến cả hẩn cũng cho rằng cô thua kém Phiêu Linh, điều này đã xé rách vết thương che dấu sâu trong đáy lòng cô, máu đen cứ thế phun ra, che mờ hai mắt.

Cô bán đứng Phiêu Linh.

Phiêu Linh như bị sét đánh, thì thào: “Mình một mực tổn thương cậu, phải không?”

“Đúng vậy!” A Tiêu nhìn thẳng Phiêu Linh, kích động nói: “Từ nhỏ đến lớn, cậu dùng vẻ thanh cao của cậu đến châm chọc mình. Thời gian mình bán rẻ tiếng cười cậu ở dưới đèn đọc sách, cậu đem bản thân trở thành một đóa Bạch Liên, ở trước mặt mình khiến mình vô cùng khó chịu. Nhưng cậu không chống lại được vận mệnh, vì tiền mà bán rẻ thân thể. Cậu biết không, chuyện này xảy ra khiến mình thật cao hứng, bởi vì chúng ta giống nhau! Tuy vậy, số phận của cậu luôn luôn tốt, khi mình xám xịt trở về, cậu cái gì cũng có, sự nghiệp thành công, một người đàn ông yêu cậu. Mình ghen tị! Mình không bằng cậu điểm nào, vì sao chỉ cậu mới hạnh phúc!”

A Tiêu đem oán giận cùng không cam lòng tích tụ lâu ngày mà nói ra, nhưng chẳng hề vui sướng. Cô nhìn sắc mặt yên lặng của Phiêu Linh, trong lòng cảm thấy trống vắng.

“Mình không nghĩ cậu sẽ hận mình như vậy.” Thanh âm Phiêu Linh bình tĩnh, trầm thấp: “... Mình chỉ xin cậu đừng nói ra chuyện mình bán rẻ thân thể, nhưng không ngờ... Chúng ta có lẽ không thể làm bạn nữa.”

Phiêu Linh không phải sợ hãi hình tượng của mình bị ảnh hưởng, mà lo lắng có người sẽ nhảy vào điều tra, đem chân tướng cô giấu Diệc Sinh ra công khai.

Tuy A Tiêu không nói lời nào, nhưng Phiêu Linh hiểu cô ta đã đáp ứng yêu cầu của mình.

Phiêu Linh xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, A Tiêu suy sụp ngồi xuống, khí lực toàn thân như bị rút đi, trong lòng bị ai, vắng vẻ.

Cô đem tàn thuốc đặt lên hình xăm kinh Koran trên tay, mùi da đốt cháy khiến cô đau nhức, toàn thân run rẩy, nhưng không hề dừng hành động này lại.

Cô oán hận hỏi chính mình: “Vì sao phải làm vậy? Vì sao phải làm như vậy!”

Tuy nhiên không ai có thể cho cô đáp án.

11. Chương 21 + 22

Tình thế hiện giờ không hề khả quan.

Công ty Minh Hâm đối với địch thủ sẽ không dễ dàng buông tha, thừa cơ tạo ra rất nhiều tin tức bất lợi cho Phiêu Linh.

Làm cho người khác thích mình rất khó, nhưng để người ta ghét mình thực dễ dàng. Trong vòng một đêm, danh tiếng Phiêu Linh tụt dốc thảm hại.

Bộ phim đang tiến hành cũng lập tức thay người, toàn bộ công việc đều bị tạm ngừng.

Rốt cuộc có một ngày, Vũ Dã nói cho cô biết cách tốt nhất là ra nước ngoài tránh.

Phiêu Linh chậm rãi hỏi: “Cần tránh bao lâu đây?”

“Qua một thời gian, đến khi nào khán giả quên chuyện này.”

“Bọn họ sẽ quên sao?”

“Tất nhiên, mọi người từ trước tới nay đều chỉ quan tâm chuyện của mình.” Vũ Dã nghiêm mặt: “Phiêu Linh, chúng ta không thể làm trái ý tứ người xem. Hiện tại bọn họ muốn em biến mất, em nhất định phải biến mất. Anh đã cho người liên lạc tìm chỗ tốt, đến lúc đó sẽ đưa em sang.”

“Được, em đã hiểu.” Về mặt Phiêu Linh bình tĩnh dị thường.

Cô biết, chính mình nên đi nơi nào.

Diệp Sinh một mực tìm kiếm Phiêu Linh.

Anh nhìn thấy trên tờ báo hôm ấy, Phiêu Linh sắc mặt trắng bệch, ở trong đám đông lung lay như sắp ngã. Diệp Sinh biết nổi thống khổ không thể nói rõ trong nội tâm cô, bởi kẻ phản bội là A Tiêu, bằng hữu cô tín nhiệm nhất. Anh tìm cô đến phát điên, thầm nghĩ muốn nhìn cô một lần, muốn ôm cô vào lòng. Chính là không tìm thấy được, đến Joe cũng không biết Phiêu Linh ở đâu.

Cuối cùng, anh tìm được Vũ Dã, ngắn gọn hỏi: “Phiêu Linh đâu?”

Vũ Dã không vì sự xuất hiện của anh mà kinh ngạc, bình tĩnh nói: “Anh tìm cô ấy có chuyện gì?”

“Hãy nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào.” Diệp Sinh ngoan cố.

Lông mày Vũ Dã nhíu lên, bỗng nhiên hỏi: “Anh hận tôi?”

Diệp Sinh im lặng.

Vũ Dã bước tới gần: “Anh cho là tôi đoạt đi Phiêu Linh nên hận tôi?”

Diệp Sinh thần sắc ảm đạm: “Đây là sự lựa chọn của Phiêu Linh, không có gì phải hận... Chính là tôi đối với anh không thể có hảo cảm.”

“Tôi thích những người thẳng thắn.” Vũ Dã mỉm cười, lập tức nói: “Phiêu Linh đang ở nhà tôi.”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Sinh chua xót, không nghĩ hai người họ đã tiến triển đến thế này, giọng anh khàn khàn: “Phiêu Linh có khỏe không?”

“Cô ấy rất kiên cường.”

“Tôi muốn nhìn Phiêu Linh một chút.”

“Việc này không được.” Vũ Dã khách khí trả lời.

Diệp Sinh phần nộ, lãnh đạm nói: “Đây không phải là chuyện anh có thể quyết định.”

“Đây là quyết định của Phiêu Linh. Cô ấy không hy vọng gặp bất cứ kẻ nào.”

Tâm Diệp Sinh như bị đao đâm, nửa ngày mới hồi phục, xoay người bỏ đi.

Khi đi tới cửa, Diệp Sinh đưa lưng về phía Vũ Dã, nhẹ nói: “Quan tâm đến Phiêu Linh thật tốt... Cô ấy không hề kiên cường như anh nghĩ.”

Nhìn Diệp Sinh dần biến mất trong tầm mắt, Vũ Dã đi đến trước bàn làm việc, một lần nữa cầm tờ giấy mà mặt trên chỉ có vài chữ ít ỏi: “Em muốn yên tĩnh một mình, đừng lo lắng.”

Tối hôm qua Vũ Dã về nhà, Phiêu Linh đã rời đi, chỉ để lại một tờ giấy. Vũ Dã đột nhiên ngã vào ghế dựa, nhắm chặt hai mắt, lòng mảy may chẳng hề giãn ra.

Chụp ảnh trong studio, hai nữ minh tinh nhân lúc đang trang điểm lại bèn nói chuyện phiếm với nhau.

“Cô nghe nói chưa, Lâm Phiêu Linh mất tích.”

“Mất tích? Chắc hẳn là trốn đi, nếu tôi gặp chuyện như cô ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn người khác.”

“Thật không nhìn ra, cô ta bình thường cư xử chẳng phải rất đúng mực sao?”

“Càng là loại phụ nữ này càng rơi xuống sâu, giả bộ thánh thiện nhưng bên trong đã bẩn sẵn... A! Đôi mắt của tôi!”

Khuỷu tay người trang điểm khẽ động, chạm phải lông mi, đau đến mức nữ minh tinh kêu to.

“Xin lỗi, tôi không cẩn thận đụng vào.” Joe cười cười, trên mặt chẳng hề tỏ vẻ xin lỗi: “Đúng rồi, Shara, tối hôm qua tôi thấy cô cùng Trần lão gia ăn cơm. Không sợ bị bà lớn bắt gặp sao?”

Hai người nghe thấy nhược điểm của mình, lập tức im miệng.

Joe cười lạnh nhưng trong lòng âm đạm.

Phiêu Linh, cô rốt cuộc đang ở đâu?

Xong công việc, Joe lập tức đến quán rượu.

Quả nhiên, Diệp Sinh đang ở đây uống hết chén này đến chén khác.

Joe tiến lên đoạt bình rượu, không cho Diệp Sinh uống tiếp. Diệp Sinh cũng chẳng thèm nhìn, kêu thêm chai nữa rồi ngửa cổ chuốc xuống.

Joe nổi giận: “Diệp Sinh, từ khi Phiêu Linh rời đi cậu liên tục uống rượu, vì sao không đem cô ấy trở về đi?”

Diệp Sinh tự giễu cười: “Phiêu Linh sẽ không trở về, thậm chí cô ấy còn chẳng muốn gặp mình.”

Thấy bộ dạng đau xót của Diệp Sinh, Joe thở dài: “Sự tình thế nào mà đến nước này?”

Đáy lòng Diệp Sinh vô số lần cũng tự hỏi, vì điều gì, vì điều gì Phiêu Linh bỗng nhiên rời đi.

Sau chợt hiểu ra, kỳ thật Phiêu Linh chưa bao giờ thuộc về anh.

Cũng như tên của cô, theo gió thổi, vĩnh viễn không nơi thuộc về.

Diệp Sinh lại cầm chén rượu, Joe đè tay anh, nghiêm mặt nói: “Phiêu Linh nếu biết cậu thành dạng này, sẽ không tha lỗi má.”

Sẽ ư? Diệp Sinh cười mỉa, Phiêu Linh thật sự sẽ vì mình mà sống không tha lỗi má? Nếu như vậy, vì sao phải rời xa?

Mặc dù nghĩ thế, tay Diệp Sinh vẫn dần dần thả lỏng.

Joe vỗ vỗ bờ vai anh: “Trở về ngủ một giấc thật tốt đi.”

Diệp Sinh đỡ đầu gối đầu, đứng dậy theo Joe ra ngoài.

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy một đám đàn ông bàn luận.

“Không ngờ Lâm Phiêu Linh là loại phụ nữ đó, tổn công tôi trước đây hãm mộ cô ta.”

“Haha, tôi còn cố gắng thích loại này nữa chứ. Nghe nói cô ta từng ngủ qua với rất nhiều đàn ông, giá cực cao.”

“Cô ta cũng có dáng người đẹp, cặp chân kia vừa dài vừa mịn... Khẳng định làm cho người ta say đến chết.”

Nghe vậy, hai mắt Diệp Sinh bốc hỏa, xông lên phía trước đánh nhau cùng đám người kia.

Nhất thời, trong quán rượu tiếng thét chói tai liên tục vang lên, nơi nơi là tiếng thủy tinh rơi vỡ, tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Sinh đang say rượu, hơn nữa đối phương người đông thể mạnh, trên mặt rất nhanh đã trúng vài cú đánh. Nhưng anh vẫn giống như dã thú bị chọc giận, vô cùng liều lĩnh, anh không cho phép bất cứ kẻ nào vũ nhục Phiêu Linh.

Vừa rồi Joe cũng tham gia đánh nhau, khoe miệng trúng một đấm, mơ hồ đau. Nhưng so với thương thế của Diệp Sinh còn rất nhẹ. Diệp Sinh như không hề cảm giác đau đớn, không nói lời nào, ánh mắt tĩnh lặng, trống rỗng. Joe âm thầm lo lắng.

Diệp Sinh bỗng mở miệng: “Joe, phiền cậu đưa mình về nhà trọ trước kia.”

“Muộn rồi, nên về nhà thôi.” Joe nhỏ giọng khuyên nhủ.

Diệp Sinh nhìn ngoài cửa xe, sâu kín đáp: “Nơi đó là nhà mình.”

Joe không trả lời, chỉ có thể đưa Diệp Sinh đi.

Diệp Sinh nhìn mọi vật quen thuộc trước mặt, lòng tràn ngập bi thương.

Phòng quá mức vắng vẻ, khiến anh nhớ lại.

Trên giường hôn nhau triền miên, đuối nhau ở phòng khách, phòng bếp là nơi thể hiện tình ý, tất cả đều rõ mồn một trước mắt.

Diệp Sinh nằm xuống giường, khẽ vuốt ve gối đầu của Phiêu Linh, tựa như vẫn lưu lại hơi ấm cô.

Thời gian đầu chia tay Phiêu Linh, sáng sớm thức giấc luôn nghe thấy tiếng vang trong phòng bếp, nghĩ đến Phiêu Linh giống như trước kia mang đồ ăn đến, ôn nhu cười, nói với mình: “Ăn cơm đi.”

Nghĩ lại, càng thêm thất vọng.

Rốt cuộc anh quyết định rời đi, để mình không bị những kỷ niệm này làm cho phát điên.

Diệp Sinh nhắm hai mắt.

Anh nhớ rõ, Phiêu Linh thường hoan hỉ cắn khê vào gáy mình, nhẹ, dịu dàng, mang theo tình yêu.

Anh từng hỏi qua nguyên nhân cô làm vậy, nhưng Phiêu Linh luôn cười mà không đáp, anh nghĩ hẳn sau này mình sẽ có câu trả lời nên cũng không để trong lòng.

Tiếc là, bọn họ không thể cùng nhau đến ngày ấy.

Diệp Sinh đưa tay xoa gáy, thật lâu chưa buông.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Sinh bị điện thoại của mẹ đánh thức.

“Mẹ, chuyện gì?”

“Diệp Sinh, con quên hôm nay cùng mẹ con bác Mao ăn cơm ư? Sao giờ còn chưa tới?”

“Mẹ, con không cách nào dậy nổi.”

“Chính là mẹ đã hẹn bọn họ, không nên lỡ hẹn. Bác Mao có đứa con gái Cẩn Viên con cũng biết đấy, trước kia hai đứa thường xuyên cùng chơi...”

Diệp Sinh cắt ngang lời mẹ: “Được, lát nữa con tới.”

Nhâm Lăng Nguyệt lúc này mới vừa lòng: “Con nhanh lên đừng làm ẹ phải đợi lâu.”

Diệp Sinh cúp điện thoại, xoa xoa huyết thái dương, đầu đau muốn nứt ra, kia chẳng qua là đi xem mắt.

Có lần đầu tiên, tất có lần thứ hai.

Diệp Sinh hiểu nên làm thế nào.

“Cẩn Viên càng ngày càng đẹp.” Trong nhà hàng, Nhâm Lăng Nguyệt cười cười nói.

Mao Cẩn Viên then đỏ mặt cúi đầu.

“Lăng Nguyệt, cậu khách khí rồi. Lần trước mình nhìn thấy Diệp Sinh tuần tú lịch sự, hơn nữa còn tự thành lập văn phòng luật sư, không hề dựa vào gia tài tổ tiên, thật giỏi a.” Mao Vĩ Dân cười nói: “Mình còn ước có được đứa con như thế.”

“Lúc trước để nó vào làm tại công ty nhà, nó sống chết mặc kệ, quyết chí tự mình làm ăn, nếm trải không ít cực khổ. Đứa bé này tính tình quật cường, đã quyết điều gì sẽ không bao giờ thay đổi.” Nói tới đây, Lăng Nguyệt nhớ tới Phiêu Linh, trên mặt thoáng tia buồn bã.

Mao Vĩ Dân không chú ý tới vẻ mặt dị thường của Lăng Nguyệt, khuyên giải nói: “Người trẻ tuổi mà, đều là nhiệt huyết bừng bừng, sao Diệp Sinh còn chưa tới nhỉ?”

“Nó vừa gọi điện nói mới thoát khỏi kẹt xe, rất nhanh sẽ tới.” Thần sắc Lăng Nguyệt tự nhiên, trong lòng không khỏi âm thầm sốt ruột.

“Thì ra là vậy, giao thông ngày càng kỳ cục, lần trước mình đi máy bay, ở trên đường chần một giờ, hại mình thiếu chút nữa nhờ máy bay...” Mao Vĩ Dân bỗng ngừng nói, nhìn đằng sau Nhâm Lăng Nguyệt, há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc.

Lăng Nguyệt quay đầu lại, thỉnh linh cũng hoảng sợ, Diệp Sinh quần áo không chỉnh tề, khoe miệng xanh tím một mảng, nhìn qua chỉ thấy đáng vẻ suy sụp tinh thần.

Nhâm Lăng Nguyệt buột miệng hỏi: “Diệp Sinh, làm sao con...”

“Mẹ, sau này khi con đang ngủ đừng gọi điện thoại.” Diệp Sinh cứ thế ngồi xuống, dựa vào ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần.

Mao Vĩ Dân thấy Diệp Sinh không coi ai ra gì, chau mày, lập tức đứng dậy nói: “Thật có lỗi, tôi còn có việc, mẹ con các người cứ từ từ nói chuyện. Cẩn Viên, chúng ta đi!” Nói xong không để ý Nhâm Lăng Nguyệt có ý giữ lại, khẳng khái mang con gái đi.

Nhâm Lăng Nguyệt xoay người lại, oán giận: “Diệp Sinh, sao con không lễ phép như vậy!”

Diệp Sinh chậm rãi đáp: “Mẹ, tình cảm của con không phải thứ có thể cho nhận tự nhiên.”

Nghe khẩu khí của con, Lăng Nguyệt ôn nhu: “Diệp Sinh, Phiêu Linh đã muốn chia tay trước, con cũng không nên hoài niệm.”

Diệp Sinh lông mi run run, nhẹ nói: “Có lẽ con sẽ quên cô ấy, nhưng không phải hiện tại.”

Nhâm Lăng Nguyệt đau lòng, thở dài: “Sẽ có một ngày quên thật sao?”

Diệp Sinh giữ im lặng, trong lòng tự hỏi ngược lại.

Mặc Cho Lăng Nguyệt sau khi nghe xong chuyện ở quán rượu, hiểu được Diệp Sinh cần thời gian để thanh tỉnh, vì thế dặn dò một phen rồi trở về Pháp.

Gió thu bắt đầu đến, lá cây thi nhau rụng, thành phố này càng thêm đìu hiu.

Diệp Sinh cứ như vậy gốc gác vượt qua.

Phiêu Linh như trước không hề có tin tức.

Truyền thông không còn quá chú ý đến cô bởi trên TV mỗi ngày đều có minh tinh mới làm người ta mê luyến.

Cứ như vậy, trong mắt mọi người, Phiêu Linh dần bị quên lãng.

Diệp Sinh ra bãi đỗ xe chuẩn bị lấy xe về nhà, lại thấy một chiếc xe màu lam đang ở trước mặt. Diệp Sinh bấm còi nhưng không hề thấy xe màu lam phản ứng chút nào, liền tiến lên phía trước xem kỹ. Một cô gái đang ở bên trong cố sức khởi động xe, vô cùng lo lắng.

Diệp Sinh gõ gõ cửa kính xe: “Có cần trợ giúp không?”

Cô gái quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời, vui mừng kêu lên: “Diệp Sinh, sao lại là anh?”

Nghe thấy cô gọi tên mình, Diệp Sinh ngạc nhiên, tưởng người quen, nhưng khi nhìn kỹ lại không một chút ấn tượng, nhất thời chưa biết phản ứng sao.

“Anh không nhớ rõ, em là Mao Cẩn Viện a.”

Diệp Sinh lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra cô chính là con gái của Mao Vĩ Dân. Hai người từ khi trưởng thành rất lâu rồi chưa gặp mặt, lần trước Diệp Sinh đi để phá rối buổi xem mắt, cũng không chú ý diện mạo của cô, khó trách giờ nhận không ra.

Nghĩ đến đây Diệp Sinh bỗng áy náy, cảm thấy hành động của mình thật thất lễ, liền chủ động giúp cô xem kỹ trục trặc của ô tô, phát hiện động cơ bị hỏng.

Mao Cẩn Viện lo lắng: “Sắp đến giờ em hẹn gặp bạn.”

Diệp Sinh thấy tình hình như vậy, không khách sáo, bèn nói: “Nơi này không tiện bắt taxi, để anh đưa em đi vậy.”

“Không làm chậm trễ việc của anh chứ?”

“Không đâu. Dù sao anh cũng không có việc gì gấp.”

Diệp Sinh nói như vậy, Mao Cẩn Viện cũng không tiếp tục từ chối, sau khi gọi điện thoại cho bên sửa xe, cô liền lên xe anh.

Dọc theo đường đi, đều là Mao Cẩn Viện tìm đề tài nói chuyện, Diệp Sinh chỉ theo phép trả lời, không khí trong xe dần có chút nặng nề.

Đi qua một cửa hàng kem, Mao Cẩn Viện bỗng nhờ Diệp Sinh dừng xe, đi vào trong, khi trở ra trên tay đã cầm một hộp kem vị hương thảo.

“Ngại quá, em rất thích cửa hàng kem này, mỗi lần đi qua đều dừng lại mua.”

Mao Cẩn Viện nhìn ánh mắt chăm chú của Diệp Sinh, nhẹ hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là nhớ đến chút chuyện.” Diệp Sinh tiếp tục lái xe.

Anh nhớ đến đây cũng là loại kem mà Phiêu Linh thích nhất. Khi có thời gian nhàn rỗi, họ thường cùng nhau chậm rãi nhấm nháp, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn. . .

Phiêu Linh...

Lúc này, Mao Cẩn Viện bỗng nhận được điện thoại của bạn, vẻ mặt như đưa đám.

“Làm sao thế?” Diệp Sinh hỏi.

“Cô ấy lại có thể cho em leo cây, không hợp ý nhau, thật mất hứng.” Mao Cẩn Viện nhìn Diệp Sinh, ánh mắt sáng ngời: “Không bằng hai chúng ta đi đâu đó, khó khăn lắm mới có thời gian gặp nhau, đừng lãng phí.”

Hộp kem trong tay Mao Cẩn Viện tản mát ra mùi hương thảo nồng đậm, tươi mới, thanh nhã, ngọt lành.

(Lời editor: Hương thảo là loài cây bụi có giá trị cao trong y học và ẩm thực. Người ta dùng chúng để làm gia vị, xua muỗi, trị liệu bằng xoa bóp, sản xuất mỹ phẩm và dược phẩm. Các hợp chất trong cây hương thảo được đưa vào kem dưỡng da, xà phòng thơm...)

(Cây Hương thảo khi nở hoa có mùi hương rất thơm.)

Diệp Sinh nghe thấy thanh âm chính mình vang lên.

“Được.”

“Nghe nói cậu cùng cái cô Mao gì Viện yêu nhau?” Joe hỏi.

“Cô ấy tên Mao Cẩn Viện. Chúng mình là bạn bè.” Diệp Sinh bình tĩnh phủ nhận.

Joe thở dài: “Kỳ thật Phiêu Linh đã đi lâu như vậy, cậu cũng nên bắt đầu một tình yêu mới đi. Nhưng là cái cô Mao gì Viện đấy, mình thực sự không vừa lòng.”

“Vì sao?”

Joe nhăn mặt: “Cậu không thấy cách ăn mặc của cô ta rất giống một người?”

Diệp Sinh không nói tiếp, anh như có dự cảm xấu.

Joe tới gần, nói thẳng: “Cô ta luôn bắt chước Phiêu Linh.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Diệp Sinh cười cười: “Mình không thấy Phiêu Linh và cô ấy có điểm gì giống nhau.”

“Có hay không, cậu là người rõ ràng nhất.” Joe ẩn ý liếc Diệp Sinh một cái: “Cậu sở dĩ để cô ta tiếp cận chẳng phải là vì nguyên nhân này sao?”

Joe nói thẳng vấn đề mà Diệp Sinh đang cố trốn tránh.

Bất luận là thích thứ gì, phong cách trang phục ra sao, Mao Cẩn Viện đều giống y hệt Phiêu Linh.

Cho nên Diệp Sinh không tự giác mà thích ở cùng một chỗ với Mao Cẩn Viện.

Diệp Sinh bỗng áy náy, anh đem cô ấy ra làm người thay thế Phiêu Linh, hành động này đối với ai cũng không công bằng.

“Đừng nghĩ nhiều, mình chỉ tùy tiện nói thôi.” Joe thấy thần sắc Diệp Sinh nghiêm túc, biết mình lỡ lời, nhanh chóng chuyển đề tài: “Đã nghĩ buổi tối nên đi chơi ở đâu chưa?”

“Không đi.” Diệp Sinh từ chối: “Hôm nay quá mệt mỏi, mình muốn về nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Nhưng hôm nay là sinh nhật của cậu!” Joe không đồng ý.

“Nguyên vọng sinh nhật duy nhất của mình là uống bia, xem TV một mình.” Diệp Sinh mỉm cười: “Hy vọng cậu có thể thành toàn.”

Joe hiểu được tâm trạng của bạn, cũng không miễn cưỡng nữa.

Tắm rửa xong, Diệp Sinh nằm trên ghế salon, thoát mở TV.

Đây là thời khắc anh thích nhất trong ngày,

Không làm như vậy, anh quả thực không biết nên dùng thời gian vào việc gì.

Chẳng có tâm tình cùng bạn bè bằng hữu ra ngoài, Diệp Sinh tự giễu cười cười, có lẽ là đã già.

Diệp Sinh mở thức ăn nhanh cùng bia.

Đột nhiên sinh ra ý muốn: Nếu Phiêu Linh trở về, thấy anh ăn mấy thứ này, nhất định sẽ giống như trước đây, nhăn mày nhăn mặt, sau đó tiến vào phòng bếp làm rất nhiều món ăn.

Một tràng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Diệp Sinh, giữa lúc hoảng hốt, bỗng xuất hiện hy vọng xa vời.

Chính là Phiêu Linh sao?

Ý nghĩ này ngày càng mãnh liệt, dần chiếm cứ toàn bộ trí óc anh.

Diệp Sinh nhất thời giật mình đứng nguyên tại chỗ, anh không dám mở cửa, sợ nổi thất vọng ủa tới.

Nhưng... Nếu quả thật là Phiêu Linh tới đây?

Tiếng gõ cửa dừng lại.

Diệp Sinh hốt hoảng chạy ra mở cửa.

Anh thấy ngoài cửa, một cô gái ngẩng cao đầu, mặc áo pardessus màu sáng, trang điểm tự nhiên.

Cô nói: “Diệp Sinh, nếu anh không ra mở cửa, em đã định rời đi.”

Diệp Sinh trên mặt vẫn tự nhiên, khó thấy ưu thương trong nụ cười kia.

Không, sẽ không, Phiêu Linh sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Vĩnh viễn sẽ không.

“Anh sao vậy, không chào đón em?” Mao Cẩn Viện nói xong bèn xách theo túi lớn túi nhỏ vào nhà.

“Sao em tới đây?” Diệp Sinh dần nổi lòng xuống, hỏi thăm.

Mao Cẩn Viện xoay người, thần bí nói: “Hôm nay là ngày vô cùng quan trọng, em nghĩ nên cùng bằng hữu là anh trải qua ngày này.”

“Có việc gì vui ư?”

“Đại hỉ sự, bởi vì...” Mao Cẩn Viện mở chiếc hộp trên tay, bên trong là bánh sinh nhật, hương phấn hét lên: “Hôm nay là sinh nhật anh!”

“Cảm ơn em.” Diệp Sinh thấy Mao Cẩn Viện nhiệt tình như vậy, không đành lòng làm phật ý cô, chỉ có thể giả bộ cười cười.

Mao Cẩn Viện lấy rượu ra: “Tối nay phải uống không say không về.”

“Như thế không được, em còn phải lái xe về mà?” Diệp Sinh băn khoăn.

“Yên tâm, em gọi lái xe tới đón là xong.” Mao Cẩn Viện cầm lấy chén rượu: “Nào, em mời anh một ly.”

Vừa rồi vì trong lòng mát mát mà Diệp Sinh buồn rầu, chỉ mong dùng rượu giải sầu, hơn nữa Mao Cẩn Viện khuyến bảo, Diệp Sinh liền uống một ly, lại một ly.

Trên bàn vỏ chai rượu ngày càng nhiều, Diệp Sinh mới đầu còn ngà ngà say, giờ đã say hoàn toàn.

Rốt cuộc anh không chịu nổi, gục xuống bàn.

“Diệp Sinh... Diệp Sinh?” Mao Cẩn Viện gọi.

“Sao?” Diệp Sinh hàm hồ đáp.

“Bạn gái trước kia của anh là người thế nào?”

Nghe vậy, Diệp Sinh chậm rãi mở mắt, từ từ nói: “Cô ấy ôn nhu, rất biết cư xử, tính cách kiên cường... Có khi có thể kiên cường đến mức làm cho người ta phát giận. Cô ấy còn có cái tên rất êm tai... Là... Là...” Thanh âm Diệp Sinh nhỏ dần rồi biến mất.

Trước tình cảnh này, Mao Cẩn Viện tươi cười, cô cúi xuống bên tai Diệp Sinh, nhẹ nhàng nói: “Cô ta tên Lâm Phiêu Linh. Cô ta thích kem vị hương thảo, thích mặc quần áo màu sắc tươi sáng, luôn ngẩng cao đầu, thích xem phim, bên tai phải còn có nốt ruồi nhỏ... Tất cả, em đều biết.”

Diệp Sinh bỗng cảm giác có bàn tay vuốt ve gương mặt mình.

Rất nhẹ, mềm mịn tựa tơ lụa.

Là Phiêu Linh?

Diệp Sinh muốn mở mắt, nhưng mí mắt như nặng ngàn cân, anh đành bất lực, lâm vào trạng thái ngủ say.

Hôm sau, Diệc Sinh tỉnh lại, phát hiện mình không mảnh vải che thân.

Bên cạnh, Mao Cẩn Viện cũng trần trụi như thế.

Trong phòng làm việc, Thành ý đang đưa cho Vũ Dã xem những bức ảnh chụp người mới.

“Vũ Dã, nhìn cô gái này xem, khí chất không tệ, hiện tại cũng đang thịnh hành dáng vẻ này, chúng ta có nên mời cô ấy đến nói chuyện không... Vũ Dã?”

“Cái gì?” Vũ Dã phục hồi lại tinh thần.

“Gần đây vì sao mà thần trí cậu luôn luôn không ổn định?”

“Không sao.” Vũ Dã đan mười ngón tay vào nhau, lảng sang chủ đề khác: “Cậu vừa nói gì?”

“Mình nói xem cô gái này...”

Chuông điện thoại reo vang, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

“Thật ngại.” Vũ Dã nói xong, liền bắt máy: “Phải, tôi chính là... Tìm thấy rồi?... Được, tôi đã ghi nhớ, cảm ơn.”

Vũ Dã để điện thoại xuống: “Mình có việc phải đi Anh.”

Thành ý lập tức kêu lên: “Nhưng hôm nay có hội nghị!...”

Còn chưa nói xong Vũ Dã đã cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài cửa.

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho Vũ Dã vẫn luôn bình tĩnh lại kích động như vậy?

Thành Ý nhíu mày, trăm mối không cách nào gỡ bỏ.

Phạm Vận Chi vô cùng buồn chán nhìn ngoài cửa sổ.

Mùa đông ở nước Anh thật khắc nghiệt, không khí ẩm ướt, làm cho lòng người như có tảng đá lớn đè lên.

Ở ngã tư đường người đi rất thưa thớt, một mảnh cô tịch, nơi nơi tuyết đọng trắng xóa.

Trước kia cô sống ở phương Nam, cho nên khi thấy tuyết ở Anh thì cực kỳ hưng phấn nhảy nhót, dần dần, cảm giác mới mẻ qua đi, nhìn mãi cũng quen mắt.

Vận Chi quay đầu thong thả uống cafe, ngắm những người khách qua lại. Khuôn mặt họ ảm đạm như thời tiết lúc này, Vận Chi bất giác thở dài.

Cửa bị đẩy ra, một người khách tiến vào. Vận Chi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, trước mắt bỗng sáng ngời.

Một chàng trai đồng phương thân hình cao lớn, mặc áo khoác màu đen, giơ tay nhắc chân tràn ngập mùi nam tính, khí chất bình ổn mà mê người.

Vận Chi vội vàng tươi cười: “Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Chàng trai lấy ra một tấm ảnh: “Xin hỏi cô đã từng gặp vị tiểu thư này chưa?”

Vận Chi cẩn thận quan sát, lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Hình như đã gặp ở đâu... Đúng rồi!” Vận Chi vỗ tay ra tiếng: “Cô ấy ở phòng số 3 kia.”

“Cô ấy ở đây?” Vũ Dã vui mừng: “Cô ấy hiện có trong phòng chứ?”

“Cô ấy... Vẫn trong phòng, hơn nữa...” Vận Chi nhìn Vũ Dã, muốn nói lại thôi: “Anh nên tự mình đi thăm cô ấy một chút đi.”

12. Chương 23 + 24

Vũ Dã bước chân nhanh đi vào gian phòng mà Vận Chỉ nói.

Gõ cửa hồi lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân. Cửa mở ra, trước mắt Vũ Dã xuất hiện một cô gái. Khuôn mặt với đôi mắt sưng húp, sắc mặt tái nhợt, cả người tiều tụy, uể oải.

Vũ Dã sững sờ, nhất thời đứng nguyên tại chỗ.

Anh không thể tin được Phiêu Linh lại thảm hại thế, anh nghĩ điều cô cần chỉ là thời gian, rồi cô sẽ lại luôn ngạo nghễ. Không ngờ...

“Chăm sóc Phiêu Linh thật tốt, cô ấy... Không hề kiên cường giống như anh tưởng tượng.”

Vũ Dã nhớ lại lời nói của Diệc Sinh.

Thì ra, chỉ có anh ta là hiểu Phiêu Linh.

Bị tổn thương cũng không chỉ có anh ta, mà còn cả Phiêu Linh.

Cô không đoán được Vũ Dã sẽ tìm tới tận đây, bộ dạng của cô lúc này lại như quỷ, quả thực chẳng muốn gặp bất kỳ ai.

Hai người cứ đứng giằng co.

Cuối cùng Vũ Dã lên tiếng phá vỡ trầm mặc trước, anh thở dài, ôn nhu: “Ít nhất em nên báo với anh rằng em vẫn bình an.”

Phiêu Linh khẽ vén những sợi tóc trước trán ra sau đầu, nhưng lâu chưa chăm sóc nên chúng không nghe lời cô, cứ rơi xuống chỗ cũ, cô lặp lại nhiều lần động tác này, che đi vẻ luống cuống của mình.

“Anh ngồi máy bay mười mấy tiếng mới đến đây, em không định mời anh vào ngồi một chút sao?” Vũ Dã nhướn lông mày, trêu ghẹo nói.

“Mời vào.” Phiêu Linh kịp phản ứng, mở cửa, dẫn Vũ Dã vào: “Xin lỗi, phòng lộn xộn.”

Vũ Dã phát hiện đây không phải lời nói khiêm tốn, trong phòng nhìn qua có rất nhiều vỏ chai rượu, trên bàn bày đầy vỏ hộp thức ăn nhanh, nước canh rơi vãi khắp nơi, cho thấy cuộc sống của chủ nhân thật sa sút.

Vũ Dã ngồi trên giường, nhìn Phiêu Linh bận rộn thu dọn đồ đạc, đột nhiên hỏi: “Một năm qua em sống thế nào?”

Phiêu Linh bỗng dừng động tác một chút.

Làm thế nào để trôi qua, chính cô cũng không rõ ràng.

Cô đến đây, thuê một căn nhà trọ nhỏ. Cả ngày ngồi bên cửa sổ, nhìn người đi tới đi lui trên phố, không có bất cứ ai biết cô, cô cũng chẳng quen kẻ nào.

Sở dĩ lựa chọn đến Anh, là bởi ưa thích thời tiết nơi này.

Cô thường ngồi đó uống rượu, từ từ mê hoặc bản thân, đến khi ý thức mơ hồ, tâm không còn đau đớn.

Có đôi khi, lừa gạt chính mình, sẽ không thống khổ nữa.

Nháy mắt, đã là mùa đông.

Hệ thống sưởi bật mức to nhất, nhưng không hiểu sao, vẫn rất lạnh. Thật lâu sau mới ý thức cảm giác lạnh lẽo này là từ tận trong đáy lòng, không cách nào áp chế.

Có lúc soi gương, sững sờ hồi lâu mới kịp phản ứng đôi mắt sưng to, tiều tụy kia chính là mình.

Nhưng Phiêu Linh chỉ cười một tiếng, như cũ tiếp tục rót rượu uống.

Nhiều khi trong lúc say, Phiêu Linh nhìn thấy Diệc Sinh đứng trong góc, dịu dàng, ôn nhu nhìn cô.

Đau nhức khiến Phiêu Linh tỉnh táo lại.

Cô hiểu được, Diệc Sinh sẽ không, mãi mãi không biết.

Cô không ngẩng đầu nhìn nữa, chỉ cúi xuống nắm chặt chiếc nhẫn trước ngực mình, muốn khóc nhưng đôi mắt vẫn khô ráo.

Phiêu Linh ngừng nhớ lại, thoải mái cười: “Em rất khỏe, mỗi ngày cũng không cần làm việc, rất rảnh rỗi.”

Vũ Dã thản nhiên hỏi: “Em thấy lời này tin tưởng được sao?”

Phiêu Linh im lặng.

Vũ Dã nhìn cô, nói thẳng: “Em ở đây uống rượu.”

“Em chỉ là cho bản thân nghỉ ngơi một chút.”

“Đây không phải nghỉ ngơi mà là tự sát. Nếu em còn tiếp tục như thế, lần sau anh sẽ chỉ đi thăm được mộ em mất.”

“Vậy cứ mặc em tự sinh tự diệt cũng tốt.”

“Đáng tiếc, anh không làm nổi.”

Bị Vũ Dã chọc giận, Phiêu Linh bỗng xoay đầu lại, nói từng chữ từng câu: “Lâm Phiêu Linh sớm đã chết. Cô ta căn bản không nên tồn tại ở thế giới này!”

Vũ Dã lạnh lùng nhìn Phiêu Linh, bỗng giơ tay lên, cho cô một cái tát.

Xuống tay không nặng, nhưng thân thể Phiêu Linh vốn đã yếu ớt nên liền ngã xuống đất, cánh tay dè vào một mảnh thủy tinh, nhất thời máu tuôn chảy.

Trên mặt Phiêu Linh không chút biểu tình, cơ thể cũng không hề nhúc nhích, giống như linh hồn đã rời khỏi thể xác.

Vũ Dã vội tìm hộp thuốc, ngồi xổm người xuống, cẩn thận lấy miếng thủy tinh ở trong tay Phiêu Linh ra. Màu đỏ của máu dính trên thủy tinh, đẹp yêu mị như mang hơi thở của quỷ.

“Chỉ có những người không được ai quan tâm mới có tư cách bỏ mặc chính mình. Em không phải bọn họ.”

“Em mệt mỏi, mệt mỏi thực sự.” Phiêu Linh đem mặt chôn ở hai đầu gối, nhẹ nói: “Em cố gắng để sống tốt, cho dù có nhiều vấp ngã nhưng luôn nỗ lực đứng lên. Nhưng... nhìn thấy hạnh phúc đang gần ngay trước mắt bị xé tan thành những mảnh nhỏ, em mất hết sức lực.” Thanh âm Phiêu Linh bi ai: “Hoặc là nên sớm biết, bất kể cố gắng thế nào, không chiếm được vẫn là không chiếm được. Em không muốn đứng dậy nữa... Em không còn sức lực...”

Vũ Dã cúi đầu xử lý vết thương của Phiêu Linh, đắp thuốc, nhẹ nhàng băng bó.

Máu còn chảy, băng rất nhanh đã xuất hiện màu máu chói mắt. Vũ Dã đột nhiên nói: “Diệc Sinh sắp kết hôn.”

Nghe vậy, Phiêu Linh chấn động toàn thân.

“Anh không biết bọn em đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết, em vẫn còn tình cảm với anh ta, và ngược lại. Vũ Dã trầm tĩnh nói: “Nếu em xảy ra chuyện, anh ta sẽ mất đi bình tĩnh cùng hạnh phúc hiện tại, em hy vọng như vậy sao?”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Vũ Dã thậm chí nghe thấy cả tiếng hô hấp của mình. Phiêu Linh luôn cúi đầu, tóc dài khẽ rơi xuống, che đi vẻ mặt của cô.

Vũ Dã lặng lẽ chờ đợi.

Hồi lâu sau, Phiêu Linh đứng lên, bởi vì ngồi lâu, đầu gối nhũn ra, Vũ Dã nhanh tay đỡ lấy cô.

“Vũ Dã...” Phiêu Linh nhìn phía trước: “Em muốn ngủ.”

Vũ Dã đỡ Phiêu Linh đến bên giường, nhìn thấy cô nằm xuống mới đi ra ghế salon ngồi.

Vũ Dã không dám ngủ, luôn lắng nghe động tĩnh trong phòng. Đường như suốt cả đêm, Phiêu Linh ngủ rất say. Vũ Dã dần yên lòng, lệch mũi giờ cùng mệt mỏi khiến anh bất tri bất giác ngủ.

Sau khi tỉnh dậy lập tức đi xem Phiêu Linh, lại phát hiện trên giường trống rỗng.

Vũ Dã như nghe thấy âm một tiếng, vội khoác áo, tông cửa xông ra, suýt chút nữa đụng phải người đứng trước cửa.

Thì ra là Phiêu Linh, Vũ Dã thở phào: “Em đi đâu vậy?”

“Mua đồ ăn.” Phiêu Linh đem một túi lớn thức ăn tiến vào phòng bếp, Vũ Dã cười cười: “Sếp ở xa tới, cũng không thể chỉ chiêu đãi toàn cá khoai* chứ?”

Vũ Dã tựa cửa, nhìn Phiêu Linh để từng thứ đổ vào tủ lạnh, thần sắc trên mặt tự nhiên, nhìn không ra điểm khác thường nào, giống như chưa hề có gì xảy ra.

Những ngày sau, Vũ Dã luôn ở bên Phiêu Linh, đốc thúc cô kiêng rượu.

Một quá trình rất gian nan, bởi vì chiến đấu với chính bản thân mình, nhưng Phiêu Linh cắn chặt răng, rất quyết tâm.

Thân thể dần chuyển biến tốt đẹp, qua kiếp nạn này, vẻ mỹ mạo không bằng được như hồi trước.

Có khi Phiêu Linh đứng trước gương, khẽ vuốt nhẹ những nếp nhăn thật nhỏ xuất hiện nơi khóe mắt, cảm thấy may mắn.

Hình ảnh Diệc Sinh thấy, sẽ là mình trong khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời.

Chờ khi đã hồi phục, Phiêu Linh liền thúc giục Vũ Dã chở về.

“Chê anh phiền sao?” Vũ Dã ra vẻ hờn giận.

“Anh rời đi lâu như vậy, chuyện của công ty nhất định chồng chất như núi. Hiện tại em tự biết cách chăm sóc bản thân, không cần làm phiền đến anh nữa.”

Vũ Dã xoa xoa huyệt thái dương, trầm tĩnh đáp: “Em thật thích dùng lễ nghĩa để giữ khoảng cách.”

Phiêu Linh cảm thấy yết hầu khô hạn: “Vũ Dã, em mắc nợ anh rất nhiều.”

Vũ Dã dừng ở cô, hai mắt sáng ngời: “Kỳ thực em có thể không cần trả, chỉ là em không muốn.”

“Không.” Phiêu Linh phản bác: “Lòng tự tôn của anh sẽ không cho phép anh làm vậy, loại ân tình này em nguyện ý trả.”

Vũ Dã cười ha ha, thanh âm nhẹ nhàng, có vài phần ngượng ngùng.

Tiếng cười chậm rãi ngừng, trên mặt Vũ Dã xuất hiện nhu tình hiếm thấy: “Thề với trời, anh có thể vì em mà buông bỏ mọi thứ, kể cả lòng tự tôn.”

Sáng hôm sau Vũ Dã lên máy bay về nước, nói có thời gian rảnh sẽ tới thăm cô.

Phiêu Linh đứng ở cửa sổ, nhìn thân ảnh Vũ Dã dần đi xa. Trong lòng bỗng dâng lên nỗi phiền muộn, cô thở dài, đi xuống quán cafe dưới tầng.

Ăn xong mấy món điểm tâm ngọt tinh xảo, cô gái có khuôn mặt phương đông đem tiền đựng trong khay tròn tròn đến trả lại cho cô: “Cái này coi như lễ vật mừng cô kiêng rượu thành công.”

“Cảm ơn.” Phiêu Linh vui vẻ nhận.

“Xem, kiêng rượu rồi lại trở thành đại mỹ nhân, thật tốt.” Vận Chỉ khẽ nói: “Rượu làm cho người ta thống khổ như vậy, thật không hiểu tại sao có nhiều người thích say rượu.”

“Có lẽ thống khổ do rượu chẳng đáng là gì so với đau khổ trong lòng.” Trước kia mỗi ngày Phiêu Linh đều thấy mẹ mình say như chết, cũng nhiều lần hỏi qua vấn đề này. Đến lúc tự mình trải qua, mới biết rượu có thể giúp ta quên nỗi khổ, tuy rằng ngăn ngủ, nhưng đối với người đã rơi sâu xuống địa ngục như cô mà nói, lại rất đáng giá.

“Bà ngoại tôi nói, cuộc sống con người nhiều khó khăn nhưng chẳng ai muốn chết đi, họ đều cố gắng chống cự lại khó khăn ấy. Nếu còn có khát vọng muốn sống, vì điều gì mà còn chưa tỉnh lại đây?” Vận Chỉ bỗng nhiên ngừng nói: “Có phải tôi nhiều lời rồi không?”

“Không.” Phiêu Linh như đang suy nghĩ gì: “Cô nói rất đúng.”

Nếu đã không muốn chết, nên sống sao cho tốt.

Phiêu Linh thở sâu.

Vì mình, vì Diệc Sinh, phải sống thật tốt.

Cá khoai*: là một loài cá biển thuộc họ Synodontidae. Loài cá này là loài bản địa vùng nước từ Mumbai đến biển Ả Rập, một số lượng nhỏ được tìm thấy ở vịnh Bengal, biển Đông.

Món điểm tâm ngọt hương vị nồng đậm lại độc đáo khiến Phiêu Linh muốn ngừng ăn mà không được, dần trở thành khách quen của quán.

Làm quen với Vận Chỉ, mới biết nơi này nguyên lai là do bà ngoại cô mở, sau khi ông ngoại cô qua đời, bà liền đón Vận Chỉ sang để tiếp tục trông nom, còn mình rời xa nội thành, ở nông thôn an hưởng tuổi già.

Nghe giọng nói Vận Chỉ, cô cực kỳ tôn sùng bà ngoại mình. Từ lời kể của cô, Phiêu Linh thấy đó là một lão bà am hiểu nhân tình thế thái.

Một thời gian sau, Vận Chỉ tuyên bố cô đang yêu, đối phương là một chàng trai nước ngoài, cao gầy, tóc xoăn, vui tươi hài hước, thường chọc Vận Chỉ cười to.

Vận Chỉ mỗi khi nhàn hạ lại lấy tay chống cằm, nói với Phiêu Linh liên miên không dứt rằng hai người bọn họ ước định thế nào, kết hôn xong sẽ sinh mấy đứa con, ở trong căn nhà ra sao, phòng nên sơn màu gì.

Trong mắt sáng trong, ánh lên niềm khát khao hạnh phúc.

Tình yêu khi còn trẻ trân quý nhất, bởi vì chưa trải qua khúc mắc cùng thống khổ nên rất ít lo lắng, nhiều niềm vui.

Sau chậm rãi hòa nhập xã hội, tình yêu cũng không hề thuần khiết nữa mà xen lẫn hơi thở của tính toán và mưu mô, lợi ích và hậu quả.

Phiêu Linh yên lặng lắng nghe.

Có thể sau này hai người mỗi bên đi một ngã, nam kết hôn, nữ gả đi, không thể cùng sống chung. Nhưng cô tin tưởng vào thời khắc này, họ đối xử chân thật, thành tâm với nhau.

Chính là, mọi thứ rồi cũng đổi thay.

Tình cảm bọn họ chuyển biến tốt đẹp, cả ngày như hình với bóng, ở bên quây anh anh em em, cùng nhìn đối phương cười ngây ngô.

Những lúc ấy Phiêu Linh sẽ gánh vác trọng trách, giúp Vận Chỉ đón tiếp khách hàng.

Cô dần thích công việc này, bởi mỗi vị khách khác nhau mang đến một câu chuyện khác nhau, hoặc vui hoặc buồn, hoặc đắng cay hoặc ngọt ngào.

Cô thường xuyên ngồi ở trong góc, lặng lẽ quan sát.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi đi.

Ngày, cũng không còn quá tịch mịch.

Ngẫu nhiên, sau buổi trưa sáng rõ, chuyện cũ bỗng xuất hiện, từng cảm xúc đau khổ, vui sướng dấy dựa đan vào. Phiêu Linh sẽ có chút hốt hoảng, không rõ những cảnh kia thực sự đã xảy ra hay chỉ là một giấc mơ ố vàng.

Cảm giác đau đớn không còn mạnh mẽ như trước, thời gian bào mòn, chúng trở nên lảng động, đầy phiền muộn.

Tất cả rồi sẽ qua.

Không ít khách nhân bị vẻ im lặng thần bí của Phiêu Linh hấp dẫn.

“Ôi chào!” Vận Chỉ lấy tay huých Phiêu Linh: “Cái cậu tóc vàng dễ nhìn kia luôn đưa mắt về phía cô.”

Phiêu Linh chưa vội quay đầu, cười nói: “Thật ra là nhìn cô đi, bày đặt cô gái không nhìn, nhìn tôi làm gì?”

Vận Chỉ bất đắc dĩ: “Cô bao nhiêu tuổi? Sao lúc nào cũng làm ra bộ dạng đó vậy?”

Bao nhiêu? Phiêu Linh trong lòng lẩm nhẩm, 27.

Thật sự, đã 27 tuổi.

“Dù sao cô cũng có bạn trai tuyệt như thế.”

Phiêu Linh biết Vận Chỉ muốn nói Vũ Dã, thành thật đáp: “Tôi và anh ấy không phải loại quan hệ này.”

Vận Chỉ buồn bực: “Anh ta quan tâm cô, hơn nữa nhìn là biết có gia cảnh tốt, vì sao cô không đồng ý?”

Phiêu Linh cười không đáp.

Vận Chỉ thử hỏi: “Bởi vì người khác?”

“Bởi vì nơi này...” Phiêu Linh chỉ chỉ ngực, nụ cười mơ hồ: “Đã nát vụn.”

Vận Chỉ khẳng định: “Năng lực khôi phục của nhân loại rất mạnh, nhất định sẽ nhanh chóng hồi phục.”

“Tôi không biết.” Phiêu Linh ngơ ngơ ngẩn ngẩn: “Có thể có, hoặc là vĩnh viễn không bao giờ... Tôi không biết nữa.”

“Nói cho tôi chút chuyện xưa của cô nhé?” Vận Chỉ hứng thú.

Phiêu Linh nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Quen biết, yêu nhau, chia tay.”

“Đơn giản như vậy?” Vận Chỉ bất mãn.

“Uhm.” Phiêu Linh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nhắc nhở: “Đến giờ cùng bạn trai hẹn hò rồi.”

Hôm nay là sinh nhật bạn trai Vận Chỉ, bọn họ hẹn đi ăn tối cùng nhau. Vận Chỉ nhờ Phiêu Linh trông tiệm, nhanh chóng rời đi.

Phiêu Linh vuốt ve chiếc nhẫn trước ngực, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Thật sự chuyện xưa của cô và Diệc Sinh chỉ đơn giản như vậy, 6 từ ngắn ngủn là khái quát xong.

Ngón tay nhẹ nhàng trượt theo hình dạng chiếc nhẫn, trong lòng vang lên thanh âm: “Diệc Sinh, anh khỏe không?”

Buổi tối, buôn bán vừa xong, Phiêu Linh định đóng cửa tiệm, lên tầng nghỉ ngơi.

Xoay người, lại thấy phía sau một khuôn mặt ranh ác chìa đao nhọn về phía mình, ra lệnh: “Đem tiền giao ra đây.”

Phiêu Linh sợ hãi, mồ hôi lạnh thấm ướt trán, chỉ có thể nghe theo, đem toàn bộ tiền trên người giao ra.

Tên cướp lấy được tiền, đang chuẩn bị rời đi, nhưng thoáng nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trước ngực Phiêu Linh, nhanh tay định đặt xuống rồi bỏ trốn.

Ai ngờ cô gái yếu đuối trước mặt vừa chịu khuất phục bấy giờ lại gắt gao nắm lấy nhẫn.

Tên cướp uy hiếp: “Buông tay, nếu không ta giết cô!”

Phiêu Linh nhắm mắt làm ngơ, vẫn không chịu buông chiếc nhẫn, như thể chiếc nhẫn kia còn quan trọng hơn cả tính mạng cô.

Hai người đang giằng co, bỗng một thanh âm vang lên: “Dừng tay!”

Thấy có người đến, tên cướp hoảng hốt, dưới tình thế cấp bách liền chém một nhát vào tay Phiêu Linh, đoạt lấy nhẫn, điên cuồng chạy trốn.

Người kia tiến lên đỡ Phiêu Linh: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Phiêu Linh cảm giác đau đớn trên tay, máu tuôn ào ạt, nhưng cô bất chấp điều đó, vội vàng nắm tay chàng trai: “Nhẫn, làm ơn giúp tôi lấy lấy lại chiếc nhẫn!”

“Cô đang bị thương...” Người kia do dự một lát, thấy thái độ kiên quyết của Phiêu Linh liền đuổi theo.

Trong lòng Phiêu Linh một trận quay cuồng, vô cùng lo lắng, cũng không biết tình huống giờ ra sao, cô cắn chặt răng, cố nén đau đớn, men theo bờ tường bước đi.

Phía sau, từng giọt máu uồn lượn theo bước chân cô.

Chợt còi cảnh sát vang lên, chàng trai đã đem tên cướp giao cho cảnh sát.

Người kia quay lại, vội đi đến chỗ Phiêu Linh, đưa chiếc nhẫn cho cô.

Phiêu Linh liền đem chiếc nhẫn ôm chặt trước ngực, nhắm mắt, thở phào một hơi.

Lúc này, một giọng nam ôn hòa vang lên: “Đây là lần thứ hai.”

Phiêu Linh có cảm giác quen thuộc, ngẩng đầu, trong mắt hiện lên sự vui vẻ: “Là anh?”

“Phải.” Người kia cười đáp.

“Cảm ơn anh.” Phiêu Linh tràn đầy cảm kích.

“Để tôi đưa cô đi bệnh viện trước.” Chàng trai nhìn cánh tay đầy máu của Phiêu Linh, giọng nói lộ vẻ quan tâm, sau đó bắt xe, cùng Phiêu Linh tới bệnh viện.

Miệng vết thương sâu, khâu đến 7 mũi, mỗi một mũi đều khiến Phiêu Linh đau đến mức toát mồ hôi.

Chàng trai giữ chặt tay Phiêu Linh, phòng ngừa cô động đậy.

Xử lý xong miệng vết thương, mồ hôi đã thấm ướt người Phiêu Linh. Thật may mắn, chàng trai này luôn ở bên sẵn sóc.

Đợi khi không còn đau nữa, Phiêu Linh đột nhiên hỏi: “Những gì anh nói lần trước là thật sao?”

Chàng trai giật mình, lập tức hiểu Phiêu Linh đang ám chỉ điều gì, nhẹ nói: “Đó là một truyền thuyết: Nếu có người tặng cô một đồ vật, mất đi lần thứ nhất là tạm biệt, lần thứ hai là cửu biệt, lần thứ ba chính là vĩnh biệt. Duyên phận giữa cô và người tặng cũng hoàn toàn cắt đứt.”

Phiêu Linh lắng nghe, ánh mắt hết hoảng.

“Chiếc nhẫn rất quan trọng với cô, liều mạng cũng muốn đoạt lại?”

“Đúng, rất quan trọng.” Phiêu Linh nhìn chiếc nhẫn, mặt trên có dính chút máu.

“Tên cướp có thể hạ độc lên dao, cô không sợ chết?”

“Thế nào mà không sợ. Sống vẫn là có lợi, ít ra còn được nhắm nháp hương vị đồ ăn, hạnh phúc đơn giản nhất lại khó có được nhất, anh không cho là phải sao?”

“Tôi?” Chàng trai nhợt nhạt cười: “Tôi cùng bạn gái trước kia chia tay bởi tôi không đưa cô ấy đi ăn nhà hàng. Trong mắt tôi, mì tôm và bữa tiệc thịnh soạn chẳng khác nhau là mấy. Tôi quả thật là một người không thú vị lắm.”

“Vậy nhất định có chuyện khác khiến anh say mê.”

“Làm sao biết được?”

“Đối với ẩm thực mà không hứng thú, chỉ có hai loại người, thứ nhất là người đang sống trong tuyệt vọng, thứ hai là người đang say mê chuyện gì khác. Anh tuyệt đối không phải là loại người thứ nhất. Nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì khiến anh quên cả mùi vị của thức ăn?”

“Bạn bè nói tôi sống trong 361 ô nhỏ*”

“361 ô nhỏ, có ý gì?”

Chàng trai đang muốn trả lời, bị một giọng nói thanh thúy, đầy lo lắng cắt ngang: “Phiêu Linh, cô không sao chứ?”

Thì ra Vận Chỉ nhận được tin bèn vội tới đây, cô áy náy hỏi: “Xin lỗi, đều do tôi hại, cô đã đỡ chưa?”

“Không sao, chỉ là chút vết thương nhỏ, vài ngày sẽ đỡ.” Nhìn Vận Chỉ khóc như suối chảy, Phiêu Linh nhanh chóng làm cô yên lòng.

Nói rất nhiều, mới khiến cho Vận Chỉ ngừng khóc.

Lúc Phiêu Linh ngẩng đầu, đã không còn thấy hình bóng chàng trai kia đâu.

Lại giống lần trước, anh ta lẳng lặng rời đi.

Tuy Phiêu Linh giải thích vết thương không đáng lo ngại nhưng Vận Chỉ thấy miệng vết thương sâu như vậy, trong lòng càng thêm áy náy, tự động giúp đỡ Phiêu Linh trong sinh hoạt hằng ngày.

Không bao lâu sau là lễ giáng sinh, Vận Chỉ mời Phiêu Linh đến nhà bà ngoại cô cùng tham gia lễ hội, Phiêu Linh biết nếu mình không đi, Vận Chỉ lo lắng vết thương của cô, tất không thể an tâm, nên cô sẵn sàng nhận lời mời.

Vùng nông thôn ở nước Anh tràn đầy không khí trong lành, nồng đậm phong cảnh điền viên**, nơi nơi là núi rừng, đường nhỏ uốn lượn xa xa, cây cối trùng điệp xanh mướt, cảnh sắc yên tĩnh, lãng mạn.

Nhà bà ngoại Vận Chỉ là kiểu nhà hai tầng cổ kính, dấu vết năm xưa in trên từng viên gạch. Mấy dây leo bám đầy trên tường, tạo cảm giác lịch sự, tao nhã.

Ở đây, Phiêu Linh nhận được sự nhiệt tình hoan nghênh, cả ngày đi lang thang thăm thú. Phong cảnh nên thơ, tâm tình tĩnh lặng khiến vết thương hồi phục rất nhanh.

Tới ngày giáng sinh, dưới sự chỉ dẫn của Vận Chỉ, Phiêu Linh bắt đầu tập làm đèn bí ngô, trước lấy ruột quả ra, sau mới điêu khắc.

Phiêu Linh nhận không được nói: “Thủ pháp thật tàn nhẫn, cảm giác như cầm dao mổ bụng.”

Vận Chỉ khẽ cau: “Không cần hình dung như vậy, tôi tôi gặp ác mộng mất.”

Hai người kỹ thuật không quá thuần thục, nhiều lần thất bại mới miễn cưỡng có thể đem chiếc đèn để ở trước sân, vội vàng đi chuẩn bị kẹo.

Không bao lâu, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng trẻ con thanh thúy: “Trick or treat?”***

Mở cửa nhìn, một đám trẻ nhỏ giả dạng thành lũ quỷ, đứng ở ngoài yêu cầu kẹo.

Nhưng trẻ nhỏ vẫn là trẻ nhỏ, giọng chúng vô cùng đáng yêu.

Phiêu Linh cùng Vận Chỉ đem kẹo đồ đầy túi áo chúng, bọn trẻ vui mừng nói cảm ơn rồi rời đi.

Cả buổi tối, bọn trẻ không ngừng đến xin kẹo, Phiêu Linh, Vận Chỉ đều mệt nhưng ai cũng vui vẻ.

Đợi cho rảnh rồi, Vận Chỉ kéo Phiêu Linh đến chỗ đốt lửa.

Trong sân, Vận Chỉ nắm tay mọi người xung quanh nhảy múa, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười trong veo của cô.

Phiêu Linh xuất thần nhìn không trung đầy khói lửa kia, trong lòng dâng lên cảm giác khác thường khó nói rõ, mênh mông, vắng vẻ, thê lương, hoang vắng, từng đợt từng đợt, quấn quanh trong lòng.

“Càng náo nhiệt càng khiến người ta tịch mịch, cháu cảm thấy thế nào?”

Một thanh âm già nua vang lên phía sau.

Đó là bà ngoại Vận Chỉ, một lão nhân im lặng tao nhã. Bình thường bà luôn ngồi dưới ánh mặt trời, lặng lẽ thưởng thức chén trà, ánh mắt nhìn về phía xa.

“Mỗi khi náo nhiệt cháu thường nhớ tới người mình yêu nhất.” Phiêu Linh đi đến, ngồi xuống bên bà.

“Các cháu xảy ra chuyện gì?” Bà hỏi.

“Chúng cháu yêu nhau, nhưng chẳng thể sống cùng nhau.”

“Rất nhiều người như thế.” Bà lão chậm rãi nói: “Thường những người yêu nhau lại không thể nắm tay nhau đi đến hết đời.”

“Thật ư?”

“Chân thật hơn cả định luật Newton một.”****

Phiêu Linh cúi thấp, phớt lờ hỏi han: “Nếu đã như vậy, sao còn cho bọn họ gặp nhau?”

“Để chúng ta học được bài học buông tay. Nhân sinh, sao có thể nghĩ muốn gì là có nấy? Yêu một người, chỉ để hoài niệm.”

“Phanh” một tiếng, đêm đen bỗng sáng bừng pháo hoa xinh đẹp. Rất nhanh pháo hoa tản ra như lưu tinh rơi xuống, trên bầu trời vạch ra những đường dài thê lương.

Phiêu Linh ngẩng đầu nhìn lên, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Chú thích: 361 ô nhỏ*: Ở chapter 27, các bạn sẽ biết niềm đam mê của chàng trai này là gì ^.^

Điền viên**: Ruộng và vườn. Từ này thường dùng trong văn chương ngày xưa, ý muốn miêu tả cuộc sống thanh nhàn ở nông thôn, không vướng bận những lo toan của cuộc sống.

Trick or treat?***: Bị ghẹo hay cho kẹo. Đây là một tục lệ trong ngày lễ Halloween. Trẻ em sẽ mặc những bộ đồ hóa trang, cầm giỏ đi từng nhà gõ cửa, nói Trick or treat để xin kẹo (treat) (các nhà sẽ chuẩn bị sẵn kẹo để cho trẻ con trong ngày này). Nếu nhà nào không đồng ý cho kẹo (treat), họ sẽ bị chơi khăm (trick), thường là ném giấy vệ sinh lên mái nhà.

Định luật Newton một****: Nếu một vật không chịu tác dụng của lực nào hoặc chịu tác dụng của các lực có hợp lực bằng không, thì vật đứng yên sẽ tiếp tục đứng yên, đang chuyển động sẽ tiếp tục chuyển động thẳng đều.

P/s: Bonus mấy hình nông thôn nước Anh, đẹp vô cùng <>

13. Chương 25 + 26

Lễ giáng sinh chấm dứt, hai người về đến nhà, liền thấy một vị khách không mời mà đến đang ngồi trên bậc thang.

Vận Chỉ nháy mắt mấy cái với Phiêu Linh, biết điều liền rời đi.

Người nọ nhìn thấy Phiêu Linh đến gần, mỉm cười: “Anh còn tưởng em lại bỏ trốn.”

“Em đến nhà Vận Chỉ dự lễ giáng sinh.” Phiêu Linh nói xong, bèn ngồi xuống bên người Vũ Dã.

“Rất vui sao?”

“Uhm.” Phiêu Linh gật đầu, lập tức hỏi: “Anh đợi bao lâu rồi?”

Vũ Dã trong mắt tràn ngập thâm tình nói: “Đã đợi lâu như vậy, mấy tiếng ngắn ngủi này có là gì.”

Phiêu Linh nghiêng đầu, tránh ánh mắt Vũ Dã: “Thời tiết lạnh, vào nhà nói chuyện đi.”

Vũ Dã bắt động thanh sắc, theo cô lên tầng.

Trước phòng trọ, Phiêu Linh đang chuẩn bị mở cửa, Vũ Dã ở đằng sau nhẹ nhàng nói: “Chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa anh đưa em đi thử vai.”

Phiêu Linh chấn động, tay run lên, chìa khóa rơi xuống đất, phát ra âm thanh kim loại nặng nề.

Vũ Dã tiến lên, nhặt chìa khóa, mở cửa giúp cô.

Phiêu Linh phục hồi tinh thần, nghi ngờ hỏi: “Thử vai? Vì sao?”

“Đừng quên hợp đồng giữa hai chúng ta, đây là công việc của em.”

“Chính là em...” Thanh âm Phiêu Linh khàn khàn: “Em có thể quay về ư?”

“Đương nhiên. Em rời đi 3 năm, phản cảm người khác đối với em sớm đã chìm vào quên lãng.”

“Sự xuất hiện của em sẽ khiến bọn họ nhớ lại.”

“Chờ khi họ nhớ ra, cũng đủ thời gian để em bắt đầu lại.”

Phiêu Linh im lặng, thật lâu không lên tiếng.

Vũ Dã hiểu tâm tư cô: “Em không có khả năng trốn ở đây cả đời.”

“Vì điều gì mà không thể? Em sống ở đây rất tốt.” Phiêu Linh thản nhiên đáp.

Vũ Dã lạnh lùng hỏi: “Bởi vì Diệc Sinh?”

Phiêu Linh muốn phủ nhận, nhưng chỉ có thể mấp máy môi, không phát ra âm thanh nào.

“Anh ta kế thừa tài sản của cha, đã đến định cư ở Singapore.” Vũ Dã trầm giọng: “Em không cần lo lắng sẽ gặp anh ta.”

Phiêu Linh chậm rãi đi đến cửa sổ, đưa tay mở một cánh, trận gió lạnh bên ngoài khẽ thổi vào, cô hít thở sâu: “Rất nhiều chuyện không vui xảy ra ở đó, em không muốn nhớ lại.”

“Nhưng em chưa bao giờ quên. Tất cả vẫn luôn ở trong lòng em.”

Phiêu Linh nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, cảm giác đau đớn.

Phiêu Linh nhớ tới những năm gần đây thường xuyên nằm mơ: Mình đi trên đường, hàng ngàn ánh mắt xấu xa, khinh bỉ nhòm ngó. Bản thân sợ hãi cúi đầu, cô chân chạy, liều mạng trốn tránh. Nhưng bất luận chạy đến đâu, ánh mắt kia như vẫn rất gần, rất gần. Cô trốn không thoát, vĩnh viễn không thoát.

Không thể phủ nhận, trí nhớ luôn tồn tại trog đầu cô, mỗi khi đêm dài vắng lặng, chúng đột nhiên xuất hiện, khơi gợi sự sợ hãi chôn sâu trong người cô.

“Phiêu Linh, trốn tránh không giúp gì được em. Trở về đối mặt, nếu không cả đời em cũng chẳng thể vui vẻ.”

Phiêu Linh khẽ vuốt quân ảnh thảo* trên cửa sổ.

Hoa tàn héo đã lâu, để lộ thân cành trơ trọi, nhưng không ai vì điều này mà bi thương, bởi sau tháng năm, nó sẽ phá tan u tĩnh, bỏ xuống cành khô lá mục, mang hơi thở sống mới.

Phiêu Linh nghe thấy thanh âm kiên định của chính mình: “Được, em trở về.”

Trở về, chấm dứt cơn ác mộng kia.

Vũ Dã đưa cô đến một đoàn làm phim của Pháp. Đạo diễn thấy Vũ Dã, lập tức tiến tới nhiệt tình ôm, hai người đứng một chỗ nói chuyện liên miên.

Phiêu Linh tuy không hiểu tiếng Pháp nhưng nhìn hành động cũng biết bọn họ giao tình không nhỏ.

Theo ý Vũ Dã, đạo diễn nhìn về phía Phiêu Linh, nhưng chỉ là tượng trưng, nhìn thoáng qua liền quay đầu.

Chấm dứt cuộc nói chuyện, Vũ Dã đi tới: “Trúng tuyển.”

“Không chỉ vì em thích hợp với vai diễn kia mà còn bởi nguyên nhân các anh là bằng hữu.”

Vũ Dã nhướng mi: “Quan trọng ư?”

Phiêu Linh lắc đầu, nhếch miệng cười: “Không, không quan trọng.”

“Phiêu Linh, anh nghĩ em nên biết,” Vũ Dã trầm ngâm một lát, quyết định nói thẳng: “Vai diễn của em xuất hiện rất ít, vốn dĩ chỉ là vai phụ nhỏ.”

Phiêu Linh nhìn về phía Vũ Dã: “Nhưng đối với em lại cực kỳ quan trọng, phải không?”

“Phải.” Vũ Dã vui mừng gật đầu.

Chỉ mất mấy ngày, Phiêu Linh đã quay xong toàn bộ.

Kế tiếp, cô về nhà đợi tin của Vũ Dã. Tâm trạng lo lắng, Phiêu Linh hiểu được sau ba năm này, cuộc sống sẽ không còn phẳng lặng.

Bộ phim lãng mạn ấm áp, tao nhã tinh tế, ở lễ trao giải thưởng điện ảnh quốc tế vô cùng được hoan nghênh.

Phiêu Linh vào vai một người mẹ, đứng ở bờ biển, mặc cho gió thổi tóc bay, khuôn mặt trong suốt tựa ngọc, im lặng nhìn về phía trước, trong đôi mắt có sự bàng hoàng không thể diễn tả bằng lời.

Tuy xuất hiện ngắn ngủi, nhưng đủ để mọi người nhớ đến cô.

Rốt cuộc xé chiều Vũ Dã cũng tới, trịnh trọng hỏi: “Chuẩn bị tốt chưa? Có thể bắt đầu rồi.”

Phiêu Linh đứng lên, mỉm cười: “Tốt.”

Vài ngày sau, Phiêu Linh quay về thành phố.

Lúc đi ra sân bay, Phiêu Linh hít thở thật sâu không khí quen thuộc này.

Phiêu Linh trong lòng khẽ nói, tôi đã trở về.

Báo chí rất nhanh đã đăng tin Phiêu Linh về nước, sau nhiều năm yên lặng, giờ cô lại trở thành tiêu điểm của dư luận.

Rèn sắt khi còn nóng, Vũ Dã nhân lúc này cho Phiêu Linh tiến hành quay phim, chụp ảnh ngay lập tức.

Cô hiểu quá trình đối mặt với công chúng mới là khó khăn nhất.

Ở buổi trình diễn thời trang, hàn huyền một lúc, lập tức có phóng viên công kích: “Có người nói ba năm trước đây cô vì scandal mà mất đi ánh hào quang, ra nước ngoài để tránh sóng gió, sự thật là như thế sao?”

Người chủ trì vội tiếp lời: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi chỉ nói về buổi trình diễn.”

Nhưng phóng viên căn bản không kiêng nể gì: “Lâm tiểu thư, scandal kia là thật?”

Vũ Dã đứng trong góc, vô số ánh đèn trên sân khấu khiến người ta hoa mắt, làm anh không thấy rõ biểu tình Phiêu Linh. Anh nắm chặt hai tay, cố gắng kiềm chế khát vọng muốn giải vây giúp Phiêu Linh.

Anh biết, điều này phải do chính Phiêu Linh tự giải quyết.

Lát sau, thanh âm bình tĩnh, chân thành của Phiêu Linh vang lên: “Trước kia tôi quả thật đã làm chuyện sai, khiến mọi người thất vọng, tôi rất xin lỗi.”

Nhất thời, hội trường im lặng, phóng viên cũng không đoán được Phiêu Linh thừa nhận chuyện này dễ dàng như thế.

Vũ Dã bấy giờ mới buông bỏ lo lắng trong lòng.

Cửa khó khăn nhất đã qua, mọi chuyện về sau đều đơn giản.

Sai lầm đối với mọi người không quan trọng, quan trọng là nổi thống khổ trên mặt đương sự. Mà lần này Phiêu Linh tự động nhận nên mọi người tranh nhau bàn tán, lời nói sắc bén như dao, nhưng Phiêu Linh lại chẳng hề có động tĩnh gì, họ dần dần thấy không có ý nghĩa, cũng mất đi hứng thú.

Mọi người dời sự chú ý sang bộ phim mới của cô, sau ba năm vắng bóng, kỹ xảo vẫn như trước, dù sao cũng là công việc mưu sinh, cô nào dám quên.

Vì thế một số người đứng đây, từ trên cao nhìn xuống nói, đến thánh nhân còn mắc sai lầm hướng hồ là con người, tỏ vẻ nguyện ý khoan dung cho cô.

Khoan dung, Phiêu Linh không khỏi bật cười, cứ tưởng cô chỉ mắc lỗi với Diệc Sinh, không ngờ còn chui ra nhiều người bị hại như vậy.

Nhưng đây là thế giới vận hành theo quy luật đám đông, mọi người nhận định người là tội nhân thì muốn sống sót, người nhất định phải cúi đầu nhận mình là tội nhân.

Một số khác có hiềm khích với cô từ trước, nhất định không tha thứ. Phiêu Linh biết, cho dù cô mổ bụng tạ tội, bọn họ cũng không để vào trong mắt. Một khi đã như vậy, hãy coi bọn họ không đáng kể đi.

Có cả những người say mê điện ảnh, cho dù tình huống gian nan thế nào cũng chưa từng chán ghét mà quay lưng lại với cô, nhân số tuy không nhiều, nhưng cũng đủ đẩy lùi lo lắng trong lồng ngực cô.

Rốt cuộc, Phiêu Linh đã có gan nhìn thẳng vào những ánh mắt trong cơn ác mộng kia.

Hôm nay, bà Trần đang ở trong nhà quét tước, nghe thấy chuông cửa vang bèn nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa, liền thấy một khuôn mặt xa cách đã lâu, thanh âm bà Trần run run, bao hàm nỗi kíc động: “Phiêu... Linh?”

Phiêu Linh mỉm cười: “Là cháu.”

Bà Trần lập tức mời Phiêu Linh vào trong nhà, kéo cô ngồi trên ghế salon, tinh tế quan sát, khéo mắt có chút ướm át: “Bác biết con sẽ đến thăm chúng ta mà. Mấy năm nay có khỏe không?”

“Tốt lắm ạ. Mỗi ngày ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, không cần làm việc, cuộc sống thực thanh thản, con cũng béo lên không ít.”

“Lúc trước sao vô thanh vô tức bỏ đi?” Bà Trần nhẽ giọng oán giận: “Làm mọi người lo lắng gần chết.”

Phiêu Linh cười xin lỗi, khéo mắt liếc thấy một đứa trẻ nấp ở cửa, trộm nhìn cô.

“Tiểu Phong.” Phiêu Linh nhẹ giọng kêu: “Sao lại trốn ở đây?”

“Đứa bé này, từ nhỏ đã thẹn thùng.”

“Chỉ sợ không nhận ra con ấy chứ.”

“Thế nào mà không nhận ra? Nó mỗi ngày đều bảo bác mua đĩa phim con đóng về xem.” Bà Trần gọi tiểu Phong ra: “Không phải cả ngày đều nhắc tới chị ư? Sao giờ lại ngại ngùng?”

Nghe vậy tiểu Phong lúc này mới đi ra, đứng ở trước mặt Phiêu Linh, mới đầu còn lúng túng, sau tiến lên ôm chặt Phiêu Linh: “Chị, chị đã về.”

“Con cùng tiểu Phong cứ ở đây chơi, bác đi làm cơm.” Bà Trần đứng dậy rời đi.

Phiêu Linh vỗ nhẹ lưng đứa trẻ: “Có nhớ chị không?”

“Có.” Tiểu Phong giương đôi mắt to, trong sáng lên: “Bà nói chị phải ra nước ngoài, nhưng sao chị phải đi, nơi này không tốt sao?”

Phiêu Linh nâng khuôn mặt quả táo của tiểu phong lên, trùi mền nhìn: “Bởi vì chị ở đây không thấy vui.”

Tiểu Phong lo lắng: “Chị sẽ đi tiếp sao?”

Phiêu Linh trầm mặc lúc lâu mới hỏi: “Tiểu Phong hy vọng chị ở lại, phải không?”

Tiểu Phong ra sức gật đầu, cúi đầu nghĩ một lát lại chậm rãi lắc đầu.

“Không muốn chị ở lại?”

“Muốn...Nhưng chị ở đây sẽ không vui, em không muốn chị buồn.” Tiểu Phong nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Phiêu Linh ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Phong, nghẹn ngào, khẽ lau đi nước mắt, lấy ra quà: “Nhìn xem chị mua cho em đồ chơi, thích không?”

Rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, nhìn thấy đồ chơi mới liền bị hấp dẫn, vui vẻ cùng Phiêu Linh chơi đùa.

Lúc này chuông cửa vang lên, bà Trần lẩm bẩm lên mở cửa: “Nhất định là ông thằng bé trở lại, mỗi lần về đều quên mang chìa khóa.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong giọng nói lộ ra ngọt ngào vô hạn. Vợ chồng Trần thị kết hôn mười năm, tình cảm luôn luôn tốt, làm cho người ta hâm mộ.

Có ông bà như thế, tiểu Phong thật hạnh phúc.

Phiêu Linh sờ sờ tóc tiểu Phong, vui mừng cười.

Bỗng nhiên, tiểu Phong đưa mắt nhìn lên, hướng về phía cửa, gọi to: “Anh.”

Phiêu Linh trong lòng nhảy dựng, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy người mà mình liệu mạng muốn quên kia.

Nhiều năm qua đi, ngoại hình vẫn không có thay đổi gì nhiều.

Đôi mắt vô số lần chăm chú nhìn cô, đôi tay thường hay vuốt má cô, đôi môi mà cô từng hôn thật sâu.

Tất cả đều giống như trước.

Chú thích: Quân ảnh thảo*: Là hoa Linh lan (Hay còn gọi là hoa lan chuông) đã được chú thích ở chap 15, các bạn còn nhớ không? ^^

Diệp Sinh giật mình đứng nguyên tại chỗ, nhìn người con gái chính mình từng thề toàn tâm toàn ý bảo vệ, người con gái mà mình muốn sống cùng đến đầu bạc răng long, cũng là người con gái đã chia tay với mình.

Trong nháy mắt, chuyện cũ trước kia trở về, không ngừng quay cuồng trước mặt, chẳng kịp nhìn rõ điều gì mà lòng vẫn thấy tê lương.

Hai người cứ như vậy đối diện, thời gian như dài đằng đẳng.

Bà Trần bỗng ho khan một tiếng: “Tôi mang tiểu Phong đi chợ, hai người cứ từ từ nói chuyện.”. Nói xong bà liền dẫn Phong Phong đi.

Không biết qua bao lâu, Diệp Sinh rốt cuộc mở miệng: “Em đã trở lại.”

Phiêu Linh gật đầu.

“Mấy năm qua... Có khỏe không?”

Phiêu Linh tiếp tục gật đầu.

Cô không dám nói lời nào, sợ lúc mình vừa mở miệng thì nước mắt sẽ chảy.

Hai người lại trầm tĩnh.

Trong lòng có muôn điều muốn nói, nhưng chẳng cách nào kể ra.

Bóng trời ngã về chiều bao phủ khắp nơi một màu vàng đỏ xinh đẹp mà buồn bã.

Rất lâu sau Diệp Sinh mới nói: “Anh đi trước.”

Phiêu Linh cúi đầu làm như đang suy nghĩ, im lặng không lên tiếng, lắng nghe tiếng bước chân của Diệp Sinh dần đi xa, cuối cùng biến mất. Cả người cô như mất đi sức chống đỡ, suy sụp.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân tê lạnh, ngã xuống ghế salon.

Di động bỗng vang lên, Phiêu Linh nhắm mắt lại, không muốn nghe. Tiếng chuông bấm riết không tha, như muốn Phiêu Linh phải khuất phục.

“A lô!”

“Em ở đâu?” Tiếng nói trầm thấp của Vũ Dã vang lên.

“Nhà tiểu Phong.”

“Anh tới đón em.”

Phiêu Linh trợn mắt, trong mắt mơ hồ có lửa giận: “Được.”

Phiêu Linh ra khỏi nhà tiểu Phong, đi qua công viên bỗng dừng bước.

Công viên có nhiều thay đổi nhưng chỗ mấy chiếc xích đu vẫn giữ nguyên. Một bé gái âu yếm ôm búp bê ngồi trên chiếc xích đu, đong đưa nhẹ nhàng.

Phiêu Linh nhớ lại có lần cô ngồi trên xích đu, Diệc Sinh ngồi xổm trước mặt cô, trong mắt phản xạ lại ánh trắng, sáng ngời mà ôn nhu, dùng giọng nói tràn ngập tình yêu thổ lộ với cô rằng anh đã yêu cô từ rất lâu rồi.

Ngay lúc ấy, cô dường như chỉ còn nhìn rõ biểu cảm trên mặt Diệc Sinh, nghe thấy mỗi câu nói của Diệc Sinh.

Tiếng còi xe vang lên cắt đứt ý nghĩ của cô, Phiêu Linh phục hồi lại tinh thần, phát hiện xe Vũ Dã đã ở trước mặt cô.

Vũ Dã mở cửa xe: “Trông em bất an?”

Phiêu Linh không đáp, lập tức lên xe.

Vũ Dã liếc nhìn cô một cái, khởi động xe.

Diệc Sinh đứng trong góc, nhìn hai người rời đi.

Tận đến khi xe vào lối rẽ biến mất, mới chậm chậm quay đầu lại.

Bé gái kia vừa rồi đã bị mẹ gọi về, trong công viên, chỉ còn chiếc xích đu cô độc lay động.

Dọc theo đường đi, Phiêu Linh không nói lời nào, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ. Vũ Dã cũng không để ý tới, cứ thế lái xe.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Phiêu Linh bỗng hỏi: “Vì sao phải gạt em?”

“...Em vừa gặp anh ấy.”

Thấy sắc mặt bình tĩnh của Vũ Dã, Phiêu Linh có chút tức giận: “Vì sao phải gạt em rằng anh ấy không ở đây?”

“Không nói vậy em chịu trở về?” Vũ Dã thản nhiên hỏi.

Phiêu Linh im lặng một lúc lâu mới nói: “Sau này em không muốn gặp lại anh ấy.”

Vũ Dã nhìn thẳng phía trước, lạnh giọng đáp: “Chỉ sợ đây không phải là chuyện em có thể quyết định được.”

Môi Phiêu Linh khẽ run, cô xúc động, phần nộ hỏi: “Phải làm khó em như vậy ư?”

“Bởi vì anh cần em quên anh ta đi!” Vũ Dã hét lên, đột ngột chuyển tay lái, đỗ xe ở bên đường.

Xe bỗng phanh lại, theo quán tính Phiêu Linh nghiêng người về phía trước, lại bị dây an toàn giữ lại, đập mạnh về phía sau, lưng một trận đau đớn.

Vũ Dã cầm chặt tay lái, kiềm chế nội tâm kích động: “Đã ba năm, vì điều gì còn chưa quên anh ta?”

Phiêu Linh không trả lời.

Trong xe yên tĩnh, chỉ còn âm thanh hô hấp của hai người.

Phía trước cách đó không xa là trường tiểu học, lúc này đã chạng vạng nên học sinh cũng tan học từ lâu. Nhưng tiếng chuông vẫn đúng hẹn liên vang lên, không biết đến sự vắng vẻ của sân trường.

Phiêu Linh nhớ rõ, trước kia vì sợ về nhà nhìn thấy mẹ mình say rượu nên cô thường là người cuối cùng trong đám học sinh ra khỏi trường. Một mình cô ngồi ở sân thể dục, im lặng xem sách. Làm bạn với cô là từng hồi chuông vang, mỗi lần nghe nó cô đều cảm thấy rầu rĩ trong lòng, sau này lớn lên mới biết đó là cảm giác tịch mịch.

“Anh biết hai người đã chung sống với nhau năm năm – một thời gian khá dài.” Vũ Dã nhẹ giọng, tha thiết nói: “Phiêu Linh, em còn cả cuộc đời phía trước, năm năm so với thời gian ấy quả thật rất ngắn ngủi, em không thể vì năm năm đó mà ảnh hưởng đến cả đời.”

Phiêu Linh bi ai thầm nghĩ nếu cô sống đến trăm tuổi, cũng muốn quay về khoảng thời gian đẹp nhất kia.

Cần nhắc mãi, Phiêu Linh mới có đủ dũng khí đi gặp Joe.

Lúc nghỉ trưa, cô đi vào quán cafe thanh nhã, đã thấy Joe.

Phiêu Linh bình tĩnh đi tới.

“Joe.”

Joe ngẩng đầu, cao thấp đánh giá Phiêu Linh, nhủ mi: “Tiểu thư, cô biết tôi?”

Phiêu Linh bất đắc dĩ cười cười.

Joe lấy tay gõ đầu, ra vẻ tỉnh ngộ: “Cô giống một người bạn tốt trước đây của tôi, bởi vì cô ta vô cớ mất tích nên chúng tôi đã tuyệt giao.”

“Xin lỗi.” Phiêu Linh nói: “Là em không đúng.”

Joe thở dài: “Đại tiểu thư, cô cuối cùng cũng nhớ tới tôi.”

“Em luôn nghĩ đến anh.”

“Thật ư?”

“Joe, anh là người rất quan trọng với em.” Phiêu Linh khẩn thiết nói.

“Quên đi, coi những lời này là thật, anh sẽ tha thứ cho em.” Joe bỗng nhiên nhớ ra gì đó: “Mấy năm qua khỏe không?”

“Anh xem mỡ trên người em dày thêm mấy phân là biết ngay.”

Lần này trở về, mọi người đều giống nhau cùng hỏi cô một vấn đề.

“Béo lên rất nhiều. Nhưng thể này mới xứng với chiều cao của em, hồi trước em ăn thể nào cũng không mập.”

Phiêu Linh lập tức hỏi: “Anh thì sao? Vẫn cùng người kia sống chung?”

“Chia tay rồi.”

“Vì điều gì?”

“Quên.” Joe nhún vai: “Loại sự tình buồn bực đó nhớ làm gì.”

“Nhưng có nhiều người không quên được.”

Joe nháy mắt: “Cho nên bọn họ mới đau khổ.”

“Uhm.” Phiêu Linh lặp lại: “Cho nên bọn họ mới đau khổ.”

“Em vẫn cùng Vũ Dã ở chung một chỗ?” Đề tài quay về Phiêu Linh.

Phiêu Linh cười cười.

“Cũng tốt, hiện tại em có Vũ Dã, Diệc Sinh có Mao Căn Viện, mọi người đâu đã vào đấy, chuyện cũ trước kia có thể xóa bỏ.”

“Phiêu Linh hạ mắt, ngón tay vân vê chén cafe.

Mao Cận Viện, người mà Diệc Sinh sắp lấy có tên Mao Cận Viện.

Joe thở dài: “Anh thường suy nghĩ, nếu hồi đó không sắp xếp để hai người gặp mặt, có lẽ hai người không phải trải qua nhiều thống khổ như vậy.”

Nếu không gặp nhau, cũng chẳng phải chia lìa.

Phiêu Linh nuốt nước mắt vào trong, không để ý nói: “Có gì quan trọng đâu, tất cả mọi người đều đã tìm được hạnh phúc của mình.”

“Diệc Sinh?” Joe nhẹ giọng lầm bầm: “Cũng chưa biết được.”

Phiêu Linh che giấu căng thẳng, bưng tách cafe lên uống, cũng nuốt cả những nghi vấn muốn hỏi vào trong lòng.

Cô không dám hỏi.

“Đúng rồi, cô gái bán đứng em cũng không có kết cục hay ho gì.”

“A Tiêu?... Cô ấy sao rồi?”

“Cô ta hút thuốc.”

Phiêu Linh bỗng thấy trong đầu ầm một tiếng: “Cô ấy hút thuốc phiện?”

“Em đi được nửa năm thì cô ta đem quán bar bán lại, nghe nói hiện tại sống dựa vào Hạ Cảnh Vân.” Joe nhìn thần sắc Phiêu Linh, không cho là đúng: “Tiểu thư, xin hãy thu hồi bi thương trên mặt, trào lưu lấy ơn báo oán đã không còn lưu hành nữa rồi, chớ sắm vai người tốt trước mặt anh.”

Phiêu Linh nhẹ nhàng ngã vào ghế dựa, rũ mắt: “Anh biết không, năm 10 tuổi ấy em phát sốt, nằm giường hai ngày hai đêm không ai hỏi đến. Là cô ấy công em đến bệnh viện.” Phiêu Linh vuốt ve cánh tay, bên tai như còn quanh quẩn tiếng khóc sợ hãi, giọng nói non nớt của A Tiêu: “Phiêu Linh, cậu không được chết!”

“Nếu không có cô ấy, em đã sớm chẳng còn.” Phiêu Linh sắc mặt bình tĩnh: “Đến cuối cùng, vẫn là em nợ cô ấy nhiều.”

Joe nghẹn lời, trầm mặc một lúc, khuyên nhủ: “Tình hình thực tế của cô ta không phải không tốt, phía sau còn có người gia thế như vậy.”

“Hạ Cảnh Vân là hạng người gì, chúng ta đều biết. Sống chung với hắn sao có thể dễ dàng. Hắn càng chiều cổ cô ấy, cô ấy càng phải hy sinh nhiều.”

“Anh cũng không giúp gì được.”

Phiêu Linh cười cười, nhìn đồng hồ: “Em phải đi, buổi chiều còn quay quảng cáo.”

“Đợi chút, xem như hôm nay em mời.”

Phiêu Linh sáng khoái đáp ứng, đứng dậy đến quầy trả tiền.

Đi chưa được hai bước, Joe bỗng gọi cô lại.

Trên mặt Joe hiem thấy thần sắc trịnh trọng như bây giờ: “Nếu có lần sau, em nhất định phải cho anh biết em bình an.”

Phiêu Linh cảm thấy chóp mũi nóng lên, nặng nề gật đầu.

Có Joe quan tâm thế này, xem ra ông trời không quá keo kiệt với cô.

Phiêu Linh đi vào nơi quay quảng cáo, nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Vũ Dã, đoán chừng bởi vì chuyện lần trước.

Cô không hối hận, đó là những lời cô muốn nói, không thể để Vũ Dã tiếp tục chờ đợi mãi.

Phiêu Linh thừa nhận, những năm gần đây, cô coi Vũ Dã như chiếc phao cứu sinh, mờ mịt nắm lấy. Vũ Dã lấy cô không dụ dỗ anh, tất cả đều do anh tự nguyện để cô có thể thanh thản mà hưởng thụ sự giúp đỡ của anh.

Nhưng nghĩ lại, đúng là cô đã mắc sai lầm, vô ý hay cố ý, đều là cô sai.

Đúng lúc này, một nhân viên nhắc nhở cô: “Phiêu Linh, công ty kia đến rồi.”

Phiêu Linh phục hồi tinh thần, thấy một người phụ nữ đang bước lại chỗ cô.

Phiêu Linh tinh tế đánh giá, cô ấy không thấp hơn mình bao nhiêu, làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, mặc trang phục của nhãn hiệu thời trang nổi tiếng dành cho nữ, cách ăn mặc không chệch vào đâu được.

“Người đại diện phát ngôn cho sản phẩm lần này là Lâm Phiêu Linh.” Nhân viên giới thiệu: “Đây là trưởng phòng tiêu thụ sản phẩm Mao Cẩn Viện.”

Nghe vậy, Phiêu Linh rùng mình.

Mao Cẩn Viện, cùng tên với vị hôn thê của Diệc Sinh, lẽ nào là cô ấy?

14. Chương 27 + 28

Mao Cẩn Viện nhẹ nhàng cười: “Chúng ta có quen biết.”

Nhân viên đang giới thiệu tỉnh ngộ: “Trước đây hai người đã gặp nhau?”

“Không.” Mao Cẩn Viện nhìn Phiêu Linh, ý vị thâm sâu nói: “Nhưng sống cùng một khu dân cư, nhất định biết đến sự tồn tại của nhau.”

Trước tình trạng này, Phiêu Linh rõ ràng, vị hôn thê đó quả thật là cô ấy.

“Như vậy coi như là người quen, mọi người hợp tác với nhau càng thêm vui vẻ.”

Nhân viên cố gắng lôi kéo quan hệ giữa hai người.

“Hy vọng hợp tác vui vẻ.” Mao Cẩn Viện đưa tay ra với Phiêu Linh, trong mắt lóe lên ánh sáng lạ thường.

Phiêu Linh lập tức vươn tay đáp lại.

Hai người nắm tay đứng một chỗ.

Phiêu Linh mơ hồ cảm thấy tay Mao Cẩn Viện rất lạnh lẽo.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Phiêu Linh bắt đầu tiến hành quay, chụp ảnh.

Mọi việc diễn ra thuận lợi, dần dần Mao Cẩn Viện nhú mày, soi xét.

Không hài lòng về ánh sáng, bắt đầu chỉnh lại. Không hài lòng về đạo cụ, bắt phải thay đổi. Không hài lòng về biểu cảm của diễn viên, bắt diễn lại. Một bức ảnh chụp đi chụp lại mấy chục lần mới cho qua. Ngay cả đạo diễn cũng có chút không kiên nhẫn, nhưng dù sao cũng là bên yêu cầu nên chẳng ai dám hé răng.

Đến tấm ảnh cuối cùng, người trợ lý của Phiêu Linh, chị Lệ há hốc mồm bởi trang phục: Tấm lưng trần lộ ra trơn vẹn, vải dệt màu bạc trong suốt, mặc vào nhìn rõ đường nét cơ thể, không sót một thứ gì. Chị Lệ lập tức phản đối: “Sao lại chọn bộ trang phục này?”

“Lần này, chúng tôi muốn sản phẩm của mình mang tính chất gợi cảm đặc biệt, bộ trang phục này rất phù hợp.”

“Không gọi là gợi cảm được, phải là cố ý lộ ra. Không thể mặc bộ trang phục này.” Chị Lệ kiên quyết phản đối.

“Tôi nghĩ đối với Lâm tiểu thư mà nói, trang phục này vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.” Mao Cẩn Viện khoanh tay, đưa mắt nhẹ nhàng liếc Phiêu Linh: “Trải qua tin đồn lần đó, Lâm tiểu thư vẫn còn thanh khiết sao?”

Chị Lệ tức quá, muốn cùng Mao Cẩn Viện đấu khẩu: “Mao tiểu thư, mời cô khách sáo một chút.”

Phiêu Linh vội ngăn lại, xoay người giải thích với Mao Cận Viên: “Trang phục của nghệ sĩ là do công ty quyết định, không phải do chính mình nên thứ cho tôi không thể nghe theo.”

“Nói cách khác cô cự tuyệt yêu cầu của chúng tôi?” Mao Cận Viên giương giương tự đắc, khóe miệng nhếch lên cười xấu xa: “Nếu truyền ra ngoài, mọi người chắc chắn sẽ nhận định thái độ làm việc của cô không nghiêm túc. Vừa bắt đầu lại đã gặp tin đồn xấu, đối với sự nghiệp của cô ảnh hưởng không tốt.”

“Cũng chưa chắc.” Phiêu Linh cười: “Tôi đọc qua hợp đồng, thấy có cả quy định về trang phục, không được hở hang, ngay từ đầu hai bên đã chấp thuận nên chúng tôi có quyền cự tuyệt yêu cầu không hợp lý này. Hơn nữa chuyện này truyền ra ngoài cũng chẳng có lợi gì đối với sản phẩm. Nghe nói quý công ty kỳ vọng vào sản phẩm lần này rất cao, Mao tiểu thư chắc cũng hy vọng không có gì sai sót.”

Mao Cận Viên nhìn Phiêu Linh, nụ cười vẫn luôn duy trì trên mặt trống rỗng.

Rốt cuộc Mao Cận Viên cũng hướng trợ lý: “Đem bộ trang phục khác ra đây.”

Phiêu Linh lúc này mới yên lòng.

“Tốt lắm, còn lại nhờ cậy đạo diễn, tôi có việc đi trước.”

Mao Cận Viên đi đến bên người Phiêu Linh thì dừng lại, thì thầm: “Không nên để cho vị hôn phu của mình chờ lâu quá, phải không?”

Phiêu Linh đứng bất động, không phản bác lại.

Đây đúng là biểu hiện Mao Cận Viên mong muốn thấy nhất, cô ta mang vẻ mặt thắng lợi rời đi.

Chị Lệ vỗ vỗ vai Phiêu Linh, an ủi: “Chớ để trong lòng, người ta là thiên kim tiểu thư lại xinh đẹp, chẳng lẽ còn yêu cầu người ta tính tình phải tốt? Chúng ta đừng quá để bụng.”

Nghe thấy lời này, Phiêu Linh không khỏi cười ra tiếng.

“Muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần. Mọi người nhanh chụp rồi hoàn thành công việc sớm thôi.” Phiêu Linh chợt nhớ tới điều gì, quay đầu lại dặn dò: “Chị Lệ, phiên chị nói với Vũ Tổng, lần sau nhận công việc gì thì hy vọng có thể cùng em thương lượng trước.”

Ở sân golf, Thành Ý báo cáo Vũ Dã chuyện chụp ảnh hôm nay.

“Chị Lệ nói Phiêu Linh vẫn làm việc như bình thường, không có gì khác thường.”

“Còn gì nữa không?”

“Phiêu Linh còn gửi lời đến cậu, lần sau nhận công việc thì nên thương lượng với cô ấy trước.”

Nghe vậy, Vũ Dã dừng động tác đánh golf của mình, trầm mặc.

Thành Ý trêu ghẹo nói: “Đáng ra phải sớm báo cậu không nên ép cô ấy như vậy, không nên để mỹ nhân trở mặt rồi mới bỏ qua.”

“Cái này cũng trong dự liệu.” Vũ Dã rảnh rỗi nói.

Mao Cận Viên đi vào nhà hàng đã thấy Diệc Sinh ngồi đợi.

“Xin lỗi, em đến muộn, anh đợi lâu chưa?”

“Vừa đến thôi.”

“Cũng xem như là công bằng, hồi trước toàn em phải đợi anh.”

“Thật sao?”

“Vâng, đợi rất lâu, rất lâu.”

Lúc này, phục vụ đưa đồ ăn tới, hai người bắt đầu dùng cơm. Trong khi ăn, Mao Cận Viên luôn miệng nói đến những chuyện thú vị, Diệc Sinh lại tâm trạng nặng nề, trầm mặc.

Rốt cuộc Diệc Sinh buông dao nữa, hỏi Mao Cẩn Viện: “Nghe nói buổi chụp ảnh hôm nay em luôn gây phiền phức với cô ấy?”

“Cô ấy?”

“Em biết anh đang nói tới ai.”

“Em biết, là Lâm Phiêu Linh. Nhưng sao anh không dám gọi rõ tên cô ta?”

“Làm gì phải như vậy, chuyện của bọn anh sớm đã trôi qua rồi.”

“Thật không?” Mao Cẩn Viện ánh mắt sắc bén như nhìn rõ lòng Diệc Sinh: “Là quá khứ rồi ư?”

Diệc Sinh nhắm mắt: “Gây phiền phức như thế, người ngoài mà biết sẽ nói rất khó nghe, cần gì phải biến mình trở thành chủ đề trò chuyện của người ta?”

Mao Cẩn Viện cười lạnh một tiếng: “Thì ra anh vì em mà suy nghĩ.”

Diệc Sinh yên lặng, không hề biện giải.

“Ngày hôm qua, ba em hỏi khi nào chúng ta kết hôn?”

“Gần đây công ty bọn em nhiều việc... Chờ thêm chút thời gian nữa.”

“Vội vàng đi gặp người yêu cũ?”

“Không phải sao? Gạt em đi gặp đứa trẻ gì đó, hóa ra là để gặp cô ta.”

“Lần ấy là trùng hợp.” Diệc Sinh tức giận: “Em phải người theo dõi anh?”

“Anh hoảng hốt?”

Phục vụ đưa lên món tráng miệng ngọt, Mao Cẩn Viện nhìn thoáng qua, nói: “Phiền anh đổi cho tôi món tráng miệng khác, tôi ghét kem.”

Diệc Sinh nhìn sự tình trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng ảm đạm: “Em muốn anh làm thế nào?”

Mao Cẩn Viện thấy thần sắc của Diệc Sinh, liền đưa tay xoa xoa gương mặt anh: “Có lẽ em không quản nổi lòng anh, nhưng...” Thanh âm của Mao Cẩn Viện bỗng trở nên mạnh mẽ: “Em mong anh nhớ rõ, vị hôn thê của anh tên là Mao Cẩn Viện.”

Phiêu Linh có buổi quay phim mới bên bờ biển. Đây là một bộ phim thần tượng, diễn viên chủ yếu là những cô gái, chàng trai 17, 18 tuổi. Mời cô diễn là bởi muốn tăng độ nổi tiếng của bộ phim, đồng thời cũng để cô chỉ bảo cho lớp nhân tài thế hệ sau của công ty.

Chợt nhớ tới, những ngôi sao sáng của màn ảnh lúc cô được đề bạt hiện tại đã ở ẩn hoặc nhận sắm vai cha mẹ.

Phiêu Linh cười mỉa, chẳng mấy chốc mà cô sẽ giống như bọn họ.

Đoàn làm phim có mấy cô gái trẻ, làn da không cần bôi phấn cũng cảm thấy vô cùng mịn màng, họ liên tục thức đêm hai ngày nhưng chỉ cần mấy tiếng nghỉ ngơi họ liền lấy lại tinh thần phấn chấn. Mà cô thiếu ngủ hai ngày hôm sau liền uể oải, mệt mỏi, còn phải trang điểm lớp lớp phấn dày trên mặt, chỉ sợ khi bước đi chúng sẽ thành tảng nhỏ rơi xuống.

Nhóm người đầu tiên quay phim, kỹ xảo biểu diễn trúc trắc, một đoạn ngắn cũng phải quay đi quay lại rất lâu. Phiêu Linh chờ đợi chán, bèn dựa trợ lý của mình bao giờ đến phần diễn thì gọi điện cho cô, cô đi loanh quanh một chút.

Bờ biển gần mảnh rừng rậm, lúc này đã gần mùa hè, màu xanh thấp thoáng, cây cối tươi mát, yên tĩnh mê người. Phiêu Linh bước chậm đến đó, cảm nhận làn gió nhẹ phát phơ, mùi thơm ngát của cỏ cây phả vào mặt, tâm tình khoan khoái hẳn lên.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng chạy, Phiêu Linh quay đầu lại, chỉ thấy một con chó xù scotland đang chạy về phía cô. Nó chạy tới trước mặt Phiêu Linh thì dừng lại, ngẩng đầu đánh giá cô, dùng cái mũi ngửi ngửi,

cuối cùng tựa hồ xác định Phiêu Linh không phải người ác, liền chủ động chìa chân trước ra, hướng Phiêu Linh lấy lòng.

Phiêu Linh có chút lo sợ, nhưng rồi cũng cùng nó bắt tay.

“Cố Tiểu Tây!” Xa xa có tiếng người gọi, chó xù nghe thấy vội chạy về phía chủ nhân.

Phiêu Linh bỗng thấy vui vẻ, thì ra nó có tên Cố Tiểu Tây.

“Xin lỗi, may không hù ngã cô.” Chủ nhân dắt Cố Tiểu Tây tới, vừa đến gần, trong mắt liền sáng ngời, cười hỏi: “Lần này lại làm mất nhẫn ở nơi nào?”

Phiêu Linh sửng sốt, lập tức phản ứng, thì ra chủ nhân của chú chó này là chàng trai hồi trước đã giúp cô hai lần.

Chàng trai tinh tế nhìn, tiếc hận nói: “Chẳng lẽ mất thật sao?”

Phiêu Linh phục hồi tinh thần, cười đáp: “Không phải, cất ở nhà rồi.”

Sau khi trở về, cô đem chiếc nhẫn cất sâu vào hộp đựng trang sức, không thấy ánh mặt trời, giống như tình cảm của cô và Diệc Sinh.

“Cô thực quý trọng chiếc nhẫn kia.”

“Uhm.” Phiêu Linh kín đáo nói: “Nó là vật đại diện cho hạnh phúc thiếu chút nữa tôi đã đạt được.”

“Rất nhiều người đến cuối cuộc đời vẫn chưa biết hình dáng hạnh phúc ra sao. Cô đã từng thấy qua cũng đáng để ăn mừng rồi.”

“Đôi khi lại mong ước giá mà mình chưa từng thấy qua.” Phiêu Linh cười khổ.

“Tin tưởng tôi, nhất định có không ít người hâm mộ cô.”

Phiêu Linh bỗng nhớ ra: “À, 361 ô nhỏ có ý gì? Lần trước anh chưa giải đáp bí ẩn đã bỏ đi.”

“Cờ vây có tất cả 19 đường ngang dọc, tạo thành 361 ô nhỏ.”

“Thì ra đam mê của anh là cờ vây.”

“Cô tới nơi này dạo chơi ngoại thành?”

“Không, là quay phim.”

“Cô là diễn viên.” Chàng trai tỉnh ngộ.

“Tôi còn tin lời trên báo nói, người người đều biết đến nhân vật mà tôi đóng.”

“Thật có lỗi, tôi ít xem TV.”

“Tôi tên Lâm Phiêu Linh.” Phiêu Linh đưa tay, tự giới thiệu.

“Phong Cách Cổ.” Chàng trai đáp.

“Quả thực không dễ dàng, ba năm sau mới biết tên của anh.” Phiêu Linh cười cảm thán.

“Tôi đến giờ cũng mới biết tên cô, chúng ta chẳng ai phải chịu thiệt cả.” Phong Cách Cổ cũng cười, nụ cười ấm áp như gió xuân.

Đột nhiên di động Phiêu Linh vang lên, thì ra là trợ lý gọi, lập tức phải quay về.

“Tôi phải đi.”

“Ngày mai cô lại tới đây quay phim chứ?”

“Uhm.”

“Có gì, mời đến chỗ tôi ngồi một chút.” Phong Cách Cổ chỉ về ngôi nhà đằng xa: “Đó là nha tôi.”

“Được. Ngày mai tôi nhất định tới.”

Phiêu Linh gõ cửa hồi lâu nhưng không thấy ai ra mở, nghĩ Phong Cách Cổ có việc nên cô đang định rời đi thì cửa bỗng “kéo kẹt” một tiếng. Cổ Tiểu Tây phe phẩy chiếc đuôi ra đón cô.

Phiêu Linh ngồi xổm người, sờ sờ đầu nó: “Nếu là mày mở cửa, cũng coi như tao đã được mời vào.” Nói xong cô bèn dẫn Cổ Tiểu Tây đi vào.

Trong phòng bài trí đơn giản, nhẹ nhàng nhưng thật ấm áp, cho thấy chủ nhân căn nhà là người có phong cách.

Phiêu Linh lên tầng, thấy Cổ Tiểu Tây nhanh như chớp chạy vào một căn phòng, cô vội vàng đi theo, trên mặt nhất thời tràn ngập kinh ngạc, thì ra Phong Cách Cổ ở nhà.

Dựa vào một bên tường là chiếc bàn dài, Phong Cách Cổ ngồi xếp bằng, tay cầm một quân cờ đen, tập trung chăm chú nhìn bàn cờ.

Phiêu Linh khẽ ho hai tiếng, nhưng lại bị Phong Cách Cổ nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục nhìn bàn cờ không chớp mắt.

Phiêu Linh vừa bực mình vừa buồn cười, xem ra anh ta quả thực sống trong 361 ô nhỏ.

Không quan tâm đến chủ nhà nữa, Phiêu Linh cứ thế đi thẳng lên sân thượng. Từ nơi này có thể thấy dãy núi phía xa xa, thanh âm dịu dàng khi gió biển thổi vào, làm cho lòng người thanh thản lạ.

Phiêu Linh tùy ý rút trong giá sách một quyển sách, ngồi ở xích đu trên sân thượng xem.

Mùa hè vốn là ánh nắng chói chang mà gay gắt, nhưng ở đây, ánh nắng xuyên qua cành lá sum suê chỉ tạo thành đốm nhỏ, lấp lánh, ấm áp.

Cổ Tiểu Tây ngồi xổm bên người cô, Phiêu Linh biết nó có cùng cảm giác với cô.

Không biết qua bao lâu, Phiêu Linh mơ mơ màng màng cảm thấy một tấm chăn mỏng đắp trên người mình, cô mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt của Phong Cách Cổ: “Xin lỗi, không đón tiếp cô chu đáo.”

“Không sao, đã có Cổ Tiểu Tây nghênh đón tôi rồi.” Phiêu Linh nheo mắt nhìn, trời tối hẳn, xem ra cô đã ngủ một giấc dài. Cô thấy toàn thân vô cùng thoải mái: “Chơi cờ xong rồi sao?”

“Uhm, đã giải được thế cờ.”

“Chúc mừng.”

“Cảm ơn. Cô đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn nhé.” Phong Cách Cổ đề nghị: “Coi như đền bù cho sự bất kính vừa rồi.”

“Cần gì phải nghiêm trọng như vậy? Ăn ở nhà đi, tôi vừa ngủ dậy, cũng lười đi lại.”

“Chính là...” Phong Cách Cổ có chút khó xử: “Trong tủ lạnh hình như không còn nguyên liệu để nấu ăn.”

“Thật ư? Để tôi xem xem.” Phiêu Linh theo Phong Cách Cổ đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, bên trong chất đầy mỳ tôm, thức ăn nhanh.

Phiêu Linh thở sâu: “Một năm bốn mùa anh đều dựa vào chúng để duy trì mạng sống?”

“Phải.”

“Cả năm ăn mỳ tôm cũng không chán?”

“Không hề, mỗi ngày phối hợp với những loại đồ khác nhau, khi thì rau xanh, ngày mai là thịt bò, ngày kia ăn trứng, tôi thấy chẳng chán chút nào.”

Phiêu Linh không tiếp tục lý luận cùng anh ta, cô cẩn thận nhìn kỹ tủ lạnh, nguyên liệu nấu ăn không tính là ít ỏi, miễn cưỡng có thể làm vài món, liền nhanh chóng bắt tay vào nấu nướng.

“Lần đầu đến nhà đã để cô xuống bếp.” Phong Cách Cổ ngại ngùng nói.

“Ai bảo tôi gặp phải một chủ nhà chỉ biết nấu mì tôm!” Phiêu Linh cười trêu đáp.

Trong lúc cười đùa, thức ăn đã được đặt lên bàn.

“Thế nào?”

Phong Cách Cổ giơ ngón tay cái lên: “Ngon và đẹp.”

Phiêu Linh nhẹ giọng: “Nói thật.”

Phong Cách Cổ trầm ngâm một lát, rũ mắt xuống, không dám nhìn Phiêu Linh: “Thật ra, tôi thấy không khác mì tôm là mấy.”

Phiêu Linh bật cười: “Không biết phải miêu tả anh thế nào nữa.”

Bất quá đây lại là một người rất đáng kết giao, mấy tháng qua, Phiêu Linh và Phong Cách Cổ dần trở nên thân thiết.

Mỗi khi tâm tình có chút hỗn loạn, Phiêu Linh sẽ đến nhà Phong Cách Cổ, ngồi ở sân thượng, ngắm núi rừng bao quanh, lấy một quyển sách đọc cho qua buổi chiều nhàn rỗi. Mà Phong Cách Cổ thì luôn ngồi trong góc chuyên tâm nghiên cứu ván cờ, đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Có khi hai người không nói với nhau câu nào, nhưng không khí vẫn thoải mái, tự nhiên, không một tia xấu hổ.

Có lẽ đây gọi là quân tử chi giao đạm nhược thủy*.

Nhưng rất nhanh giao tình này bị người khác biết được.

Hôm nay, Vũ Dã tìm cô, trong tay cầm bộ lễ phục màu đen.

“Đây là?” Phiêu Linh hỏi.

“Lễ phục dạ hội.”

“Dùng để?”

“Tham gia đêm dạ hội từ thiện tối nay.”

“Em còn tưởng rằng hoãn lại.”

Vũ Dã đặt lễ phục trên giường, có ý hỏi han: “Sao vậy? Có hẹn?”

Phiêu Linh không trả lời ngay, cô rót đầy một chén champagne, ngồi ở ban công. Cô ở nhà trọ tầng cao nhất, rất cao, cảm giác mặt đất cách mình thực xa xôi. Cô để chân ra ngoài lan can, nhẹ nhàng đung đưa.

“Anh nghe được gì rồi?”

Vũ Dã nhìn bóng lưng của cô, bình tĩnh nói: “Gần đây em thường đi với một người.”

“Đúng.”

“Anh ta đối với em mà nói, rất đặc biệt?”

Phiêu Linh im lặng nhìn về phía trước, lúc này gió thổi lớn khiến mắt cô có chút chua xót, cô nhắm hai hai mắt, kéo chặt áo, suy nghĩ một lát, rốt cuộc nói: “Chúng ta không phải kiểu quan hệ như người ngoài vẫn tưởng.”

“Anh hiểu.” Vũ Dã nhìn mái tóc bay loạn của Phiêu Linh, chậm rãi nói: “Anh hiểu.”

Nếu cô có thể dễ dàng quên Diệc Sinh, anh cũng sẽ không phải chờ đợi lâu như vậy.

Thấy Phiêu Linh đã uống hết chén thứ hai, Vũ Dã nhẹ giọng khuyên nhủ: “Uống ít thôi, kéo say.”

“Yên tâm, em có thể làm chủ bản thân mình.”

“Tình cảm kia, em cũng có thể làm chủ sao?”

Bóng đêm ảm đạm buông xuống, nửa mặt Phiêu Linh bị đêm đen che khuất, cô cúi đầu đáp: “Có thể làm chủ tình cảm, quả thật là rất khó.”

Vừa dứt lời, Vũ Dã liền gặt gao ôm Phiêu Linh từ phía sau, phảng phất như muốn giữa hai người họ không còn khe hở nào. Anh úp mặt vào mái tóc cô, hít thật sâu.

Phiêu Linh cảm giác được Vũ Dã chậm rãi dời xuống, theo tai của cô, cho đến cổ, sau gáy, mềm nhẹ mà lưu luyến.

Vũ Dã dừng động tác, bởi từ đầu đến cuối, anh chỉ thấy chén rượu trong tay Phiêu Linh khẽ động một cái, màu vàng trong suốt của rượu hơi nhộn nhạo, nhưng rồi bình tĩnh lại ngay.

Trong mắt Vũ Dã là vẻ ảm đạm: “Đã không thể sống chung, vì sao trong lòng còn chưa buông bỏ?”

Phiêu Linh không thể trả lời câu hỏi này.

Hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy trong bóng đêm.

Hồi lâu sau, Vũ Dã buông Phiêu Linh ra, giọng nói khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Thay quần áo thôi, hôm nay có rất nhiều khách quý, không nên đến muộn.”

Phiêu Linh cùng Vũ Dã đi vào hội trường, dạ hội quy mô rất lớn, đông đảo những ngôi sao điện ảnh và những nhân vật quan trọng.

Hai người trở thành tiêu điểm, hết phóng viên vây quanh chụp ảnh lại đến nhiều người tiến tới chào hỏi, luôn luôn không được nhàn rỗi.

Thừa dịp Vũ Dã đang nói chuyện say sưa với giám đốc một công ty quảng cáo, Phiêu Linh đưa ánh mắt ra xa, nhìn bao quát cả hội trường.

Trong tầm nhìn bỗng xuất hiện một hình ảnh quen thuộc, là Phong Cách Cổ. Phiêu Linh cả kinh nghĩ, vì sao anh ta lại ở trong này. Ngẫm lại, chính cô cũng không biết rõ Phong Cách Cổ làm gì nữa. Lần nào đến cô cũng thấy anh ta luôn ở trong nhà chơi cờ, không hề làm việc. Không phải Phiêu Linh không tò mò, mà sợ tùy tiện hỏi lại mạo phạm người ta, bỗng mất đi một bạn tốt. Cho nên anh ta không nói, cô cũng chẳng hỏi.

Tiếp tục nhìn lên, Phong Cách Cổ đã không còn ở đó, cô nhanh chóng đưa mắt tìm, nhưng ánh mắt vừa chuyển thì Phiêu Linh cả người như bị sét đánh, tan thành mảnh nhỏ.

Đang hướng phía cô đi tới là Diệc Sinh cùng vị hôn thê Mao Cẩn Viện.

Phiêu Linh theo bản năng xoay người, muốn chạy khỏi nơi này, lại bị Vũ Dã nhìn thấy, không thể mảy may di chuyển, chỉ còn cách trở mắt nhìn họ đến gần.

Nhìn ra được Diệc Sinh không muốn ở đây, nhưng Mao Cẩn Viện ôm chặt, lôi kéo cánh tay Diệc Sinh, trước đông người Diệc Sinh không tiện giãy dụa, chỉ đành đi theo.

“Lâm tiểu thư cũng tới, thật tốt quá, mới đầu tôi còn lo lắng cô không đến.” Mao Cẩn Viện tươi cười.

“Vì sao lại không đến cơ chứ?” Vũ Dã thay Phiêu Linh trả lời.

“Bởi vì nơi này có người cô ấy không muốn gặp.” Mao Cẩn Viện ý cười càng đậm.

Nghe vậy, toàn thân Phiêu Linh cứng ngắc.

“Là ai vậy?” Vũ Dã nhướn mày.

“Đương nhiên là...” Mao Cẩn Viện đưa mắt nhìn Diệc Sinh và Phiêu Linh, thưởng thức đủ vẻ mặt bối rối của bọn họ mới chậm rãi nói: “Đương nhiên là tôi.”

Vũ Dã mỉm cười: “Tôi không hiểu.”

“Trong lần công tác trước, tôi và Lâm tiểu thư có khúc mắc, tôi sợ cô ấy giận.”

“Phiêu Linh không phải người như vậy.” Vũ Dã nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai Phiêu Linh.

“Tất nhiên, còn ai hiểu rõ Lâm tiểu thư hơn anh cơ chứ?” Mao Cẩn Viện bỗng quay sang phía Diệc Sinh: “Em nói phải không, Diệc Sinh?”

“Dạ hội sắp bắt đầu rồi, chúng ta nên đi thôi.” Diệc Sinh thản nhiên đáp.

Mao Cẩn Viện không hề lên tiếng nữa.

May mắn, dạ hội đã bắt đầu, Phiêu Linh có thể chuyển ánh mắt chăm chú nhìn lên sân khấu mà không cần phải đổi mặt với hoàn cảnh ngượng ngùng này nữa. Nhưng trên đó đang nói gì, làm gì, cô đều không biết.

Vũ Dã chăm chú nhìn Phiêu Linh, phát hiện thân thể cô khẽ run rẩy, anh đưa tay, định nắm bàn tay mềm mại của cô nhưng cô nhanh chóng rút tay lại, tránh anh như tránh rắn rết.

Vũ Dã chậm rãi thu tay về, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Anh biết lần này lừa cô đến gặp hai người kia, là quá sức chịu đựng của cô. Nhưng cô cần phải đổi mặt với vết thương lòng.

Anh không hề hối hận, nếu để tụ máu lâu ngày, miệng vết thương sẽ rất khó lành.

Lúc này, người chủ trì bỗng nhiên kêu tên Phong Cách Cổ, Phiêu Linh trong đầu hỗn loạn liền lấy lại tinh thần. Đèn hội trường chiếu vào chàng trai ở góc phải, đúng là Phong Cách Cổ.

“Hoàng tử cờ vây với danh xưng là tiên sinh Phong Cách Cổ, quyết định quyên góp cho quỹ từ thiện bằng cách bán đấu giá bộ cờ vây. Với bộ cờ vây này cũng sự khắc khổ luyện tập, anh đã ba năm liên tiếp giành danh hiệu quán quân cờ vây thế giới. Hiện tại, xin mọi người hãy ra giá.” Người chủ trì trên đài cao giọng tuyên bố.

Phiêu Linh kinh ngạc, thì ra Phong Cách Cổ là quán quân cờ vây.

Người chủ trì tiếp tục nói: “20 vạn lần đầu tiên, 20 vạn lần thứ hai**...”

“25 vạn.” Phiêu Linh hô.

“25 vạn lần đầu tiên, 25 vạn lần thứ hai...”

“30 vạn.” Mao Cẩn Viện có ý khiêu chiến.

Phiêu Linh buông thả, không muốn cùng cô ta tranh giành.

“30 vạn lần đầu tiên, 30 vạn lần thứ hai, 30 vạn lần thứ...”

“40 vạn.” Vũ Dã đột nhiên hô.

Toàn hội trường tập trung sự chú ý lên người Mao Cẩn Viện, muốn xem cô ta có thể thét giá cao đến đâu. Nhưng Mao Cẩn Viện buông thả, mỉm cười nói: “Nếu Vũ Dã đã muốn làm mỹ nhân cười, tôi đây cũng không tiện làm mất vui.”

“Cảm ơn Mao tiểu thư.” Vũ Dã cũng cười đáp.

“40 vạn lần đầu tiên, 40 vạn lần thứ hai, 40 vạn lần thứ ba, xong thủ tục mua bán!”

Người chủ trì giải quyết dứt khoát.

“Chúc mừng.” Mao Cẩn Viện giơ chén rượu lên, không biết hữu ý hay vô tình mà khiến ly rượu lệch đi, đổ hết lên quần áo Phiêu Linh: “Thật xin lỗi.” Mao Cẩn Viện còn cố chà lau, làm vết rượu loang càng rộng.

“Không sao, tôi đi toilet rửa sạch là được.” Phiêu Linh đứng dậy.

Trong toilet, Phiêu Linh không hề sốt ruột rửa sạch vết bẩn trên quần áo mà ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn mình trong gương.

Một buổi tối ngẩn ngẩn lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô không muốn phải ra ngoài đổi mặt chút nào, tình nguyện ở trong này đến già.

Nhưng nguyện vọng nhỏ nhoi đó cũng không thể đạt được, bởi vì nhìn vào gương, cô thấy Mao Cẩn Viện đứng ở cửa.

Phiêu Linh chuyển ánh mắt, cúi đầu lau vết bẩn trên trang phục.

Mao Cẩn Viện đến bên cạnh cô, dùng thanh âm lạnh lẽo nói: “Đã muốn chấm dứt chuyện tình cảm thì đừng mưu toan gợi lại.”

Chú thích: Quân tử chi giao đàm nhược thủy*: Đây là vế đầu trong câu “Quân tử chi giao đàm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ; Quân tử đàm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt.” có nghĩa là tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt như nước lã, tình cảm giao hảo giữa kẻ tiểu nhân ngọt ngào như rượu, tình cảm người quân tử tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài thân thiết, tình cảm kẻ tiểu nhân tuy ngọt nhưng dễ đoạn tuyệt.

** : Một vạn nhân dân tệ tương đương với ba triệu vnd.

15. Chương 29 + 30

Phiêu Linh nhắm mắt làm ngơ, thủy chung không để ý tới cô ta.

Mao Cẩn Viện đột nhiên tắt vòi nước, ánh mắt sắc bén nhìn Phiêu Linh: “Tôi và Diệc Sinh sẽ kết hôn, đừng vọng tưởng làm chúng tôi tan vỡ.”

“Tôi không nghĩ làm vậy, cũng không có năng lực mà làm.” Phiêu Linh xoay người rời đi, bị Mao Cẩn Viện chặn lại, Phiêu Linh cố đè nén lửa giận, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Mao Cẩn Viện nói rõ từng câu từng chữ: “Rời khỏi đây, đời này kiếp này không bao giờ được gặp Diệc Sinh.”

“Nếu tôi không đồng ý?”

“Tôi sẽ cho cô chết thảm.”

Phiêu Linh bình tĩnh đối diện: “Chết thảm? Dùng acid sulfuric hủy hoại dung nhan, chụp ảnh nude hay đánh cho toàn thân bầm tím?”

Mao Cẩn Viện bị vẻ mặt của Phiêu Linh dọa cho giật mình, nhất thời không biết nói gì.

“Tôi sẽ rời đi nhưng không phải hiện tại. Trong tay tôi còn rất nhiều hợp đồng đã ký, không thể phá hủy.”

“Cô dám khẳng định trong lúc đó giữa hai người sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Mao Cẩn Viện trừng mắt nhìn.

Phiêu Linh cảm thấy lửa giận bùng lên, lớn tiếng quát: “Phải, chúng tôi từng sống với nhau năm năm, đây đã thành chuyện quá khứ. Những điều này ngay từ đầu cô đã biết, không ai giấu giếm cô, nếu cô để ý, vì sao còn muốn kết hôn cùng anh ấy?”

“Bởi vì tôi yêu Diệc Sinh!”

“Vậy hãy yêu cho thật tốt, để anh ấy được thoải mái.”

“Chính cô như âm hồn không tan, luôn xen ngang vào chuyện của chúng tôi.” Mao Cẩn Viện bị phần hét lên: “Ba năm, vậy mà Diệc Sinh vẫn nghĩ đến cô, không thể quên cô.”

Nghe vậy, Phiêu Linh cảm thấy trái tim mình như vừa bị giã qua, trở nên mềm nhũn, không thể động đậy.

Còn yêu cô, còn nhớ cô.

Nhưng có gì quan trọng chứ, Phiêu Linh âm thầm, người có thể cùng anh ấy kết hôn là Mao Cẩn Viện, người có thể cùng anh nuôi dưỡng, chăm sóc những đứa con cũng là cô ta.

Trên hội trường truyền đến từng tiếng hoan hô, như thủy triều dâng, nhưng chỉ mấy giờ sau thôi, hội trường lại trở nên quạnh hiu, vắng vẻ. Tựa như một số chuyện ở đời, ví dụ như tình cảm, quá khứ, nhân sinh.

“Như vậy không ngừng làm chuyện mờ ám với tôi thì có lợi gì? Tôi chịu nhục, cô cũng chẳng đẹp mặt. Nếu quả thực muốn kết hôn cùng Diệc Sinh, hãy yêu hết lòng, anh ấy sẽ cảm nhận được.”

Thanh âm Phiêu Linh nhỏ dần, đêm nay cô đã quá mệt mỏi.

Nhìn Phiêu Linh ra khỏi toilet, Mao Cẩn Viện chống hai tay lên bồn rửa, thở mạnh, toàn thân không ngừng run rẩy. Cô ngước mắt, thấy biểu cảm vẩn vơ của mình trong gương, vô cùng quái dị.

Mao Cẩn Viện không chịu nổi nữa, cô nặng nề vung tay lên, trên bồn rửa tay có thứ gì đó rơi xuống, phát ra tiếng vang.

“Chị, em đã sớm nhắc nhở dùng thủ đoạn để cướp đàn ông là không an toàn rồi mà.” Một giọng nói vui sướng khi người gặp họa vang lên.

Mao Cẩn Viện cả kinh, quay lại, thì ra là cô em họ Trần Ti Ti, Mao Cẩn Viện tức giận: “Em tới đây làm gì?”

“Mượn chị ít tiền.” Trần Ti Ti cợt nhả: “Mấy hôm chị luôn tránh em, em đành phải tìm tới tận cửa thôi.”

“Chị không có.” Mao Cẩn Viện chán ghét liếc cô em họ một cái, cầm lấy túi xách, đi ra phía cửa.

Vừa mới định xoay tay nắm cửa, giọng Trần Ti Ti lại cất lên: “Một khi đã như vậy, em chỉ còn cách tìm anh rể tương lai giúp đỡ...”

Mao Cẩn Viện cảnh giác xoay người: “Em muốn làm gì?”

Trần Ti Ti tinh tế tô son môi, xong mới nói: “Chẳng qua chỉ muốn cho anh ta biết năm đó chị hạ thuốc mê vào trong rượu như thế nào, tạo hiện trường lên giường giả ra sao, khiến anh ta phải áy náy mà kết hôn với chị...”

“Câm miệng!” Không đợi em họ nói xong, Mao Cẩn Viện đem tiền ném xuống dưới chân Trần Ti Ti, rồi tông cửa ra ngoài.

Trần Ti Ti ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhặt từng tờ tiền, không hề thấy nhục nhã.

Người nghèo, nên thứ bán được chỉ có tôn nghiêm.

Trần Ti Ti hồi tưởng lại sắc mặt tái nhợt của Mao Cẩn Viện trong gương, lòng dâng lên cảm giác như báo được thù.

Mao Cẩn Viện, một người tốt như vậy, lại không thể có con, ông trời coi như cũng công bằng.

Từ toilet đi ra, Phiêu Linh không nói với ai mà cứ thế đi ra khỏi hội trường.

Theo lối cửa hông, đi hết con đường dài lát gạch là có thể rời khỏi nơi đây.

Con đường yên tĩnh, u ám, Phiêu Linh bước nhanh về phía trước. Đột nhiên, có thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong đám đông: “Phiêu Linh.”

Thanh âm đó, Phiêu Linh vĩnh viễn không bao giờ quên.

Rất nhiều năm rồi, mới được nghe anh gọi tên mình.

Hai chữ kia, dọc theo đoạn đường truyền đến tai cô, ở giữa tựa như bị ngăn cách bởi năm tháng, con người và nhiều sự việc khác, giọng anh vẫn ôn nhu, mang vẻ yêu chiều như trước.

Nhưng, đã có rất nhiều thứ thay đổi.

Phiêu Linh chậm rãi quay đầu, nhìn thấy ánh mắt Diệc Sinh.

Trong đôi mắt anh, có nhiều tình cảm không thể nói rõ.

Diệc Sinh đi tới chỗ cô, tiếng giày da nện bước trên đường gạch như làm chấn động cả tâm cô.

Cách cô một khoảng khá xa, Diệc Sinh dừng lại, ánh mắt tinh tế nhìn cô: “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Phiêu Linh không nhận thức được chính giọng nói của cô đang run lên.

“Em muốn đi khỏi đây?”

“Uhm.”

“Để anh đưa em đi.”

“Không, không cần, em có thể gọi xe.”

Phiêu Linh bỗng hắt hơi một cái.

“Bên ngoài tuyết đang rơi, rất lạnh.” Diệc Sinh vội vàng phủ lên người Phiêu Linh áo khoác của anh: “Để anh đưa em về.”

Nghe ngữ khí thân thiết của Diệc Sinh, lo lắng trước mắt Phiêu Linh như tan theo gió, những dụi dằng xưa kia bỗng chốc ủa đến, từng ly từng tí, rõ mồn một.

Đang lúc về phòng bị bên ngoài sắp bị phá vỡ, Phiêu Linh ngửi được mùi nước hoa xa lạ, từ quần áo Diệc Sinh.

Cô biết đây là mùi nước hoa của Mao Cẩm Viện.

Hương thơm nhẹ nhàng, thanh nhã, nhưng lại đang cảnh cáo cô người đàn ông này đã thuộc về một người phụ nữ khác.

Phiêu Linh đẩy áo khoác ra, cúi đầu nói: “Em đi đây.”

Diệc Sinh tựa hồ muốn nói gì nữa, nhưng khi nhìn thấy gáy Phiêu Linh, ánh mắt anh liền buồn bã.

Trên chiếc gáy trắng nõn là một dấu hôn, dưới ánh đèn u ám, như đang lạnh lùng dò xét anh.

Diệc Sinh ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Phiêu Linh mở cánh cửa cuối con đường, một trận gió lạnh và bông tuyết ập đến, nhưng rất nhanh cửa đóng lại, Phiêu Linh đã rời đi.

Cô ấy, giờ thuộc về người khác.

Diệc Sinh xoay người, đi theo hướng ngược lại.

Mao Cẩm Viện đứng ở bên ngoài, sắc mặt rét lạnh: “Gặp lại người yêu cũ hẳn có nhiều chuyện để nói, như thế nào lại ra sớm vậy?”

“Cẩm Viện, xin lỗi.” Diệc Sinh hạ mắt xuống.

Sắc mặt Mao Cẩm Viện dịu đi: “Chỉ cần anh đáp ứng không gặp cô ta, em sẽ tha thứ cho anh.”

“Xin lỗi, Cẩm Viện.” Diệc Sinh nhìn cô, khẽ nói: “Chúng ta chia tay nhau thôi.”

“Nhâm Diệc Sinh, anh điên rồi có phải không!” Mao Cẩm Viện kinh ngạc, lập tức nói rõ ràng: “Vừa rồi em khiến hai người khó chịu nên bây giờ muốn trả thù em?”

“Không, đều là lỗi của anh.” Ánh mắt Diệc Sinh khẳng khái mà kiên quyết: “Anh không yêu em, không thể cưới em.”

Đêm nay gặp Phiêu Linh, anh hiểu được, cô vẫn như trước ở trong lòng anh, chiếm mọi vị trí. Nếu anh cưới Mao Cẩm Viện, sẽ trở thành sai lầm.

“Không có khả năng.” Mao Cẩm Viện cười lạnh lùng: “Anh đừng hòng.”

Vừa mở cửa, Phiêu Linh liền cảm nhận một trận gió lạnh thấu xương thổi đến. Trên người cô chỉ mặc trang phục dạ hội mỏng manh, không thể ngăn nổi những đợt gió ấy. Phiêu Linh ôm lấy hai tay, bước từng bước.

Trên bậc thang tuyết đọng đầy, trắng mịn, trơn trượt, không cần thận sẽ ngã.

Cô nơm nớp lo sợ, đi đến tận bậc thang cuối mới thở phào, ai ngờ lại có một vấn đề khó khăn hơn, đường phố lúc này không có lấy một người chứ đừng nói đến taxi.

Phiêu Linh ngồi trong góc, không ngừng ma sát hai tay, nhưng chẳng thấm vào đâu. Trong đầu bỗng có ý niệm, cứ đà này thế nào mai trên báo chí cũng có bài Lâm Phiêu Linh chết còng đầu đường.

Nếu thật là như thế, không biết ai sẽ khóc, ai sẽ cười đây?

Đang miên man suy nghĩ, một ánh đèn xe chói mắt chiếu tới, Phiêu Linh vội đưa tay che mắt, qua khe hở trên tay, cô thấy một người đang chạy rất nhanh về phía mình, đem áo khoác choàng cho cô.

“Đang đóng cô bé bán diêm sao?”

Phiêu Linh nhận ra là Phong Cách Cổ, cô như được giải thoát, nhanh chóng lên xe anh.

Hệ thống sưởi trong xe cùng với cốc trà nóng trên tay khiến Phiêu Linh dần lấy lại tinh thần, vừa cười vừa nói: “Tôi còn đang nghĩ trong tình huống ấy sẽ có hoàng tử xuất hiện giúp đỡ cô bé lọ lem, không ngờ hoàng tử cờ vây liền xuất hiện.

Phiêu Linh hỏi: “Vì sao có danh hiệu này?”

“Không biết, tôi cũng đâu có thâm thù gì với ai.”

“Anh đúng là biết cách giấu nghề, có thể giấu thân phận của mình lâu như vậy.”

“Chẳng lẽ cô muốn tôi ngay lần đầu gặp mặt đã nói: “Tiểu thư, xin chào, tôi là hoàng tử cờ vây Phong Cách Cổ?”

Nhìn bộ dạng làm trò của Phong Cách Cổ, Phiêu Linh bật cười.

“Nói địa chỉ đi, tôi đưa cô về nhà.”

“Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn trước được không?” Phiêu Linh đề nghị: “Anh vất vả lắm mới mặc quần áo chỉnh chu thế này, đừng để phí.”

Hai người tới một quán ăn. Phong Cách Cổ phát hiện, đêm nay Phiêu Linh không bình thường, nhìn qua đặc biệt vui vẻ nhưng ánh mắt cô trống rỗng, lại không ngừng uống rượu.

Nhưng anh không khuyên răn, bởi dường như làm vậy mới khiến cô ấy vui vẻ.

Phong Cách Cổ cùng Phiêu Linh uống đến khi quán ăn đóng cửa, sau đó dìu Phiêu Linh ra.

“Mai tôi sẽ mang bộ cờ vây đến cho anh.” Phiêu Linh lúc này lơ đãng say, mắt mờ mờ.

“Như vậy sao được, cô mất rất nhiều tiền mới có được nó.”

“Phải, 40 vạn a.” Phiêu Linh bỗng ghé sát vào tai Phong Cách Cổ, thần bí nói: “Tôi nói cho anh biết, tôi đã có rất nhiều, rất nhiều tiền.”

Phong Cách Cổ nhìn cô, cười lớn: “Tốt lắm, nhiều tiền là chuyện tốt.”

“Phải, nhiều tiền là chuyện tốt. Giác mộng từ nhỏ của tôi chính là kiếm thật nhiều tiền, không phải nhịn đói, hiện tại tôi đã đạt được.” Tươi cười bên miệng Phiêu Linh dần biến mất: “Vì sao tôi vẫn không hạnh phúc?”

Phiêu Linh chợt dừng bước, thì thào hỏi: “Vì sao vẫn không hạnh phúc?”

“Cẩn thận, đừng để bị lạnh.” Phong Cách Cổ cài cúc áo khoác cho cô.

Phiêu Linh đẩy tay Phong Cách Cổ ra: “Đúng rồi, là một người, vì mất đi một người mà tôi không thấy hạnh phúc.”

“Cẩn thận kéo ngã.” Phong Cách Cổ tiến tới đỡ Phiêu Linh.

“Không... Sẽ không, không cần đỡ tôi!” Phiêu Linh liều mạng tránh.

“Được, được, không đỡ.” Phong Cách Cổ khó xử thu tay về: “Nhưng cô phải cẩn thận.”

“Tôi đương nhiên sẽ cẩn thận.” Phiêu Linh lảo đảo đi về phía trước: “Tôi không hề say...”

Lời còn chưa dứt, chân Phiêu Linh mềm nhũn, ngã xuống tuyết.

Phong Cách Cổ bước nhanh đến chỗ cô: “Không sao chứ, mau đứng lên thôi.”

“Không.” Phiêu Linh đem mặt chôn vùi trong tuyết, thanh âm rên rỉ: “Nơi này thật lạnh.”

“Nghe lời, mau đứng lên.” Phong Cách Cổ cố gắng kéo Phiêu Linh đứng dậy, lại phát hiện cô dùng ánh mắt khác thường, chăm chú nhìn mình.

“Sao vậy?”

Phiêu Linh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Phong Cách Cổ: “Diệp Sinh, hiện tại anh rất hạnh phúc ư?”

Phong Cách Cổ nhất thời chấn động.

Phiêu Linh áp mặt vào ngực Phong Cách Cổ: “Diệp Sinh, nói tiếp về tương lai của chúng ta đi. Anh nói nơi đó có quân ảnh thảo, có hồ nước xanh, bầu trời cao vợi vợi... Còn có cái gì, Diệp Sinh, còn có gì...”

Thanh âm Phiêu Linh thấp dần rồi mất hẳn.

Trong đầu cô một mảnh hỗn độn, mất đi ý thức.

Vừa mở mắt Phiêu Linh liền cảm thấy đầu đau nhức, tiếng chim hót xung quanh truyền đến lại như kim đâm vào tai.

“Tỉnh rồi sao?” Phong Cách Cổ đưa một cốc nước và thuốc giảm đau tới trước mặt Phiêu Linh: “Uống thuốc sẽ tốt hơn.”

Phiêu Linh theo lời uống thuốc, sau đó xoa xoa đầu, cô hỏi: “Ngày hôm qua, ở trước mặt anh tôi rất mất hình tượng phải không?”

“Không. Cô uống say, ngủ luôn.” Phong Cách Cổ đặt cốc sang một bên: “Tôi không biết địa chỉ nhà cô, nên đành để cô chịu khổ ngủ một đêm ở đây vậy.”

“Anh chịu giúp đỡ tôi đã là thiên ân vạn tạ rồi.”

“Để tôi đưa cô về, tắm rửa rồi ngủ một giấc thật tốt.”

Phiêu Linh gật đầu.

Phong Cách Cổ lái xe đưa Phiêu Linh về nhà, sau đó rời đi ngay.

Phiêu Linh mở cửa, cô ngạc nhiên khi thấy Vũ Dã ngồi trên ghế salon.

“Anh vào bằng cách nào?”

“Anh sợ em gặp sự cố nên mượn chìa khóa từ trợ lý của em.” Sắc mặt Vũ Dã âm tình bất định: “Ai ngờ em đi thâu đêm.”

“Em uống rượu, ngủ ở nhà bạn một đêm.” Phiêu Linh đi tới phòng bếp, pha cà phê.

Vũ Dã dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn cô: “Tối qua vì sao chưa nói gì đã rời đi?”

“Anh không phải cũng thường xuyên giấu em, tự mình quyết định?” Phiêu Linh châm biếm lại.

Vũ Dã đi đến bên người Phiêu Linh, cầm lấy bình cà phê, tự rót ỉnh một cốc, anh ôn hòa nhã nhặn nói: “Xin lỗi, tối hôm qua chắc em rất khó chịu.”

Phiêu Linh cúi đầu, bỗng nhiên nói: “Vũ Dã, cần gì phải làm vậy?”

“Được uống cà phê do mỹ nữ pha, là vinh hạnh của anh.”

“Anh biết em đang nói gì mà.”

Vũ Dã không lên tiếng, tao nhã, chuyên chú thưởng thức cà phê. Anh lại rót thêm một cốc nồng đậm hương vị cà phê, đặt vào tay Phiêu Linh, anh đáp: “Kỳ thật anh chỉ vì em mà vạch trần bức màn che, đau đớn của em là sự thật, bên cạnh anh ta đã có người khác.”

Phiêu Linh tiếp nhận cà phê, chậm rãi nói: “Em hiểu.”

Phiêu Linh nhẹ nhàng trả lời càng làm thần kinh của Vũ Dã thêm căng thẳng. Anh miễn cảm nhận thấy sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Phiêu Linh thả người xuống ghế dựa, đem chiếc cốc đặt lên bàn, hai tay vòng quanh, nhiệt độ tỏa ra đôi tay đã lạnh cóng của cô.

Cô cứ ngồi như vậy, còn Vũ Dã đứng đằng sau cô cũng im lặng đợi.

Phiêu Linh bỗng ảm giọng: “Thật ra, em còn có thể đi đâu tìm một người ưu tú hơn anh? Một người đàn ông luôn đối xử tốt với em? Vậy vì sao mà em không chịu tiếp nhận anh? Mấy ngày nay, đột nhiên em hiểu rõ, là anh không chịu tiếp nhận em mới phải.”

“Em là đang bắc thang để anh trèo xuống sao?” Vũ Dã cười, nụ cười rất lạnh đậm.

“Không.” Phiêu Linh lắc đầu: “Vũ Dã, anh là người kiêu ngạo. Điều anh muốn là loại bỏ tận gốc hình ảnh Nhân Diệc Sinh trong đầu Lâm Phiêu Linh. Mà em vĩnh viễn không làm được nên anh không thể tiếp nhận em.” Phiêu Linh xoay người: “Anh thực chất chẳng hề quan tâm đến em.”

Vũ Dã yên lặng nhìn Phiêu Linh, thật lâu không nói gì. Một lúc sau, anh thở dài, tự giễu nói: “Không thể tưởng tượng được, cuối cùng anh lại bị thua trong tay em.”

“Vũ Dã.”

“Quên đi.” Vũ Dã ngẩng đầu, thoải mái: “Anh mệt mỏi, anh nhận thua.”

Phiêu Linh tự đáy lòng nói: “Anh mãi mãi là người bạn tốt của em.”

“Phiêu Linh.” Vũ Dã bước tới, ôn nhu: “Để anh hôn em lần cuối.”

Phiêu Linh gạt đầu.

Vũ Dã cúi người, hai tay nâng khuôn mặt Phiêu Linh, nhìn chăm chú vào từng đường nét của cô, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào má, nhẹ như gió.

Phiêu Linh nhắm mắt, cô cảm thấy mình đang khóc.

Vũ Dã lau nước mắt cho cô, nở nụ cười: “Nhớ rõ, anh từng nói sẽ không cho phép em khóc khi hôn người đàn ông khác. Anh đã làm được, lần này, em vì anh mà khóc.”

“Vũ Dã.” Phiêu Linh thì thào gọi: “Vũ Dã.”

“Anh phải đi thôi.” Vũ Dã nhẹ nhàng đẩy cô ra, xoay người đi khỏi. Lúc mở cửa anh tạm dừng chốc lát, mỉm cười, tựa như muốn quay lại nói gì đó nhưng chỉ trong nháy mắt anh liền bước đi như chưa hề dừng lại.

Tiếng đóng cửa vang vọng trong căn nhà trống vắng, chậm rãi tiêu tán vào không khí.

Phiêu Linh ngồi lặng tại chỗ, cốc cà phê giờ đã trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Đi rồi. Lại đi rồi.

Cuộc đời của cô, một đám người bước vào, lại một đám người bước ra.

Cuối cùng sẽ còn lại ai.

Hay chỉ là sự cô độc.

Phiêu Linh cười chua xót, cô không biết, không biết.

Nhà trọ nằm cách chợ trung tâm không xa, khung cảnh tuyệt đẹp, giao thông thuận tiện, giá cả phải chăng.

Phiêu Linh tìm đến địa chỉ ghi trên tờ giấy. Cô nghe nói mẹ của A Tiêu sống ở đây.

Tới trước cửa nhà, Phiêu Linh ấn chuông cửa nhưng ngôi nhà vẫn im lìm.

Phiêu Linh âm thầm buồn bực vì nghĩ chuông cửa hỏng nhưng cô đã thấy trong nhà có người đang đánh giá cô qua đôi mắt trên cửa. Một lát cửa mở ra, xuất hiện khuôn mặt tươi cười. Phiêu Linh nhận ra đây là mẹ A Tiêu, cô cẩn thận quan sát, thấy bà trắng và mập ra không ít so với trước kia, cuộc sống có vẻ rất an nhàn.

Bà Lý cười hì hì đưa Phiêu Linh vào nhà: “Thì ra là Lâm Phiêu Linh, bác còn tưởng là con ôn thần kia nên không dám mở cửa.”

“Ôn thần?”

“Chính là con bé chết tiết kia, cái gì tốt không học lại đi học người ta hút thuốc phiện.”

“A Tiêu thường xuyên tới đây sao?”

“Tôi một lần, nói nó đã bán nhà, không chỗ ở nên muốn ngủ ở đây một đêm. Bác nói vậy sao được, nhờ hàng xóm biết bác có con gái hút thuốc phiện thì bác còn mặt mũi nào ra đường nữa. Cho nên bác nhanh chóng đuổi nó đi.”

Chính là bà ta đã quên, bà có chỗ ở như hiện nay cũng là nhờ đứa con gái mà bà chán ghét ấy bán cả thân thể và tự tôn để đổi lấy.

“Ai, bất quá cũng biết không thể giấu giếm nổi. Tục ngữ có câu ‘Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu vang xa ngàn dặm.’ Hai ngày trước bác nhìn thấy bà Trần bà Vương đang bàn tán chuyện gì đó, thấy bác đi qua liền dừng lại không nói tiếp, nhất định là đã biết chuyện gì đó.” Bà Lý đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Con bé đó sao không chết đi cho tốt cơ chứ!”

Nghe vậy, Phiêu Linh bỗng nhớ đến một câu A Tiêu từng nói với cô: “Nếu không phải vì mẹ, mình cũng chẳng muốn sống nữa.”

A Tiêu đáng thương, mẹ cậu...

“Bác, hôm nay cháu muốn cùng bác nói chuyện về A Tiêu. Cháu nghĩ nên đi cậu ấy vào trại cai nghiện.”

“Trại cai nghiện?... Bác cũng không phải không nghĩ tới...” Bà Lý khó xử nhìn xung quanh, rồi lại nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay, đau đớn nói: “Nhưng quả thực không có đủ tiền.”

Phiêu Linh lấy một tệp tiền trong ví ra, đặt lên bàn: “Bác, cháu nhờ bác khuyên cô ấy cai nghiện, mọi chi phí cứ để cháu lo.”

“Cái này... Thật sự cảm ơn cháu.” Bà Lý mặt mày lập tức hớn hở: “Đứa nhỏ này tốt không thể chê, không ngờ cháu có bản lĩnh kiếm nhiều tiền như vậy, bác trước kia thường nói với A Tiêu, nếu nó có thể bằng nửa của cháu thì bác cảm tạ trời đất lắm rồi.”

“Thật sao?” Phiêu Linh nhếch khóe miệng nhưng không có ý cười: “Bác, mong bác đừng cho A Tiêu biết là cháu tới đây.”

“Không thành vấn đề.” Bà Lý nhận lời.

“Bác lo liệu càng nhanh càng tốt, tiền dùng hết bác cứ nói với cháu.”

Phiêu Linh đứng dậy cáo từ, bà Lý tiễn cô đến tận cửa, bỗng nhiên ngưng ngừng nói: “Có người nói bác quá bạc tình, dù sao cũng là con gái của mình, nhưng... Ốc còn không mang nổi vỏ ốc, bác còn tuổi già phía trước, Phiêu Linh, cháu nói xem có đúng không, có đúng là...”

Không đợi bà ta nói xong, Phiêu Linh xoay người rời đi luôn.

Vâng, tất cả đều có thể lấy cớ, vì bản thân chính mình.

Đây là cái cớ ích kỷ nhất.

Phiêu Linh trong lòng rất buồn rầu, cô liền nghĩ đến việc ghé qua nhà Phong Cách Cổ.

“Sao thế?” Phong Cách Cổ nhìn ra vẻ khác thường của cô.

Phiêu Linh ngồi xuống đối diện Phong Cách Cổ, giữa hai người là một bàn cờ. Cô xoa xoa bộ lông của Cố Tiểu Tây, đột nhiên hỏi: “Cố Tiểu Tây bị ốm đi thì mẹ nó sống sao?”

“Nghe nói một ngày không ăn cơm, chạy đi tìm kiếm khắp nơi.”

“Thật cảm động.” Phiêu Linh ngẩng đầu: “Còn anh, hồi nhỏ chắc anh sống rất thoải mái?”

“Thoải mái.” Phong Cách Cổ nói luôn, chẳng hề nghĩ ngợi gì.

Phiêu Linh vuốt ve một con cờ đen: “Tôi cũng từng hỏi một người về vấn đề này, anh ấy nói không nhớ rõ nhưng tôi biết hẳn anh ấy không sung sướng gì.” Thanh âm Phiêu Linh nhỏ dần: “Tôi và anh ấy đều không sung sướng.”

“Thời thơ ấu của tôi thực ra không thoải mái cho lắm.” Phong Cách Cổ chậm rãi kể: “Ngay từ đầu tôi đã ghét cờ vây, cho rằng nó rất cứng nhắc, đi sai một nước cờ, tất cả mất hết, nhất định phải thật cẩn thận, nên nó chẳng hề có chút niềm vui nào. Nhưng dần dần tôi phát hiện, coi như đi sai ngay nước đầu nhưng không sao cả, chỉ cần cố gắng, kiên trì dù cục diện thế nào cũng đi đến nước cuối cùng mới thôi, lúc ấy sẽ tự nhiên cảm nhận được một niềm vui khác.” Phong Cách Cổ bỗng cầm tay Phiêu Linh đặt vào bàn cờ, ánh mắt anh dịu dàng như làn nước mùa xuân: “Tựa như cuộc đời, bỏ lỡ một người thì đừng mãi canh cánh trong lòng vì điều đó, nhìn chung quanh một chút, có lẽ, sẽ tìm được một loại hạnh phúc khác.”

Phiêu Linh im lặng hồi lâu rồi trầm tĩnh hỏi: “Phong Cách Cổ, anh đang nói về quá khứ của tôi sao?”

“Trong quá khứ của cô có tôi ư?”

“... Không có.”

“Nhưng là...” Phiêu Linh cười khổ: “Cái người tôi bỏ lỡ kia, vĩnh viễn cũng không quên được, liệu như thế có tìm được loại hạnh phúc khác không?”

“Có thể thực sự quên đi một người, rất ít ai làm được.” Phong Cách Cổ trước sau như một, ánh mắt ấm áp, trong đôi mắt ấy dường như không bao giờ có mùa đông giá rét.

“Phong Cách Cổ, cho tôi chút thời gian nhé?”

“Tôi và Cố Tiểu Tây luôn ở nơi này.” Phong Cách Cổ ấm giọng, nói: “Còn có cả hai gói mì tôm nữa.”

16. Chương 31 + 32 (hết)

“Bác, bác nhất định phải giúp con.” Vừa thấy Nhâm Lăng Nguyệt, Mao Cẩn Viện liền kêu to.

“Cẩn Viện? Làm sao vậy, sao chỉ có một mình con, Diệc Sinh đâu?” Bà Nhâm vội vàng kéo Mao Cẩn Viện ngồi xuống ghế salon.

“Diệc Sinh muốn giải trừ hôn ước với con.” Mao Cẩn Viện kể khổ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tất cả là tại cô gái trước kia, hình như tên là Lâm Phiêu Linh, thấy con và Diệc Sinh sắp kết hôn nên cô ta không phục, mới đầu chỉ ở một bên nói bóng gió, nói con bắt nạt cô ta, lừa gạt sự đồng tình của Diệc Sinh, sau lại không biết dùng thủ đoạn gì, làm Diệc Sinh muốn chia tay với con!”

Mao Cẩn Viện khóc lóc kể lể. Vốn cô chỉ nghĩ Diệc Sinh nói thế rồi thôi, không ngờ anh ta lại định đi gặp cha cô xin lỗi, xem chừng là rất quyết tâm. Cô tất nhiên không cam lòng, nên mới đi gặp mẹ Diệc Sinh để gây áp lực cho anh.

“Con đừng có vội, đường xa tới đây hẳn rất mệt mỏi, trước tiên hãy vào phòng nghỉ ngơi đã, bác đi gọi điện thoại mắng Diệc Sinh, đòi lại công lý cho con.”

Mao Cẩn Viện nghe lời đi vào phòng, nhưng lo lắng nên cô liền lặng lẽ đứng ở thư phòng nghe lén.

Điện thoại vừa được kết nối, Nhâm Lăng Nguyệt đã mở lời: “Diệc Sinh, Cẩn Viện đang ở chỗ mẹ. Nó nói con muốn giải trừ hôn ước, có phải không?”

“Vâng.” Diệc Sinh lãnh đạm trả lời: “Mẹ không cần khuyên con.”

“Vì Lâm Phiêu Linh? Con cùng cô ta ở chung một chỗ?” Thanh âm Lăng Nguyệt bỗng khản trương.

“Không, không phải.” Diệc Sinh chậm rãi nói: “Nhưng sự xuất hiện của Phiêu Linh khiến con hiểu được, con không hề yêu Cẩn Viện. Nhân lúc tình cảm chưa sâu, còn chưa gây ra thương tổn gì, con muốn chấm dứt chuyện này.”

Nhâm Lăng Nguyệt im lặng, một lát sau thở dài: “Được rồi.”

“Mẹ, con lập tức thu dọn hành lý, đến nói rõ ràng với Căn Viện.”

“Trên đường nhớ cẩn thận.”

Nhâm Lăng Nguyệt cất điện thoại, dạo bước đến trước cửa sổ, nghị một lát lại nhấc máy lên, gọi Trần Vĩ Chí: “Thư ký Trần, là tôi, Diệc Sinh muốn giải trừ hôn ước.”

Trần Vĩ Chí kinh ngạc: “Mao gia có đồng ý không?”

“Diệc Sinh đang kiên trì.”

“Hạng mục hợp tác cùng Mao gia mới bắt đầu hoạt động, hiện tại bỗng nhiên xảy ra chuyện, chỉ sợ là không tốt.”

“Vất vả cho anh rồi, việc công bọn họ muốn thế nào thì cứ để thế đi, dù sao chúng tôi cũng xin lỗi anh trước.”

“Vâng... Phu nhân, cho phép tôi hỏi một câu, chuyện này có liên quan tới Lâm tiểu thư sao?”

“Cô gái ấy không hề nủ kéo điều gì, chính là Diệc Sinh... Ai, kỳ thật tôi rất thích Phiêu Linh, nhưng con bé lại cùng cha Diệc Sinh có quan hệ... Thật oan nghiệt.”

“Phu nhân, xin đừng lo lắng, tôi sẽ xử lý tốt.”

“Đã làm phiền anh, đến lúc đó có gì liên lạc sau.” Nhâm Lăng Nguyệt bước ra khỏi thư phòng mà không để ý thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mao Căn Viện đang trốn trong góc.

Lâm Phiêu Linh có quan hệ gì với cha Diệc Sinh? Mao Căn Viện nhú mày, nhanh chóng trở về phòng cầm lấy điện thoại di động: “Tôi muốn anh lập tức điều tra một chuyện...”

Lại trở về nơi đây, mảnh đất biết bao thương nhớ. Bất đồng với năm đó ở chỗ bây giờ là ngày đông giá rét, trong vườn Quân ảnh thảo héo tàn, vô cùng thê lương.

Giống như cách Diệc Sinh làm năm đó, Phiêu Linh cũng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào.

Cô đến để hoài niệm, hồi tưởng. Cô muốn cùng Phong Cách Cổ bước tiếp nên quyết định đến thăm nơi này lần cuối.

Phòng ở như trước rất sạch sẽ, xem ra có người luôn quét dọn. Phiêu Linh chậm rãi nhìn lò sưởi treo trên tường, phòng cho trẻ con dán giấy màu lam, tiếp đến là phòng ngủ.

Ở chính căn phòng này, Diệc Sinh cầu hôn cô.

Phiêu Linh nằm ngả lên giường, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve.

Cũng tại căn phòng này, hai người ôm nhau triền miên.

Một trận gió thổi vào phòng, màn tơ màu hồng quấn quanh hai má của cô, giống như một đôi tay, thâm tình, ôn nhu vuốt ve.

Phiêu Linh nhắm mắt, im lặng cảm thụ, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Cảnh trong mộng hỗn loạn, phảng phất như một thước phim đang chiếu lại hơn hai mươi năm cuộc đời của cô, khi ngắt quãng, lúc dây dưa, vắn vẹo, phóng đại, hết sức quen thuộc. Tiếng chửi bậy chói tai, tiếng khóc thê lương, tiếng thì thầm trầm thấp, tiếng cười như chuông bạc ngân, tràn ngập màng nhĩ. Bỗng nhiên, mọi thứ đều dừng lại, chỉ còn vẻ hoang vắng.

Trong bóng đêm, nghe càng rõ tiếng hít thở đều đều.

Phiêu Linh đột nhiên mở mắt ra, không phải mơ mà thực sự có người!

Trời chẳng biết lúc nào đã tối, trong phòng mờ ảo, chỉ có ánh đèn mỏng manh ngoài kia chiếu vào qua cửa sổ, hình dáng một người cô không thể tưởng tượng nổi, hình dáng mà trong mộng cô mơ thấy vô số lần, hình dáng cô cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ có duyên gặp nữa.

Diệc Sinh.

Đúng là Diệc Sinh.

Diệp Sinh cảm thấy đó là một cảnh trong mơ, anh đến nước Pháp tìm Mao Cẩn Viện, vốn định trực tiếp đến trang viên nhưng không biết sao như có sức lực vô hình kéo tới đây.

Và anh thấy người con gái anh thương nhớ bấy lâu đang ngủ sâu trên giường.

Hai người lúc này cứ như vậy nhìn chăm chú đối phương, yên tĩnh, không dám nhúc nhích, sợ người trước mặt là ảo ảnh, mỉm cười một cái liền tan biến đi.

Diệp Sinh cuối cùng cũng đưa tay, chậm rãi xoa khuôn mặt Phiêu Linh, lòng bàn tay lập tức cảm nhận được sự ấm áp, mềm mại.

Rồi Diệp Sinh bỗng cúi người, hôn mạnh lên môi Phiêu Linh, cuồng nhiệt. Anh cởi bỏ quần áo của cô, dùng tay đụng chạm mỗi phần da thịt, trắng mịn, mềm mại, là điều anh chờ mong đã lâu. Môi của anh dao động trên thân thể cô, từ cổ đến trước ngực.

Hơi thở anh tràn ngập tình cảm mãnh liệt, nhưng không có điềm báo trước, chung quanh liền yên tĩnh lại.

Anh nghe thấy tiếng cô nức nở.

Phiêu Linh lấy tay che mắt, dòng nước mắt lạnh lẽo qua kẽ tay chảy xuống: “Diệp Sinh... Em không làm được.”

Diệp Sinh vui đầu vào ngực cô, tiếng hít thở dồn dập dần dần bình tĩnh.

Phiêu Linh ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn trần nhà, lẩm bẩm: “Diệp Sinh, em muốn kết hôn.”

Thân thể Diệp Sinh run nhẹ, anh muốn hỏi người đó có phải Vũ Dã hay không, nhưng cuối cùng anh vẫn im lặng, có gì quan trọng đâu, dù sao cũng không phải là anh.

Diệp Sinh chậm rãi đứng dậy giúp Phiêu Linh mặc quần áo, anh nhìn cô thật sâu rồi xoay người rời đi.

Phiêu Linh đợi thật lâu, thật lâu trong bóng đêm, sau đó cô đi vào trong vườn, lấy chiếc nhẫn mà mình từng dùng cả tính mạng bảo vệ chôn dưới một gốc hoa Quân ảnh thảo.

Hạnh phúc tại nơi đây, cô đã sớm đi qua, bây giờ là lúc kết thúc tất cả.

Phiêu Linh về nước, vừa ra khỏi sân bay liền thấy một người một chó đứng cạnh xe chờ mình.

Phong Cách Cổ mỉm cười, tiến lên cầm hành lý giúp cô.

Phiêu Linh không nói gì, chỉ nắm tay anh thật chặt, cảm giác rất ấm áp.

Diệp Sinh về trang viên vào lúc bà Nhâm đang cùng Mao Cẩn Viện ăn điểm tâm.

Thấy Diệp Sinh, bà biết ý đứng dậy: “Để mẹ xuống xem phòng bếp chuẩn bị bữa tối đến đâu rồi.”

“Bác, chuyện giữa con và anh ấy bác là người hiểu rõ nhất, bác không cần tránh đi.” Mao Cẩn Viện ngăn bà Nhâm lại, sau đó xoay người: “Diệp Sinh, nếu anh đã quyết thay đổi chủ ý, em cũng sẽ không có ý kiến gì.”

Diệp Sinh lắc đầu: “Cẩn Viện, xin lỗi.”

“Cần gì nói lời xin lỗi.” Mao Cẩn Viện tươi cười: “Anh đâm em một dao, em cũng đâm lại anh một dao, anh còn xin lỗi em sao?”

“Cẩn Viện, đừng kích động.” Nhâm Lăng Nguyệt nhìn vẻ mặt khác thường của Mao Cẩn Viện, vội vàng khuyên giải.

“Kích động? Nghe sự thật con nói xong, người kích động nhất không phải con mà chính là con trai của bác đấy.” Mao Cẩn Viện nhìn chằm chằm Diệp Sinh, trong mắt lạnh lùng.

“Sự thật gì?” Diệp Sinh bỗng thấy bất an.

Mao Cẩn Viện đi đến trước mặt Diệp Sinh, thanh âm tràn ngập khoái cảm khi báo được thù: “Lâm Phiêu Linh từng lên giường với cha anh! Cô ta mang thai đứa con của cha anh.”

“Cô nói gì.” Diệp Sinh thì thào hỏi, trong đầu trống rỗng, nháy mắt anh cảm thấy trời đất đang rung chuyển, anh kéo mạnh tay Mao Cẩn Viện, lặp lại: “Cô nói gì!”

“Không tin thì có thể hỏi mẹ anh, cũng bởi vậy mà bà ta mới trăm phương ngàn kế tách hai người ra.” Mao Cẩn Viện không hề sợ hãi, hét lớn.

Diệp Sinh chậm rãi quay đầu, anh thấy sắc mặt mẹ mình tái nhợt như đã thừa nhận sự thật này, đầu gối anh vô lực, ngã xuống ghế salon.

Mao Cẩn Viện ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói: “Anh nói năm đó cô ta mang thai là em trai hay em gái anh...”

“Đủ rồi! Đủ rồi! Đủ rồi!” Nhâm Lăng Nguyệt phẫn nộ gọi người đến đưa Mao Cẩn Viện đi.

Mao Cẩn Viện vừa tìm cách né tránh, vừa kêu to: “Diệp Sinh, đời này em không thể cùng anh sống chung nhưng anh cũng đừng mong có thể kết hôn với cô ta.”

Tiếng kêu đầy hận ý thê lương vang vọng trong phòng.

Diệp Sinh ngồi im lặng.

Phiêu Linh nhận được điện thoại của bà Lý, nói A Tiêu hút thuốc phiện bị bắt, cô liền dẫn luật sư vào cục cảnh sát, giao tiền bảo lãnh rồi định lặng lẽ rời đi, không ngờ phía sau truyền đến thanh âm của A Tiêu: “Phiêu Linh.”

Phiêu Linh dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Bà Lý đuổi theo giải thích: “Phiêu Linh, bác một từ cũng không nói, chẳng hiểu sao nó lại biết.”

A Tiêu tiến lên đẩy bà Lý ra: “Mẹ về trước đi.”

“Cũng tốt, các con cứ từ từ nói chuyện.” Bà Lý chỉ mong được thoát thân càng nhanh càng tốt.

Chờ bà Lý rời đi, A Tiêu mới thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Phiêu Linh nhẹ nhàng lắc đầu: “Để mình đưa cậu về.”

Đến nhà, hai người ngồi đối diện nhau, không ai biết nên mở miệng thế nào, hai người đều im lặng. Phiêu Linh kín đáo đánh giá A Tiêu, cô gầy đi nhiều, trông cũng vô cùng tiêu tụy nhưng ăn mặc, đi đứng lại có nét mạnh mẽ, cá tính hơn trước khiến Hạ Cảnh Vân không nỡ bỏ cô.

Thực sự quá xấu hổ, A Tiêu đứng dậy: “Mình đi pha trà.”

Phiêu Linh nhìn A Tiêu đi vào bếp, trong lòng không khỏi giận chính mình, cô đang làm gì vậy, bắt người ta cảm tạ sao? Vì thế cô liền nói: “Không cần đâu, mình còn có việc, mình đi trước.”

A Tiêu không trả lời, Phiêu Linh mở cửa, đang định bước ra thì phòng bếp truyền thanh âm đồ thủy tinh bị vỡ, Phiêu Linh vội vàng đi vào. A Tiêu ngồi trên mặt đất, vùi đầu vào hai gối, bả vai không ngừng run lên, bên người là những mảnh chén vỡ.

“Phiêu Linh, rất xin lỗi...” A Tiêu khóc nức lên: “Mình rất xin lỗi cậu.”

Phiêu Linh quỳ trên mặt đất, cô ôm lấy A Tiêu, ầm giọng: “Cậu biết mình không trách cậu mà.”

“Thật xin lỗi, xin lỗi...”

“Mình hiểu, cậu không có ý, mình hiểu được.”

Hai người gất gao ôm nhau, cùng khóc thật to.

“Làm sao cậu biết là mình?”

Lau khô nước mắt, hai người ngồi trên sàn bếp nói chuyện.

“Mẹ mình chắc chẳng quản mình đâu.” A Tiêu lẳng lặng cười: “Mình biết bà ấy đau khổ nửa đời rồi, giờ có thể an ổn mà sống, sao dễ từ bỏ.”

Phiêu Linh im lặng.

A Tiêu chuyển chủ đề: “Mấy năm qua cậu làm cách nào để vượt qua?”

“Ở nước ngoài, lúc mới đầu cực khổ, sau quen dần, học được rất nhiều điều, cậu thì sao?”

“Cậu đi rồi mình rất hối hận, thật chẳng sung sướng gì, sau lại hút cái kia, tiền giống như nước chảy ra ngoài, chẳng mấy chốc mình trắng tay.”

“Vẫn ở cùng Hạ Cảnh Vân sao?”

“Chỉ ở chỗ anh ta mới có tiền.”

“Anh ta đối xử với cậu rất tệ?”

“Cũng là do chính bản thân mình tìm đến, nếu lúc trước nghe lời cậu thì đã không rơi vào kết cục này.”

Phiêu Linh khẽ để đầu A Tiêu tựa vào vai mình: “Mình sẽ không để anh ta động vào cậu, dù chỉ là một sợi lông tơ.”

A Tiêu vui mừng: “Mình tin tưởng cậu.”

“A Tiêu, mình muốn kết hôn.”

“Cùng Vũ Dã?”

“Không, mình và Vũ Dã chưa từng sống chung.”

“Nhưng cậu và anh ta âm ỉ như vậy, còn đem Diệc Sinh thành người xa lạ?”

“Một ít khúc mắc khiến mình buộc phải coi Diệc Sinh là người xa lạ.”

A Tiêu nhìn cô: “Mình không hiểu.”

Phiêu Linh cười khổ: “Cha Diệc Sinh chính là người đàn ông năm đó đã mua lần đầu của mình.”

A Tiêu trợn to hai mắt, vô cùng ngạc nhiên, sau liền lập tức vỗ vỗ vai Phiêu Linh an ủi: “Phiêu Linh đáng thương.”

“Đừng lo lắng, mọi khó khăn đã lùi vào quá khứ.” Phiêu Linh thở dài một tiếng: “A Tiêu, đi trại cai nghiện có được không?”

A Tiêu lộ vẻ khó khăn: “Không phải mình chưa từng thử qua... Nhưng rất thống khổ.”

“A Tiêu, mình chỉ còn cậu là người thân, cậu không thể xảy ra chuyện gì được, vì mình, đi cai nghiện được không?”

“... Được!” A Tiêu nặng nề gật đầu, chìa ngón út: “Đến lúc đó mình tới làm phù dâu cho cậu, giống như ước định đã hẹn.”

“Được.” Phiêu Linh cũng chìa ngón út, ngoắc vào tay A Tiêu, hai người cùng hô: “Một lời nói ra, trăm năm không đổi.”

Nói xong hai người nhìn nhau cười.

“Mình về chuẩn bị một chút, mai tới đón cậu.”

“Uhm.” A Tiêu gật đầu: “Sáng mai tới ăn điểm tâm luôn, mình sẽ nấu cháo đậu đỏ, món cậu thích ăn nhất.”

“Được.”

Nhìn Phiêu Linh rời đi xong, A Tiêu trở lại phòng bếp, đem đậu đỏ ra. Bỗng nhiên cô thấy toàn thân phát run, không ngừng ngáp, thì ra cơn nghiện lại đến. Cô nhanh chóng đi vào phòng ngủ tìm thuốc phiện nhưng cửa vừa mở, cô kinh hãi.

Hạ Cảnh Vân đang nằm nhàn nhã trên giường.

A Tiêu không để ý đến anh ta nữa, cô vội chạy tới chiếc tủ đầu giường tìm Heroin mới mua hôm trước.

“Bảo bối, em đang tìm thứ này sao?” Hạ Cảnh Vân vuốt gót bột nhỏ trong tay.

Thấy thứ Hạ Cảnh Vân đang cầm, hai mắt A Tiêu sáng rực lên: “Cầu xin anh, cầu xin anh mau đưa cho em.”

“Đương nhiên rồi, nếu em nghe lời anh.”

“Em nghe, anh muốn em làm gì cũng được.” A Tiêu quỳ trên mặt đất, không ngừng cầu xin.

“Gọi Lâm Phiêu Linh.”

“Anh, anh muốn làm gì?” A Tiêu hốt hoảng.

“Bảo bối, đừng ghen, anh chỉ muốn chơi đùa với cô ta một chút.” Hạ Cảnh Vân cười thâm trầm.

“Đừng làm xằng bậy, đây là phạm pháp!”

“Cô ta phải tự nguyện, nếu không tôi sẽ nói với truyền thông chuyện giữa cô ta và cha của Nhâm Diệc Sinh.” Hạ Cảnh Vân ánh mắt thâm lam, âm hiểm: “Em nói xem, cô ta dám không đồng ý sao?”

“Anh nghe thấy!” A Tiêu cảm thấy toàn thân như đang bị hàng vạn con kiến cắn xé, đau đến toát mồ hôi.

“Tất nhiên.” Hạ Cảnh Vân bỗng nắm tóc A Tiêu, mắt lộ vẻ hung quang: “Mau gọi cô ta.”

“Trước hãy để em... hút, chỉ hai hơi thôi, bằng không với bộ dạng này cô ấy sẽ sinh nghi.” A Tiêu run rẩy.

Hạ Cảnh Vân đem Heroin ném đến trước mặt cô, nhìn thấy A Tiêu hèn mọn như một con chó nhảy lên lấy, anh ta cười lạnh: “Tin rằng cô không dám gạt tôi.”

Hạ Cảnh Vân rảnh rồi ngồi một bên hút thuốc, đợi cho A Tiêu hút xong, đang nhắm mắt thoải mái cảm nhận, liền đem điện thoại tới trước mặt cô: “Gọi mau.”

A Tiêu mở mắt ra, trong mắt bình tĩnh, thư thả, cô biết nên làm gì.

“Gọi mau.” Hạ Cảnh Vân không kiên nhẫn quát lên.

“Được.” A Tiêu mỉm cười nhìn về phía con dao sáng bóng đặt trên tủ đầu giường: “Được.”

“Hạ Cảnh Vân bị đâm 7 nhát, mất máu quá nhiều mà chết. Còn cô ấy từ cửa sổ nhảy xuống, sợ tội nên tự sát.” Cảnh sát Lãnh Băng Băng giải thích cho Phiêu Linh chuyện vừa xảy ra.

Phiêu Linh không chút biểu tình nhìn thi thể đang bị khối vải trắng bao trùm, cô không tin đây là A Tiêu.

Không có khả năng, ngày hôm qua cô mới ôm A Tiêu, thân thể cô ấy ấm áp, mềm mại, sao có thể chỉ trong một đêm liền cứng ngắt, không động đậy nữa.

Nhưng cánh tay để ở ngoài vải trắng lại có hình xăm một câu trong kinh Koran, chỉ A Tiêu mới có: “Bọn họ vĩnh viễn giam ở hỏa ngục, không lửa gạt giảm hình phạt, không thấy được thư thả.”

Là A Tiêu.

“Tìm được di thư cô ấy viết cho cô tại hiện trường.”

Phiêu Linh tiếp nhận, mở thư ra xem, trên ghi đúng ba chữ: Thật xin lỗi.

Giải thích thế thôi sao?

Phiêu Linh cười lạnh, kẻ lừa đảo, A Tiêu, cậu là đại lừa đảo.

Không phải nói cùng nhau ăn cháo đậu đỗ sao? Không phải nói sẽ đi trại cai nghiện sao? Không phải nói muốn làm phù dâu của mình sao?

“Đồ lừa đảo.” Phiêu Linh thì thào nói, lệ rơi đầy mặt.

Ở trước phần mộ A Tiêu, Phiêu Linh gặp được người đàn ông kia.

“Cô ấy là một cô gái tốt, chúng tôi đã ở với nhau được 5 năm.” Người đàn ông giải thích với Phiêu Linh: “Dần dần, tôi phát hiện mình đã yêu cô ấy, tôi biết điều đó... Nhưng, thật nguy hiểm. Tôi là người ích kỷ, quá khứ của cô ấy, quá khứ của cô ấy...”

“Đúng vậy.” Phiêu Linh nhìn bìa mộ của A Tiêu, miệng mỉm cười: “Quá khứ rất quan trọng.”

“Tôi muốn mang tro cốt của cô ấy đi, để có thể bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy cô ấy.” Người đàn ông gục đầu xuống: “Tôi biết cô sẽ cảm thấy hành động này thập phần buồn cười, khi còn sống thì đối xử với cô ấy như vậy, giờ lại giả mù sa mưa làm bộ.”

“Trên thế giới, người đối tốt thật lòng với cô ấy rất ít. A Tiêu có nói qua, anh xử sự với cô ấy vô cùng tốt.” Phiêu Linh kín đáo nói: “Mang đi đi, cô ấy ở đây chẳng vui vẻ gì, chắc cô ấy chán ghét nơi đây lắm rồi.”

Phiêu Linh từ từ mở mắt, quần áo trên sân thượng đang đón gió đông đưa, Cổ Tiểu Tây ngây ngốc mà cố chấp chạy theo dòng quần áo.

“Dậy rồi?” Một bàn tay ôn nhu xoa xoa trán cô.

“Phong Cách Cổ.” Phiêu Linh híp mắt lại: “Vừa nãy em mơ thấy mấy chuyện trước đây.”

“Uhm.”

“Mơ thấy A Tiêu trộm đồ ăn đem đến cho Phiêu Linh, nhìn Phiêu Linh ăn như hổ đói, A Tiêu giúp cô ấy phải đi hạt cơm ở khóe miệng. Mơ thấy A Tiêu bị cha đánh, Phiêu Linh băng bó cho cô, rất đau, nhưng A Tiêu vẫn nhẫn nhịn...”

Phong Cách Cổ lau đi giọt nước nơi khóe mắt của Phiêu Linh, âm giọng nói: “Tất cả đã là quá khứ, A Tiêu giờ đang rất hạnh phúc.”

Phiêu Linh nhìn biển khơi phía xa xa, nhẹ nhàng nói: “Phong Cách Cổ, em không nên trở về, ở đây có nhiều kỷ niệm đau khổ không muốn nhớ lại, em không nên trở về.”

“Được, chúng ta rời nơi này.” Phong Cách Cổ vỗ nhẹ khuôn mặt Phiêu Linh, thanh âm anh yên tĩnh, ôn hòa như biển khơi ngoài kia.

Phiêu Linh nắm tay Phong Cách Cổ, chậm rãi nhắm mắt, dùng mặt vuốt ve.

Đã bốn ngày, Nhâm Lăng Nguyệt nhìn cánh cửa đang đóng, lòng nóng như lửa đốt.

Kể từ khi biết chân tướng sự tình, Diệc Sinh luôn ở trong phòng ngủ, không cho bất kì ai quấy rầy.

Lúc này, bà quản gia già chuyên xử lý mọi việc trong biệt thự đem đến cho bà một chiếc vòng cổ có lồng nhẫn kim cương.

“Nhẫn kim cương này tìm được ở đâu?” Nhâm Lăng Nguyệt kinh ngạc.

Bà quản gia trả lời thành thật: “Chôn dưới một cây Quân ảnh thảo, cái này là do chó con đào được lên.”

Cửa bỗng nhiên mở, Diệc Sinh đi ra.

“Diệc Sinh!” Nhâm Lăng Nguyệt vui mừng.

Diệc Sinh cứ thế cầm chiếc nhẫn trong tay Nhâm Lăng Nguyệt, ánh mắt phức tạp, anh khẽ vuốt những ký tự được khắc bên trong chiếc nhẫn, khoảnh khắc này, ánh mắt anh rất trong sáng.

Nhâm Lăng Nguyệt thân thiết hỏi han: “Diệc Sinh, con muốn ăn gì...”

“Con muốn về nước một chuyến.” Diệc Sinh cắt đứt lời của mẹ mình, xoay người chạy ra phía cửa.

“Diệc...” Bà Nhâm hé miệng, lại lặng lẽ khép lại, lắc đầu thở dài.

Để nói đi thôi, bất luận như thế nào, chuyện xưa cũng nên có một cái kết.

Mọi chuyện xử lý rất nhanh. Trước khi đi, Phiêu Linh chào tạm biệt mọi người. Vũ Dã, Joe, vợ chồng Trần thị và tiểu Phong, những người hết mực yêu thương, quan tâm cô.

Cô cả đời được sống thoải mái, cũng là nhờ sự giúp đỡ của họ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trong sân bay, Phong Cách Cổ và Phiêu Linh đang đợi chuyến bay đi nước Anh.

“Nhớ lại phản ứng của bọn họ lúc tạm biệt ngày hôm qua.”

Cao hứng nhất là Joe: “Cuối cùng ra đi cũng có từ biệt, coi như người bạn chí cốt, một đường thuận buồm xuôi gió.”

Không có gì quyến luyến, trong lòng Phiêu Linh hơi thất vọng.

Cảm động nhất là nhà bác Trần, bà Trần chuẩn bị cho cô túi lớn đồ ăn, dặn dò: “Cơm trên máy bay con không thích ăn, nên bác đã chuẩn bị những thứ ngày thường con thích ăn nhất. Sang bên đó phải chú ý thân thể.”

Tiểu Phong thì lay lay tay cô: “Chị, lớn lên em nhất định sẽ tới tìm chị.”

Trần đầy dịu dàng, làm mắt Phiêu Linh đỏ hoe.

Khó đối mặt nhất là Vũ Dã, anh phiền muộn thở dài: “Anh cùng Diệc Sinh đánh nhau tranh giành nhiều năm, anh ghen tị tôi, tôi ghen tị anh, vậy mà lại xuất hiện tên Trình Giảo Kim*, chưa gì đã vô thanh vô tức cùng anh ta rời đi.”

Phiêu Linh ngượng ngùng cười.

Với tình huống này, Vũ Dã không muốn làm khó cô nữa: “Chúc em hạnh phúc.”

Thanh âm trầm ngập chân thành, lại khiến Phiêu Linh trong lòng chua xót.

“Một khi thật sự phải rời đi, sẽ có điều luyến tiếc đúng không?” Phong Cách Cổ hỏi rõ ràng.

Phiêu Linh gật đầu: “Dù sao ở nơi đây em cũng có nhiều niềm vui.”

“Niềm vui ấy vĩnh viễn ở lại trong tâm trí em.” Phong Cách Cổ mỉm cười: “Đi thôi, lên máy bay.”

“Vâng.” Phiêu Linh đứng dậy, cùng Phong Cách Cổ đi đến cửa lên máy bay.

Chưa được mấy bước, Phiêu Linh cảm giác được áp lực trên cánh tay, một lực khiến cô phải quay người lại, cô kinh ngạc: “Diệc...Sinh?”

Lòng ngực Diệc Sinh phập phồng, trong mắt anh nóng cháy: “Phiêu Linh, đừng đi.”

Phiêu Linh giật mình, tim khẽ co rút.

“Phiêu Linh, mọi chuyện anh đều biết.” Diệc Sinh không kìm nén nổi nội tâm kích động: “Chính là cái quan hệ kia, so với việc mất đi em, nó chẳng có gì quan trọng cả.”

Giọng nói Phiêu Linh run run: “Anh... Đã biết.”

“Phiêu Linh, đừng đi.” Diệc Sinh nắm tay cô thật chặt: “Chúng ta yêu nhau, chúng ta chẳng làm sai điều gì, vì sao phải chia rẽ chúng ta!”

Nghe vậy, Phiêu Linh cảm thấy giống như hai tay đang bị nắm, đau đớn vô cùng.

Đúng, là lỗi của ai, vì sao phải chia rẽ bọn họ.

Lúc này, một đồ vật được nhét vào tay Phiêu Linh, cô phục hồi tinh thần, thì ra là vé máy bay. Cô nhìn lên, thấy vẻ mặt dịu dàng của Phong Cách Cổ: “Em quyết định thế nào, anh đều chấp nhận.”

Nói xong, Phong Cách Cổ xoay người, đi lên máy bay.

Diệc Sinh như trước cầm chặt tay cô, Phiêu Linh cảm thấy da thịt như bị nung nóng, cô chậm rãi ngắt đầu: “Diệc Sinh, không có khả năng.”

Diệc Sinh lấy chiếc nhẫn kim cương trong túi ra: “Nếu là như vậy, vì sao em vẫn còn giữ chiếc nhẫn kim cương, Phiêu Linh, nói cho anh biết, nếu không có khả năng, vì sao còn trân quý nó bốn năm?”

“Có người nói với em, nếu em làm mất chiếc nhẫn ba lần thì duyên phận giữa em và anh sẽ bị chặt đứt, cho nên em liều mình bảo vệ nó.” Phiêu Linh nhìn nhẫn kim cương, lạnh lùng nói: “Nhưng thực tế, Diệc Sinh, chúng ta đã sớm bỏ lỡ nhau.”

“Cái gì duyên phận, cái gì bỏ lỡ, anh không tin!” Diệc Sinh nói lớn: “Phiêu Linh, em đã quên sao, em từng nói yêu anh cả đời, nói vĩnh viễn ở bên cạnh anh, nói sinh rất nhiều đứa con cho anh, em đã quên sao?”

“Em không quên, em nhớ rõ.” Phiêu Linh nhìn Diệc Sinh, nước mắt tràn mi: “Em nhớ anh phần nộ thể nào khi người khác bắt nạt em, em nhớ anh trăm phương ngàn kế nghĩ cách làm em vui vẻ, em nhớ rõ dáng vẻ anh lúc ngủ, em nhớ khi ở dưới ánh trăng anh nói đã yêu em từ rất lâu rất lâu, nhớ rõ anh ở trong mưa hét to sẽ không để em cô đơn, nhớ rõ những ngày chúng ta gắn bó với nhau, nhớ rõ anh đau lòng giúp em xoa bóp khi chân em bị sưng, nhớ cả lời anh nói 60 năm nữa vẫn muốn ăn đồ ăn do em nấu, nhớ lúc anh an ủi em khi em gặp ác mộng, nhớ ngôi nhà kia, nhớ vườn Quân ảnh thảo... Tất cả em đều nhớ kĩ! Em không quên, mãi mãi cũng không, bởi đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất!”

Phiêu Linh nhắm mắt, trong họng phát ra tiếng nức nở trầm thấp: “Diệc Sinh, không ngờ anh yêu em nhiều như vậy.”

Diệc Sinh gạt gao ôm cô vào lòng, bi phẫn: “Vậy tại sao em lựa chọn rời đi?”

Phiêu Linh tựa đầu vào ngực Diệc Sinh, giống như vô số lần trước, lắng nghe nhịp tim đập quen thuộc chậm rãi, cô bình tĩnh lại: “Em và cha anh, là sự thật không thể thay đổi. Nó như chiếc dao găm vào lòng chúng ta, tình yêu có thể mềm hóa nó nhưng ở thời khắc nào ấy, nó sẽ lại cứng rắn, sẽ rạch toác trái tim chúng ta, cho đến khi nào vỡ nát. Diệc Sinh, em không dám tưởng tượng kết cục như vậy.”

Diệc Sinh không nói gì, hai tay ôm Phiêu Linh càng chặt.

“Diệc Sinh,” Phiêu Linh dùng mặt vuốt ve áo anh: “Anh biết không, hôm qua em tạm biệt Phong Phong, phát hiện thì ra thằng bé đã 10 tuổi, tính từ lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta, cũng đã 10 năm... 10 năm này, vì có anh, dù em trải qua những đau khổ tê tâm liệt phế nhưng cũng được cảm nhận hạnh phúc thật sự.” Phiêu Linh ngẩng đầu, kiên định nhìn Diệc Sinh: “Diệc Sinh, em không hối hận, nếu thời gian có quay trở lại, nếu thời gian thực sự quay trở lại, em sẽ vẫn chọn sống cùng anh.”

Vòng tay Diệc Sinh dần thả lỏng, anh hiểu, đã không thể quay lại nữa rồi.

“Nhớ rõ... Chuyện xưa của chúng ta bắt đầu tại sân bay, lại cũng kết thúc ở chỗ này.” Phiêu Linh kiễ chân, hôn nhẹ vào trán Diệc Sinh: “Diệc Sinh, buông tay thôi.”

Diệc Sinh nhắm mắt làm ngơ, nhìn Phiêu Linh thật sâu. Xung quanh người đến người đi, tiếng nói chuyện ồn ào lại như từ chỗ rất xa truyền đến. Diệc Sinh cẩn thận nhìn từng chi tiết, từng đường nét, ghi nhớ kĩ. [Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Rất lâu rất lâu sau Diệc Sinh mới buông tay.

Phiêu Linh bỗng nhiên cười với Diệc Sinh, giống như ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ, ngày ấy cô đi về phía anh nói cảm ơn, nụ cười của cô phẳng phất như đóa hoa Quân ảnh thảo ngày xuân, dịu dàng, trầm tĩnh. Sau đó cô xoay người rời đi.

Ngày ấy cùng hiện tại thật giống nhau, cô rời đi.

Đi vào máy bay, Phiêu Linh liền thấy Phong Cách Cổ mỉm cười, mọi chuyện ân oán đều đã chấm dứt.

Không có bất kì nghi vấn, không cần nghĩ xem phải giải thích thế nào, Phiêu Linh ngồi xuống, tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của Phong Cách Cổ.

“Ngủ đi, ngủ một giấc là sẽ đến nơi.” Phong Cách Cổ cầm tay cô.

Phiêu Linh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời xanh mây trắng, cô chậm rãi nhắm mắt.

Sau khi thức dậy, đoạn đường dài này sẽ chấm dứt.

Mà hành trình sinh mệnh của Lâm Phiêu Linh, giờ mới bắt đầu.

Chú thích: Trình Giảo Kim* dùng để chỉ những kẻ chen vào, phá rối chuyện của người khác.

—————oOo—————

Hoàn Chính Văn

Đôi lời: Cuối cùng cũng đã hoàn rồi, đầu tiên xin cảm ơn Sâu Lười đã đào convert. Sau đến xin cảm ơn bạn Hoa Ảnh đã giúp ta hoàn thành phần đầu hạnh phúc của câu chuyện, bất chấp bận rộn và lạnh cóng. Cuối

cùng xin cảm ơn Love Melody đã tận tụy hoàn thành đến chương cuối cùng của bộ truyện, những chương ngược tâm đau lòng nhất, chú thích cẩn thận đến từng chi tiết, xin cảm ơn tất cả rất nhiều.

Đây là bộ truyện ngôn tình đầu tiên mà Phong Linh đào, cũng chính là bộ đầu tiên hoàn, vì thế có thiếu sót mong các bạn thông cảm và góp ý để Phong Linh có thể làm tốt hơn trong những bộ sau.

Một lần nữa, cảm ơn tất cả các bạn đã theo dõi chờ đợi bộ truyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-sinh-ra-cung-la-phieu-linh>